

La CNT celebra el seu centenari

A FONTS PÀGINES 1 a 3

"S'han de crear alternatives radicals"

MIRALLS | ENTREVISTA PÀGINES 4 i 5

SETMANARI DE COMUNICACIÓ

DIRECTA

d N175

10 de març de 2010

www.setmanaridirecta.info · 1,70 euros

El PSC atorga un nou càrrec públic a l'exgerent de l'Incasòl

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 7

Emili Mas està imputat pel 'cas Pretòria' i, arran d'això, va ser destituït pel conseller Nadal. Ara és un dels gerents de l'Entitat Metropolitana de Residus

esto
deberian
arreglarlo
losque
lojodieron
.org

Cartell de la contracampanya

Govern i patronal fan publicitat i ho presenten com una campanya social

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 11

Els casos de corrupció política amenacen el govern balear

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 8

El jutjat anul·la l'ordre de cerca del condemnat pel 'cas kubotan'

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 10

Salt nega serveis a les immigrants

ESTIRANT DEL FIL · PÀGINES 2 i 3

L'incapacitat de dur a terme una política social que prio-

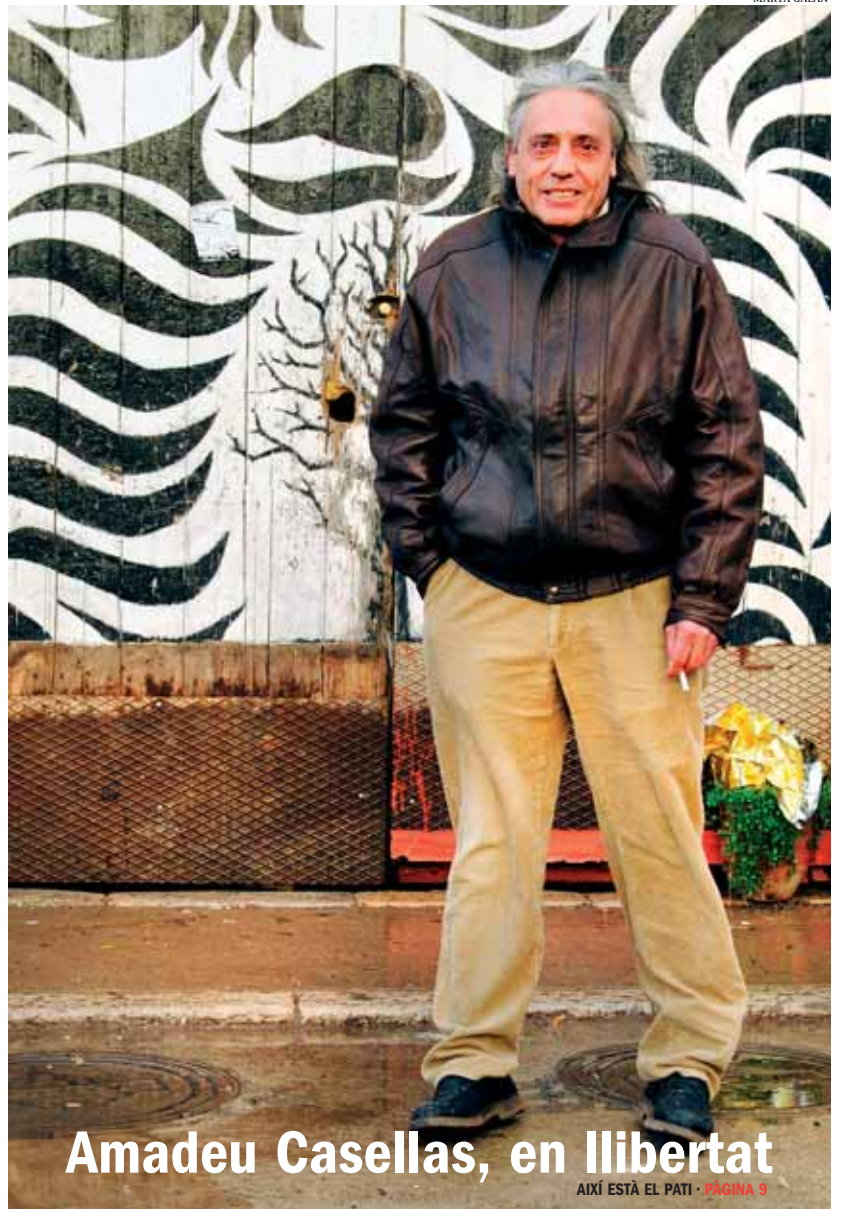
ritzi els serveis bàsics universals, sumada a la crisi, ha deixat al descobert la fractura social que pateix Salt.

Els nazis busquen suport a Europa

RODA EL MÓN · PÀGINA 15

Els partits nazis de l'Estat espanyol busquen sortir del seu

testimonialisme, conscients que l'extrema dreta ha fet fortuna a base d'atjar l'odi contra la immigració arreu del continent.

MARTA GALAN

Amadeu Casellas, en llibertat

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 9

, estirant del fil

GIRONÈS • L'AJUNTAMENT HA POTENCIAT UN DISCURS DE DIVISIÓ ENTRE LA POBLACIÓ AUTÒCTONA I LA NOVA IMMIGRACIÓ

Persones de primera i de segona a Salt

Directa Girona

girona@setmanaridirecta.info

“**T**enim 31.000 habitants i un 42% de població arribada recentment. El 1999, aquest indicador se situava en un 6%. Avui, tenim molts més habitants que fa deu anys, però el nostre cens electoral s'ha reduït”. Aquesta afirmació de l'alcalde de Salt, Iolanda Pineda (PSC), feta a *La Vanguardia*, mostra la veritable problemàtica d'una població on la gran part d'habitants no té dret de vot ni compta per res als programes electorals dels partits polítics. L'Ajuntament ha estat una peça més de l'engranatge en l'assumpció d'un discurs de divisió i desconfiança entre la població autòctona i la nova immigració, ja que ha centrat les seves polítiques en el rèdit electoral. La incapacitat de dur a terme una política social que prioritzi els serveis bàsics per tota la població de forma cohesionada, sumada a la

La Generalitat i el govern estatal han atorgat les mateixes ajudes econòmiques a Salt que a d'altres poblacions amb menys taxa d'immigració

crisi econòmica que està afectant el municipi, han deixat al descobert la fractura social que pateix Salt. Un altre dels factors que ha propiciat aquesta situació és la poca implicació de la resta d'administracions -la Generalitat i el govern de l'Estat-, que han atorgat les mateixes ajudes econòmiques a Salt que a d'altres poblacions. Un resum de les iniciatives portades a terme per l'ens local durant els últims anys mostra el seu interès per aquest rèdit electoral i els conflictes que se'n deriven.

Control social: de l'ordenança cívica a la policia municipal

En relació al control social, hi ha dos exemples que demostren la finalitat i els objectius de les polítiques aprovades: a nivell normatiu, amb l'aprovació d'una ordenança de civisme i, a nivell de carrer, a través de la policia municipal. En el cas de l'ordenança cívica, s'inclouen diversos articulats de cara al control de l'espai públic i la prohibició de les antenes parabòliques. Per altra banda, l'ús de la policia municipal ha estat un dels punts en la gestió dels conflictes al carrer i una eina de la propaganda de mà dura i de criminalització del col·lectiu immigrant. En

Manifestació per la igualtat de drets en motiu del Dia Internacional dels Drets Humans organitzada a Salt

aquest sentit, les denúncies dels col·lectius d'immigrants i les associacions socials davant els "controls rutinaris" per motius ètnics han estat una constant aquests darrers anys. I, durant l'últim conflicte, s'han arribat a produir més de 300 identificacions cada setmana.

L'empadronament està permès, però rep moltes traves

Un cop llançada la polèmica sobre la negociació d'empadronar immigrants a Vic, l'Ajuntament de Salt va descartar qualsevol possibilitat que

aquesta situació s'apliqués al municipi. Tot i això, diverses persones relacionades amb aquesta tasca a les quals ha pogut accedir la DIRECTA han informat de la multitud d'obstacles que està impulsant el consistori "per dificultar l'empadronament de persones immigrades". En aquest sentit, s'ha limitat el nombre de persones que es poden empadronar en un mateix habitatge i també es requereix la presència del propietari per poder fer els tràmits. Aquests obstacles han provocat, principalment, que les immigrades

en procés de reagrupament familiar no hagin pogut empadronar la família al seu propi habitatge, motiu pel qual han hagut de buscar alternatives a altres cases de la població. Cal recordar que l'empadronament permet accedir a la sanitat i a l'educació pública és un dels condicionants per poder obtenir la residència.

L'educació està desbordada i no té recursos

En el camp de l'educació és on s'ha practicat menys una política enca-

rada a relacionar les diferents comunitats que conformen la població de Salt. En la distribució de l'alumnat, trobem grans desequilibris entre centres, amb l'eix divisor de la titularitat pública o privada concertada

Els centres públics que han rebut més immigració han patit la manca de recursos i la incapacitat per assumir les dificultats que presenta aquesta escolarització

del centre. Des del consistori, no hi ha hagut cap gestió per intentar homogeneïtzar les escolaritzacions i els centres públics que han rebut més immigració han patit la falta de recursos i la incapacitat per assumir les dificultats que comporta aquesta escolarització.

En aquest sentit, s'ha detectat un augment de menors que s'han de treure el graduat escolar a les esco-

> La història recent del poble que és el veí de Girona

Fins a mitjans del segle XIX, Salt era un municipi dedicat a l'agricultura, sobretot gràcies als diferents rius i afluents que passen pel municipi. Va ser a partir de l'any 1846 que va rebre la primera societat important dedicada a la indústria tèxtil. A partir d'aquell moment, Salt va començar a tenir un creixement demogràfic gradual, amb població que arribava de diferents indrets de les comarques gironines. També va ser quan va començar el seu creixement urbanístic.

Cap als anys 60 del segle XX, com a la majoria de municipis industrials catalans, el poble es va convertir en un suburbi socioeconòmic i urbà de la capital, en aquest cas, de Girona. L'onada migratòria més significativa es va produir entre els anys 60 i 80, moment en què Salt va multiplicar la seva població quasi per tres.

Des de l'any 2000, Salt ha crescut pels volts de 1.000 habitants cada any. L'any 2009, de 29.985 habitants, 11.452 eren d'origen

estranger, una xifra que representa el 38,2% del total de la població i que contrasta amb la xifra de l'any 2000, en què el tant per cent de població d'origen estranger era del 3,2% respecte el total de població.

Aquest augment del percentatge de població d'origen estranger s'explica per dos motius: l'augment de la població provinent de l'estranger i la disminució de la població de nacionalitat espanyola, que ha anat a altres pobles veïns.

, estirant del fil

les d'adults. Més del 50% de l'alumnat matriculat a quart d'ESO als centres públics el curs 2008-2009 no s'ha tret el graduat escolar. Aquestes dades confirmen la queixa endèmica de les escoltes d'adults del Gironès, que estan desbordades i no poden assumir la demanda creixent, que també és producte de la manca d'unes polítiques d'orientació i inserció sociolaboral suficients.

Equipaments i política de joves

Una característica comuna a la majoria de serveis públics de Salt és la saturació i la manca de recursos per fer front a la demanda. Pel que fa als equipaments de la xarxa sanitària pública, a banda dels equipaments supramunicipals, Salt disposa de dos centres d'atenció primària. El darrer d'ells va entrar en funcionament a finals de 2008, davant la sobreesaturació que presentava l'antic CAP.

Els equipaments culturals de gestió municipal de Salt són l'Escola de Belles Arts, el Museu de l'Aigua, les dues biblioteques i l'antiga fàbrica Coma Cros, com a projecte de Factoria Cultural. Aquesta iniciativa, segons diferents actors socials de Salt, demostra la separació de la classe política de la realitat social de la població. Com a projecte estrella de l'Ajuntament a nivell cultural, ha encarat l'oferta de forma elitista i en cap moment no ha suposat una alternativa cultural plural i oberta orientada a una població representada per una gran diversitat.

El procés migratori ha fet augmentar la taxa de natalitat i ha rejuenit la població i, al costat de tot això, trobem que l'accés a la major part dels serveis es fa per la via del pagament

La mitjana d'edat de Salt denota l'estructura pròpia d'una població jove. Els processos migratori ha fet augmentar la taxa de natalitat i ha rejuenit la població. Davant d'aquesta realitat, com a servei públic i gratuït propi de l'àrea de joventut de l'Ajuntament, trobem el punt d'informació juvenil de l'Estació Jove.

Malgrat l'oferta d'equipaments existent, la política de promoció cultural no dona resposta ni és el reflex de la demanda que actualment es viu al poble. A banda de la necessitat d'espais i d'una major promoció dels existents, actualment, l'accés a la major part dels serveis es fa per la via del pagament, fet que determina un clar factor d'exclusió, en aquest cas, marcat per un element econòmic discriminador.

SALT • L'ATUR AL MUNICIPI ÉS DEL 20%, PERÒ AQUEST PERCENTATGE ES DUPLICA ENTRE LES IMMIGRADES

Un atur d'entre el 40% i el 50%

Directa Girona
girona@setmanaridirecta.info

L'inici de la crisi econòmica, amb unes xifres d'atur oficial de més del 20% i, entre la població immigrada, d'entre el 40% i el 50%, ha convertit una convivència basada en la indiferència entre les diverses comunitats en una font de conflictes. Un altre factor que ha portat Salt a aquesta situació és la inexistència de polítiques supramunicipals que equilibrin les característiques de cada població. En aquest sentit, Salt -que té el sol urbà més barat- ha viscut un augment de la població treballadora que no han experimentat la resta de poblacions del

La crisi econòmica ha afectat més Salt perquè gran part de la seva població immigrant estava ocupada en aquest sector

voltant de Girona i, en conseqüència, la crisi econòmica ha repercutit més sobre aquesta vila. Un altre factor que explica la repercussió de la crisi al municipi és l'explosió de la bombolla immobiliària, ja que gran part de la població immigrant estava ocupada en aquest sector, que ja era l'àmbit més dèbil econòmicament.

Els Mossos d'Esquadra van ocupar Salt durant els primers dies de conflictes entre la població del municipi

micament. La inexistència de polítiques socials i el foment d'un discurs de divisió per part de l'ens municipal, a més de la nova situació econòmica, ha desembocat en l'últim conflicte viscut a Salt.

En el camp de l'habitatge, la manca d'una política municipal de control ha comportat la guetització, en un primer moment, i els conflictes entre comunitats veïnals per impagaments actualment. En aquest sentit, els col·lectius de treball social de Salt denuncien el

paper del mercat immobiliari, que "s'ha enriquit a costa del desconeixement que té la població immigrada dels diferents contractes i clàusules de les hipoteques". En l'àmbit de l'educació, la falta de recursos i de personal per afrontar la nova immigració ha dut a un augment del fracàs escolar, que, al seu torn i davant la manca de feina i d'unes polítiques d'inserció, ha resultat en l'aparició de tota una generació de gent jove sense cap ocupació. La crisi econòmica és el

desencadenant clar de la tensió viscuda a Salt, però la fractura social ja s'havia iniciat abans, a conseqüència de no aplicar cap pla integral de cohesió i assumció de la diversitat. En aquest sentit, es detecta que la problemàtica no es focalitza en el fet migratori, sinó en la manca de cobertura de les necessitats socials. En definitiva, la millora de la cohesió social i la convivència passa, necessàriament, per una millora radical i urgent dels serveis públics.

SALT • EL DISCURS RACISTA ES CONVERTEIX EN UNA EINA DE CIU PER ACONSEGUIR L'ALCALDIA

'Aquí ja m'han robat'

Directa Girona
girona@setmanaridirecta.info

L'irrupció al ple de l'Ajuntament de Salt de 200 persones, el dia 22 de febrer, sota el crit de "Més seguretat!", va acabar amb la suspensió de la sessió i va significar el tret de sortida d'un conflicte que no té un final clar. Un conflicte que es pot fer valer a les pròximes eleccions municipals i rere el qual, a part del protagonisme del malestar social, hi ha molts interessos electorals. Sorprenentment, les últimes eleccions van deixar CiU i el seu candidat a l'alcaldia Jaume Torramadé fora del govern per tan sols 176 vots. La presència d'una gran part de militants de CiU a la primera convocatòria fa preveure que el cavall de batalla dels convergents per desgastar el PSC serà la mà dura vers la població immigrada. Però no és

només CiU qui ha obert la caixa de Pandora. Abans que esclatés el conflicte, un sector de l'independentisme pròxim a Reagrupament ja havia iniciat una campanya a través de banderoles amb el lema *Aquí ja m'han robat* i amb diversos articles penjats al portal informatiu del poble sobre la inseguretat ciutadana. Aquest sector independentista -igual que els convergents- amaga públicament el seu component racista, però a cada acció relaciona la delinqüència i la immigració. Un altre bloc que ha entrat en el conflicte -nascut de la direcció de l'associació veïnal la Massana- és el representat pel partit Gent per Salt, de caire clarament xenòfob i al qual, tot i que mai no s'ha presentat a unes eleccions municipals, algunes enquestes atorguen dos regidors. Aquesta formació, liderada per Antonio Rodríguez López, aglutina

part de la immigració de l'Estat espanyol dels anys 70 i, a través d'un programa populista, busca esgarripar vots al partit socialista. L'a-

Gent per Salt, que aglutina la immigració de l'Estat espanyol dels anys 70, presenta un caire xenòfob

nunci fet per la Plataforma per Catalunya pocs dies després que el conflicte del municipi saltés a la premsa no va sorprendre excessivament per l'interès mediàtic d'aquesta formació. Tot i això, el partit

d'Anglada no compta amb una plataforma coneguda a Salt i, a hores d'ara, tot i que es confirma la candidatura d'aquest partit, no es coneix la identitat del seu cap de llista. Per altra banda, les associacions d'immigrants han jugat un paper doble: per un costat, han demanat que no es criminalitzi el seu col·lectiu a través de la delinqüència i, per l'altre, s'han sumat al carro del discurs de mà dura per la via de l'empresonament i les expulsions. Segons les persones de les organitzacions socials amb les quals s'ha posat en contacte la DIRECTA, el que és clar és que el discurs i les polítiques electorals porten al bloqueig del municipi. La fractura social de Salt té un clar component econòmic que afecta majoritàriament la població immigrada, a la qual no es dediquen polítiques socials perquè és la clau per perdre unes eleccions.

, impressions

Marina Perejuan · Membre del Centre d'Estudis J. M. Delàs
opinio@setmanaridirecta.info

Una mala estratègia a l'Afganistan

Afganistan és un d'aquells conflictes que encara dura i que sembla irresoluble. Un conflicte no pas de baixa intensitat, ni molt menys, ara que amb el desplegament d'efectius addicionals aprovat pel Congrés dels Diputats el passat 17 de febrer farà possible una escalada major de violència.

El Ministeri d'Afers Exteriors, per la seva banda, continua valorant com el govern espanyol pot donar suport a l'estratègia d'ofensiva militar que està impulsant Obama. Influència i lideratge es veuen palesos amb les primeres converses que ha tingut l'exèrcit d'EUA amb la població de la vall insurgent d'Arghandab. En elles s'esmenta el tema de seguretat, l'explosió de mines per tot el territori; que l'ajuda de l'OTAN no és acceptada pels talibans; el perquè de les detencions; la relació amb el Pakistan...

El somni que una guerra pugui acabar amb una altra guerra, no existeix

La construcció de pau és incompatible amb l'actitud patològica de pensar que el culpable és sempre l'altre i que és l'altra part qui ha d'iniciar propostes de canvi i d'aproximació. La iniciativa ha de ser bidireccional, tenir capacitats pròpies i voluntat. Un altre factor imprescindible a l'hora de portar i continuar amb el procés de negociació és aprofitar els canvis estructurals de l'entorn del conflicte, ja

siguin polítics, econòmics o socials. Construir la pau exigeix un plantejament global del conflicte que permeti concebre el panorama global per poder passar a

l'activitat i acció concretes transformant el conflicte de forma constructiva. La reconciliació entre les parts és imprescindible per ajudar a crear condicions favora-

bles per un canvi sostenible i proactiu.

L'única alternativa a la intervenció armada és la defensa no-violenta, detenir l'avenç militar i evitar una ocupació armada. Mitjans com la desobediència, la no cooperació, el boicot, la vaga general podrien ajudar a transformar una guerra d'agressió en una lluita política. Però, i què passa amb les responsabilitats democràtiques? Què passa amb els ciutadans d'un estat implicat en una guerra d'agressió? La reparació és un deure amb les víctimes d'una guerra d'agressió però quan no és possible comptar amb un codi moral de conductes segons el *ius in bello* (el dret en la guerra) i el *ius ad bellum* (el dret a la guerra) i quan l'assassinat de civils i la coerció amb la que s'ha de conviure és dia a dia, això dificulta la defensa de la no-violència.

L'arrel del conflicte és la negació dels elements essencials pel desenvolupament de la societat

L'arrel real del conflicte és la negació dels elements necessaris pel desenvolupament de qualsevol individu o societat: seguretat, identitat pròpia, reconeixement social de la identitat i participació efectiva en el procés d'assolir les anteriors. No es pot negociar amb la privació de necessitats. En el cas d'Afganistan calen estructures descentralitzades per satisfer millor les necessitats d'identitat i

polítiques dels grups, i promoure així la participació local i la confiança.

La possibilitat, doncs, que l'OTAN no aconsegueixi prendre el control de Marjah, feu talibà del sud del país, malgrat tot i allargar els combats i incrementar la militarització selectiva, podria fer-nos pensar sobre què és el que suposaria que la missió a Afganistan fracassés? En una zona on els interessos geoestratègics de Xina i Rússia, i també Iran, van en ascens suposaria que la posició de poder internacional d'EUA es debiliti; afectaria greument a la imatge i "eficiència" de l'OTAN com a instrument d'intervenció militar; erosionaria més les relacions transatlàntiques i afectaria a la desestabilització del seu país veí, el Pakistan.

El somni que una guerra pugui acabar amb una altra guerra, no existeix i, malauradament per alguns, encara és una opció. Algunes de les alternatives no-violentes que es poden emprar poden ser deixar d'enfortir els senyors de la guerra; crear noves sinèrgies de confiança; crear acords de pau; i que els mediadors no tinguin interessos econòmics, militars i polítics, com el cas d'EUA i els seus aliats; l'operació Llibertat Duradora promoguda per els militars d'EUA i l'OTAN ha comès crims de guerra i per això haurien de retirar-se del país.

La guerra d'Afganistan continua sent una guerra il·legal conforme el Dret Internacional. No és legítima. Hem de qüestionar-nos, doncs, la recent ofensiva de l'OTAN a l'Afganistan, tant pel que fa la utilitat de la implicació estrangera, com per la pròpia política exterior espanyola.

Joni Sahun · Signant del manifest "Si els mitjans callen, parlen les persones"
opinio@setmanaridirecta.info

Cronologia del patiment i celebració de la vida

Primera. Ahir, 21 de gener, vaig conèixer la Josefina Ramon; és una dona gran, menuda però forta. La seva força rau en la resistència al patiment i la injustícia. És una llarga vida de patiment que els darrers anys s'ha agreujat amb la injustícia patida en la pell del seu fill qui, havent complert més de tres quartes parts de la condemna i més de 20 anys de presó, no surt en llibertat. Sembla ser que per la fixació d'algun alt càrrec pudorós de la informació que l'Amadeu pugui donar en sortir de la presó.

És cert que, si algú coneix en primera persona i en profunditat el funcionament de les nostres demo-

cràtiques presons, aquest és l'Amadeu, que n'ha visitat unes quantes.

La Josefina es pregunta perquè el seu fill no surt quan en Millet ni tan sols ha entrat, sap que les quantitats expropiades són incomparables; creu, doncs, que la diferència la marca la víctima: un atracava bancs i l'altre ha robat al poble.

Com deia, la Josefina és menuda però forta, i la seva fortalesa, igual que la feblesa d'altres, és la que també ens fa forts a tots nosaltres.

Segon. Aquesta nit, 24 de gener, ha estat màgica, estic convençut que avui la ment de l'Amadeu ha volat lluny de Girona i s'ha barrejat entre les persones lliures que han gaudit i ens han fet gaudir. Aquesta nit tots

La Josefina es pregunta perquè el seu fill Amadeu no surt quan en Millet ni tan sols ha entrat, sap que les quantitats expropiades són incomparables

estàvem dalt l'escenari i tots estàvem a baix, no hi havia artistes ni públic, no esperàvem aplaudiments però tampoc volíem aplaudir, no vèiem un espectacle però l'espectacle l'érem tots i totes, més de 600 persones cridant "Existim!" mentre d'altres pretenen esborrar-nos del mapa.

Aquesta nit no es paga amb diners, totes sabem que ens jugàvem molt més. Encara ara m'esgarriro. Gràcies a totes i tots els qui ho heu fet possible.

Tercer. Avui, 8 de març, no és festa però a casa ho celebrarem obrint una ampolla de vi del bo. Entre tantes petites gotes de pluja hem aconseguit aturar la sequera.

No ha estat fàcil, hem patit per la vida i la justícia però finalment s'ha acabat el "*Muera la inteligencia y viva la muerte*" d'alguns; nosaltres, com la Kahlo i com Unamuno, som del "*Visca la vida*" i ni les mentides, ni les presons, ni les armes no ens faran canviar d'opinió ni aturar la nostra lluita per un món millor. No coneixem l'Amadeu, no hem aixecat la veu pel que va fer, ho hem fet per nosaltres, perquè la nostra consciència no ens permetia callar davant la informació que rebíem, la lluita, tal i com la va viure l'Amadeu, va acabar fa més d'una vintena d'anys, era un deure humanitari el fet de donar-li una altra oportunitat.

Avui tornarem a brindar per la llibertat i la vida.

Albert Sales i Campos · Coordinador de la Campanya Roba Neta a SETEM-Catalunya
opinio@setmanaridirecta.info

Adolfo Domínguez s'apunta a l'ofensiva neoliberal

L'inici de la crisi va ser per als moviments socials i per a totes aquelles persones que portaven anys treballant en la construcció d'alternatives al pensament únic una trista oportunitat de llençar un sonor i col·lectiu "ja ho havíem avisat". Però malgrat que la fallida del sistema financer i tots els esdeveniments posteriors han posat en evidència la incapacitat dels mercats de regir les relacions humanes garantint una mínima dignitat per a tothom, aquells que s'han fet desmesuradament rics gràcies a la globalització capitalista continuen defensant la vigència de les seves normes del joc.

És el cas del dissenyador galleg Adolfo Domínguez que, en una conferència pronunciada a principis de febrer al Fòrum Europa, demanava públicament mesures com l'acomiadament lliure o el retard de l'edat de jubilació. Segons Domínguez, la possibilitat d'acomiadar sense traves administratives ni judicials faria que la gent "es guanyés el seu lloc de treball cada dia" i permetria als empresaris adaptar la seva producció a la demanda. Sense cap dubte, el modista és tot un nostàlgic, dels que pensa que qualsevol temps passat va ser millor, i que enyorava el treball intensiu, clandestí i mal pagat que caracteritzava el sector tèxtil galleg fa pocs anys. Tant troba a faltar aquells temps no gaire llunyans que la seva firma subcontracta una part cada cop més gran de la seva producció a països com Bangla Desh, la Xina o el Marroc, abandonant els proveïdors de

l'Estat espanyol que es veuen forçats a tancar. I és que els tallers espanyols difícilment poden oferir els mateixos preus que les fàbriques bengalis, on les treballadores de la confecció cobren aproximadament 26 euros mensuals.

Amb la deslocalització i la subcontractació, a més de retallar costos, evita "proble-

mes" com la representació sindical de les treballadores, amb els que ja va haver de lluitar en territori espanyol. Comissions Obreres recordava a inicis d'aquesta setmana que la firma Adolfo Domínguez ha rebut nombroses denúncies a Inspecció de Treball per contractes irregulars o per impedir la sindicalització de les treballado-

res. Contractant factories xineses o marroquines, aquests inconvenients de les "rígides" legislacions laborals europees desapareixen. La conclusió de Domínguez i de gran part del món empresarial és clara: ells seguiran lluitant pel model que més els convé, el de la precarietat laboral, el de l'explotació i el de la competitivitat entre treballadores i treballadors que viuen en situació de misèria i que només poden optar entre la fam o el treball en condicions infrahumanes.

Després d'aquesta declaració de principis tampoc es va estar d'afirmar amb contundència que, donada la situació financera del sistema de seguretat social, retardar l'edat de jubilació és una mesura totalment "lògica". Però el lúcida anàlisi del senyor Domínguez topa directament amb la tossuda realitat del món empresarial i de les seves preferències a l'hora de contractar. Si els joves són el col·lectiu més afectat per l'atur, els majors de 50 anys són el grup amb més dificultats per reincorporar-se a l'activitat laboral en cas de perdre la feina. A Catalunya, per exemple, les persones que es jubilen anticipadament o per tancament de la seva empresa superen el 25% i les que ho fan estant en actiu no arriben al 50%. Així doncs, quin és l'opció dels empresaris com Adolfo Domínguez? Incrementar el nombre de persones grans aturades en lloc de comptar-les com a jubilades? Augmentar el risc de pobresa de un col·lectiu ja prou castigat per la precarietat?

EL CIGALÓ

"És molt més barat medicar algú i estendre una recepta que tenir un equip terapèutic tractant una persona"

Marta Santesmas-ses, Terrassa, 31 anys. Treballa en un centre de desintoxicació per a persones drogodependents des de fa més d'un any, tot i que té una llarga trajectòria amb pacients amb patologies mentals.

Jordi Borràs

Per què et vas dedicar a la salut mental podent estar a un CAP repartint receptes?

He, he, he... Bé, la primera feina que vaig tenir va ser al Psiquiàtric de Martorell, tot i que no sabia ben bé on anava a parar, allà vaig treballar amb pacients addictes i amb patologies duals i em va agradar molt. Però el que jo volia ser era llevadora...

Creus que la feina d'infermera està mal valorada?

Depèn, els pacients normalment et valoren molt, són molt agraïts i hi tens un tracte directe, però hi ha molt classisme en el ram de la medicina, alguns metges et tracten com si fossis inferior i et titllen "d'infermera".

Tu, que has passat per diversos centres on es tracten patologies mentals... n'hi ha més a fora que a dins?

Sí, evidentment... i sense diagnosticar.

Per què creus que encara hi ha aquesta por a admetre una malaltia mental per part d'un pacient?

Perquè a la societat encara hi ha molts tabús sobre aquestes malalties, encara tenim l'herència dels manicomis, dels bojós. L'aïllament que hi va haver en el seu moment va ser terrible i encara l'arrosseguem. La ignorància sobre les patologies mentals és enorme.

Hi ha molt narcolèptic pel món. Hi ha metges que els és més fàcil medicar eternament que buscar l'arrel del problema?

Sí, el sistema sanitari actual creu molt amb la medicació... i les farmacèutiques que hi ha al darrere pressionen. És molt més barat medicar algú i estendre una recepta de tant en tant que tenir un equip terapèutic tractant una persona durant un temps indeterminat.

CARTES

Envieu les vostres cartes a: cartes@setmanaridirecta.info o per correu postal a: Juan Ramón Jiménez, 22. 08902. L'Hospitalet de Llobregat. L'extensió màxima de les cartes és de 1.000 caràcters (amb espais) i han de portar signatura, localitat i contacte.

Una Llei Cívica escanyapobres

Blanca Cota, Martorell

Ubicats en aquest gran esvoranc de reconstrucció que ens afecta a totes sense excepció, les institucions burocràtiques s'aferran a mantenir sous i privilegis a tota costa. Si el mercat immobiliari ja no esquitxa com abans, la mirada lasciva es dirigeix al ciutadà de carrer perquè mantingui la maquinària. Amb la Llei Cívica a les mans, cada dia milers de policies patrullen -i contaminen- la ciutat caçant petits infractors per apunyal-los amb multes astronòmiques. 1200 euros per guixar un semàfor? Mentrestant, Millets, Núñez i Montull passagen els seus esports i riuen. Policies i polítics de tots colors els protegeixen.

Estic esperant

Lucía Delgado

Ja he posat dues reclamacions a l'Ajuntament de Barcelona i no s'han dignat ni respondre'm. Des del 18 de desembre que estic sense cotxe (sinistre total) a causa d'un incendi iniciat en un contenidor de paper (per acte vandàlic) al carrer Floridablanca. La meua pòlissa no cobria incendis així que l'asseguradora va iniciar els tràmits per reclamar a l'Ajuntament els danys ocasionats, doncs aquest té una assegurança de responsabilitat civil per casos com aquest. Doncs bé, un mes i mig després, rebo una carta que diu: "que l'Ajuntament pertany a la mateixa asseguradora, que aquesta es troba davant d'un conflicte d'interessos i que, per a la tramitació de la reclamació, vostè pot designar l'advocat que consideri oportú en defensa dels seus interessos...". O sigui, que sóc jo qui s'ha d'espavilar (o amb un advocat) per reclamar que se m'indemnitzi pels danys ocasionats. Continuo sense cotxe (no tinc diners per comprar-me un altre) i cada dia em llevo una hora abans per anar a la feina. A més, he perdut dies de feina per fer les reclamacions a l'Oficina del Ciutadà, i només per a que em recordin: "la reclamació del sinistre prescriu a l'any de la data de l'ocurrència del mateix". Ha començat el compte enrere i jo ja he mogut peça: estic esperant respostes.

No guanyarem per ensurts

Marius Viella, La Bisbal d'Empordà

El president de CiU, Artur Mas, no ha descartat pactar amb el PP a Catalunya perquè considera que la seva obligació és "assegurar" un canvi de govern. Aquesta seria la traïdoria més gran que es pot fer a un país, després d'haver signat davant de notari el rebuig a fer aquesta mena de pactes. Compte, catalans, que la *marabunta* ens pot venir per dues o tres bandes, i hem de tenir clar quin és el govern que no volem, després d'intentar definir el que sí volem. La sociovergència no és bona, però la *PPvergència* és pitjor; llàstima d'intel·ligència del sr. Mas, malmesa pel seu afany de poder, intentant aconseguir la cadira gran de la Generalitat al preu que sigui, sense tenir en compte el futur i les seves conseqüències per aquest país, que ell diu estimar tant. El serveix en safata de plata als que es neguen a admetre la legalitat de l'esquilat estatut, que ell mateix va pactar amb el sr. Zapatero i que aprovà el Congrés dels Diputats i el poble de Catalunya, exceptuant ERC, amb tot el dret i raó, perquè no és el que va ser aprovat pel Parlament i el que Zapatero es va comprometre a aprovar, donar per bo i desenvolupar.

. EDITORIAL

Casellas digne, Tura indigna

Finalment, el pres anarquista Amadeu Casellas ha sortit de la presó, després de complir íntegrament més de 24 anys de reclusió per haver participat a l'atracament de diverses entitats bancàries. La manera com l'han alliberat deixa clar que el pres anarquista tenia tota la raó quan denunciava que l'estaven castigant amb un escarment. La junta de tractament ha hagut de reconèixer que l'Amadeu fa anys que hauria d'haver abandonat la presó, ja que tots els anys que havia complert en presó preventiva no se li havien deduït de la pena. Una deficiència tècnica del propi sistema judicial feia impossible que els expedients judicials corresponents a l'antic i al nou Codi Penal estiguessin informatitzats i, per tant, la deducció d'aquests anys fos automàtica. El Tribunal Constitucional, amb una sentència ferma de l'any 2008, ha forçat a fer una modificació legislativa que fa que tots els jutjats de vigilància penitenciària hagin

d'actuar en aquesta línia. Tot i això, l'advocada de l'Amadeu ha hagut de recopilar manualment cadascun dels expedients per poder aconseguir tot l'historial d'on s'havien de deduir les penes complertes preventivament. És vergonyós que el propi pres hagi hagut de fer la feina dels funcionaris del Departament de Justícia per pura incompetència o descoordinació. És evident que Montserrat Tura no destina recursos humans ni materials a facilitar la sortida de les persones preses, encara que sigui per compliment del que diu la pròpia llei, però en canvi, s'incrementen les plantilles i les dotacions pressupostàries per perseguir els petits furtis i reforçar la vigilància als centres de reclusió. Una actitud molt edificant, la de personatges com Montserrat Tura o Albert Batlle (secretari general de presons), que farden davant les seves amistats d'haver estat empresonats i torturats durant les lluites contra el franquisme.

. PENSEM, DONCS EXISTIM

Desaparèixer

Ana Paola van Dalen
directa@setmanaridirecta.info

La Marta té 27 anys, però no n'està del tot segura. Celebra el seu aniversari a l'octubre, tot i que potser l'hauria de celebrar al febrer o a l'agost. Viu al País Basc amb la Natàlia -la seva filla de tres anys- i treballa en un restaurant. Els caps de setmana que té lliures, els aprofita per sortir a ballar amb les amigues o per quedar-se dormint fins tard. El Francisco té 32 anys, tot i que la seva partida de naixement real diu que en té dos més. Viu sol en un petit apartament de Bailleul, un poble prop de Lille, França. Quan era adolescent, jugava a futbol a l'equip del seu poble, però ara li agrada més el rugby, un esport que mira per la televisió a casa d'un amic.

El 2 de juny de 1982, durant un operatiu militar de les forces armades salvadorenques a les

muntanyes de Chalatenango, gairebé a la frontera amb Honduras, els seus pares van ser assassinats i la Marta -que era un nadó de pocs mesos de vida- i el Francisco -que aleshores tenia cinc anys- van ser traslladats en un helicòpter fins a la Creu Roja de San Salvador. Els dos germans no es van tornar a veure fins fa tres anys. Abans que els expliquessin la seva història, com que l'una vivia al País Basc i l'altre a França, la Marta ni tan sols sabia que tenia un germà i que els seus pares havien estat assassinats per l'exèrcit, mentre que, pel Francisco, totes les imatges de la seva infància es reproduïen només a través dels somnis.

Quan pregunto al Francisco què en sap, de la seva desaparició, em contesta que ell mai no va desaparèixer. "Jo sempre vaig ser aquí", diu, mentre assenyalava el terra, al Parc de la Ciutadella de

Barcelona. I continua: "Per mi, desaparèixer significa no *ser-hi* i no saber-ne res. I jo sí que sé sobre mi mateix". Aleshores, m'adono que la pregunta que he llançat al Francisco no té cap sentit. Som un nom? Una edat concreta? Uns pares i uns amics? Els paisos que coneixem? Els llibres que llegim? Probablement som la història que, dia rere dia, ens anem explicant a nosaltres mateixos sobre allò que creiem ser. Aquestes històries potser no tenen una connexió directa amb la realitat, però sí que poden donar moltes respostes i acabar tenint efectes reals, no imaginaris.

Preguntar a una persona que tens just al davant i que ha viscut la seva vida segons aquells significats que s'ha anat construint -tal com fem tots cada dia- que sap sobre la seva desaparició és, *realment*, un atreviment sense sentit.

. COM S'HA FET

Aquesta setmana ens ha afectat la nevada, com a tothom. El dilluns, alguna agent no va poder venir a la redacció i alguna altra va poder venir amb vehicle, però va haver de marxar amb metro. El dimarts, hem estat pendents de la rotativa perquè està situada a Girona i s'ha quedat sense llum, Internet ni telèfon. Fins a l'últim moment, no hem pogut estar segures que la DIRECTA pogués sortir al carrer aquesta setmana. D'altra banda, a mig tancament, hem sabut que l'Amadeu Casellas ha sortit en llibertat aquest dimarts al migdia. Volem donar-li la benvinguda als carrers que tant l'han trobat a faltar. Finalment, agrair a la Noe i el Joan tot el menjar que ens han donat, ja que no l'han pogut servir en un catering... coses bones de la neu (per nosaltres). Fins la setmana que ve. Salut!

Fe d'errades:

La il·lustració de la portada dels *Quaderns Illacrua 08* no va aparèixer publicada amb la signatura. La il·lustració és de Gisela Bombilà.

. EL RACÓ IL-LUSTRAT

Qui Som

REDACCIÓ

Estirant del fil | David Fernández
Impressions | Laia Alsina i Lèlia Becana
Així està el pati | Jesús Rodríguez
Quaderns d'Ilacrua | quadernsillacrua@setmanaridirecta.info
Roda el món | Laia Gordi
Observatori dels mitjans | Manuel Torres Mendoza
Expressions | Roger Palà i Estel Barbé Serra
Agenda directa | Alfonso López Rojo
La indirecta | Oriol Andrés
FOTOGRAFIA
Albert Garcia
IL·LUSTRACIÓ
Xavier Blasco i Jordi Borràs

COMPAGINACIÓ

Roger Costa Puyal
CORRECCIÓ I EDICIÓ
Col·lectiu l'asterisc i el gitano
PUBLICITAT
Tània Miró
DISTRIBUCIÓ
Xavi Camós
SUBSCRIPCIONS
Lèlia Becana
ADMINISTRACIÓ
Jordi Raymond
DIFUSIÓ
Blai Lindström

Corresponsalies

ALT PENEDES: altpenedes@setmanaridirecta.info
BAIX LLOBREGAT: baixllobregat@setmanaridirecta.info
BERGUEDÀ: bergueda@setmanaridirecta.info
BARCELONÈS NORD: barcelonesnord@setmanaridirecta.info
EL CAMP: elcamp@setmanaridirecta.info
GIRONA: girona@setmanaridirecta.info
L'HORTA: horta@setmanaridirecta.info
MANRESA: manresa@setmanaridirecta.info
MARESME: maresme@setmanaridirecta.info
MENORCA: menorca@setmanaridirecta.info
OSONA: osona@setmanaridirecta.info
SABADELL: sabadell@setmanaridirecta.info
SOLSONÈS: solsones@setmanaridirecta.info
TERRASSA: terrassa@setmanaridirecta.info
TERRES DE L'EBRE: terresebre@setmanaridirecta.info
TERRES DE PONENT: terresponent@setmanaridirecta.info

Edita: Associació per la Difusió Sense Límits (ADSL)

Dipòsit Legal: GI-1528-2005

C. Radas n.º 27,

08004 Barcelona

www.setmanaridirecta.info

directa@setmanaridirecta.info

Tel: 935 270 982 // Mòbil: 661 493 117

Àrees de treball de la Directa:

redaccio@setmanaridirecta.info

foto@setmanaridirecta.info

il·lustracioidirecta@gmail.com

subscripcions@setmanaridirecta.info

distribucio@setmanaridirecta.info

publicitat@setmanaridirecta.info

LLICÈNCIA CREATIVE COMMONS

Reconeixement-No Comercial-Sense Obra Derivada 2.5

Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:

RECONeixEMENT. Heu de reconèixer el crèdit de l'obra de la manera especificada per l'autor o el llicenciadador.

NO COMERCIAL. No podeu utilitzar aquesta obra amb finalitats comercials.

SENSE OBRES DERIVADES. No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.

Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clars els termes de la seva llicència.

Algunes d'aquestes condicions poden no aplicar-se si obteniu el permís del titular del dret d'autor. El dret derivat d'us legítim o qualsevol altra limitació reconeguda per la llei no queda afectada per l'anterior.

Aquesta publicació té una llicència Creative Commons Attribution-NonCommercial. Per veure una còpia d'aquesta llicència visiteu <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/es/> o envieu una carta a Creative Commons, 559 Nathan Abbot Way, Stanford, California 94305, USA

, així està el pati

La corrupció posa en perill el govern de Ses Illes | PÀG. 8

Rosa Díez és esbrancada al campus de la UAB | PÀG. 8

S'anul·la l'ordre de captura pel 'cas kubotan' | PÀG. 10

Crítiques a una campanya del Govern i la patronal | PÀG. 11

CATALUNYA · EL SOU DEL DIRECTIU IMPLICAT EN LA TRAMA DE CORRUPCIÓ URBANÍSTICA VOLTARÀ ELS 3000 EUROS MENSUALS

El PSC atorga un càrrec públic a l'exgerent de l'Incasol imputat pel 'cas Pretòria'

Emili Mas i Margarit va dimitir el 2 de desembre de 2009 de l'Incasol i a partir de l'1 de gener forma part del departament de gerència de l'Entitat Metropolitana de Serveis Hidràulics

Xavi Miquel
baixllobregat@setmanaridirecta.info

Emili Mas i Margarit, gerent de l'Incasol fins el 2 de desembre de 2009, el dia que va dimitir després de ser imputat pel jutge Garzón arran del cas Pretòria, ha trobat un lloc per tornar a treballar ràpidament, l'Entitat Metropolitana de Serveis Hidràulics i Tractament de Residus (EMSHTR). Segons fonts de l'EMSHTR consultades per aquest setmanari, a partir de l'1 de gener, Mas va entrar a treballar al departament de gerència de l'Entitat Metropolitana. La seva categoria laboral és de Grup A, nivell 28 i cobra al voltant de 3.000 euros mensuals.

Afiliat al PSC i integrat a les empreses públiques

Emili Mas va començar la seva carrera professional com a funcionari de l'EMSHTR i, a partir d'aquí, va anar pujant. Es va afiliar al PSC i va passar pel Consell Comarcal del Barcelonès, el Servei de Finances de l'Àrea Metro-

Emili Mas surt de l'Audiència Nacional després de declarar en relació al 'cas Pretòria'

Mas ha format part dels òrgans de presidència de Regesa i de Marina Badalona, empresa imputada per Garzón

politana de Barcelona i els consells d'administració d'empreses públiques com Adiga, l'Incasol i diversos consorcis. Va dimitir com a gerent de l'Incasol el mateix dia que Garzón el va imputar dins el sumari del cas Pretòria. El jutge l'acusava d'haver tingut

converses telefòniques amb persones ja imputades perquè l'Ajuntament de Santa Coloma de Gramenet emetés factures amb "l'objectiu de justificar l'ús d'uns fons europeus". Però aquesta no és l'única relació que té Mas amb les empreses del cas Pretòria. L'empresa pública participada pel Consell Comarcal del Barcelonès (d'on Mas va ser gerent) té tres projectes urbanístics a Santa Coloma de Gramenet. Un d'ells, el projecte Ciba III, que preveia la construcció de 54 habitatges i 144 places d'aparcament, va ser suspès temporalment per la nova alcaldessa Núria Parlón el mateix dia que va assumir el càrrec, després de la detenció de Bartomeu Muñoz. Mas ha estat president, vice-

president i conseller delegat de Regesa. També ha estat vicepresident de la mercantil Marina Badalona durant l'època en què hi va haver les sospites del cas Pretòria. Aquesta empresa, segons l'acta de Garzón, està imputada per haver adquirit un solar al costat del port esportiu de Badalona i haver-lo venut després d'una "revalorització considerable". Més tard, el solar es va vendre a Procam (immobiliària de Caixa Catalunya) i Espais, la immobiliària dirigida per Lluís Casamitjana, també imputat del cas Pretòria.

Requalificació a l'Espelt

Un altre dels casos en què s'ha vist implicat l'exgerent de l'Incasol és el

de la compra d'uns terrenys a l'Espelt, una petita població de la comarca de l'Anoia on s'està desenvolupant una zona industrial del Pla de Creixement Nord d'òdena. L'Incasol va comprar unes parcel·les d'una superfície de 558.000 m², el 20 de juliol de 2006, quan encara eren qualificades com a zona rústica (una zona boscosa i uns camps d'ametllers), per un valor de 3.905.969,94 euros (set euros per metre quadrat). Alguns pagesos de la zona consultats asseguren que el preu per metre quadrat dels camps d'ametllers o de les zones boscoses d'aquella zona de l'Anoia normalment es paguen a 1,2 euros o a un màxim de 2,4 euros el metre quadrat. S'ha de tenir en compte que la data de l'opera-

ció es va fer entre l'aprovació del Pla Director (22 de juny de 2006) per part de la Comissió d'Urbanisme i la seva sortida a exposició pública (12 de setembre 2006). És a dir, que l'Incasol ja sabia que s'havia de desenvolupar un pla director en aquella zona i, tal com marca la llei d'urbanisme, uns terrenys "s'han de pagar per allò que són i no per allò que hauran de ser". Els beneficiaris d'aquesta compra van ser la família Gálvez Gil -de la mà dels germans Luís i Antonio i de les seves respectives dones-, a través de la immobiliària J Cris i S.L. El responsable de la signatura per part de l'Incasol va ser el seu gerent, Emili Mas Margarit.

L'Incasol va comprar uns terrenys rústics on ja s'havia aprovat de fer-hi una zona industrial

La família Gálvez Gil resideix a Cornellà de Llobregat i una de les seves empreses més conegudes, la immobiliària Iberhogar, fa molts anys que està ubicada a Cornellà i al Baix Llobregat en general. Quan José Montilla era alcalde de Cornellà, sempre hi havia mantingut una bona relació i l'actual president de la Generalitat i Luís Gálvez fins i tot apareixen junts a la Junta d'Honor del Club de Futbol Cornellà. Entre les parcel·les que va comprar l'Incasol on es desenvoluparà la zona industrial, hi ha una petita masia que queda fora del pla director que, curiosament, és la masia d'estueig de Luís Gálvez.

, així està el pati

PALMA · JA S'HAN DESTAPAT AL VOLTANT DE DOTZE OPERACIONS POLICIALES I JUDICIALS RELACIONADES AMB ELS POLÍTICS BALEARS

Les principals institucions de les Illes penegen d'un fil a causa de la corrupció

Enric Borràs Abelló
redaccio@setmanaridirecta.info

El Consell de Mallorca, el Govern i l'Ajuntament de Palma poden canviar de color en qualsevol moment si el Partit Popular presenta una moció de censura i Unió Mallorquina no dona suport als governs del Bloc i del Partit Socialista, d'on va ser expulsada fa poc més d'un mes. La situació de les institucions balears és tan inestable que la presidenta del parlament ha dimitit, en un any hi ha hagut quatre consellers de turisme diferents i la principal empresa pública de l'Ajuntament de Palma, Emaya, és presidida per una regidora de l'oposició sense que la batllessa, Aina Calvo, pugui evitar-ho.

Tres expresidents d'Unió Mallorquina estan imputats per corrupció política

A banda d'això, tres expresidents d'UM estan imputats en diferents processos de corrupció política. L'anterior president del govern, Jaume Matas (PP), està processat pel cas Palma Arena, viu als Estats Units i no és gens clar que vingui a declarar quan el jutge el cridi; i gairebé un de cada deu diputats del parlament estan imputats per corrupció política. La llista de noms d'operacions policiaques i casos judicials sobre corrupció política és inacabable: el cas Palma Arena, el cas Can Domenge, el cas Son Oms, el cas Andratx, el cas Eivissa Centre, el cas Scala, l'operació Maquillatge, l'opera-

Maria Antònia Munar, expresidenta del Parlament, surt del jutjat després de declarar en relació a l'operació Maquillatge

ció Voltor, el cas Turisme Jove, el cas Rodrigo de Santos, el cas Funerària i el cas Ibatut en són, només, alguns exemples. Fins fa poc, aquests casos només havien afectat polítics amb funcions executives de l'anterior legislatura, governada pel PP i UM. Com que UM va pactar, el 2007, amb el Bloc i el PSIB, alguns càrrecs van governar amb processos pendents de suposats delictes comesos abans de 2007. Però l'operació Voltor va suposar un pas endavant: diversos alts càrrecs d'UM van ser detinguts i imputats per presumptes delictes de corrupció comesos durant aquesta mateixa legislatura. Antich,

que havia impulsat un codi ètic -que no s'ha arribat a fer mai- pels polítics del govern, va respondre amb l'expulsió dels seus socis de govern d'UM.

Amés, tot just a principis de febrer, el regidor i exconseller de Turisme Miquel Nadal (UM) va delatar la seva mentora i llavors presidenta del parlament Maria Antònia Munar (UM) i la va implicar en una operació de finançament il·legal de la campanya electoral d'UM. Munar va dimitir i, fins el 10 de març, es va mantenir la possibilitat que el parlament passés a ser presidit per un membre del PP, fet que hauria demostrat la debilitat del govern d'Antich.

Amb tot, finalment, UM va arribar a un pacte amb el PSIB perquè la presidenta fos la socialista Aina Rado.

Tot i que Antich va salvar la presidència de la cambra pels pèls, no pot governar amb tranquil·litat. La possibilitat de la moció de censura penja sobre els caps d'Antich, la presidenta del Consell de Mallorca Francina Armengol (PSIB) i, sobretot, la batllessa de Palma Aina Calvo. És precisament a Cort, on la moció de censura pot caure més aviat. El president del PP de Palma, José María Rodríguez, ja ha anunciat que l'estaven preparant. Mentrestant, intenta desgastar tan

com pot l'equip de govern guanyant votacions als plens municipals, on en té prou amb l'abstenció d'UM per imposar la voluntat del PP. A més, a l'Ajuntament és on la situació és més tensa entre UM i els seus excòsics, el PSIB i el Bloc. Cristina Cerdó, presidenta d'UM a Palma, encara és la presidenta de l'empresa pública d'aigües i escombraries Emaya i continuarà essent-ho si el PP i el PSIB no arriben a cap acord per fer-la fora, cosa força improbable. Sobre Cerdó i la gestió d'Emaya, a més, s'han fet públics tota mena de dubtes. De fet, l'equip de govern de l'Ajuntament ja va anunciar que hi faria una auditoria completa tant bon punt n'aconsegüís recuperar la presidència.

Fins ara, però, la corrupció política no ha generat gaire resposta ciutadana. Una manifestació convocada per Internet va aplegar un miler de persones i una cadena humana convocada per una plataforma d'entitats, un parell de milers. A banda, hi ha diversos grups de Facebook contra la corrupció a les Illes Balears, el més actiu dels quals té poc més de 3.000 membres. S'han fet d'altres protestes impulsades des d'Esquerra Unida o Esquerra Republicana, amb un resso que no ha superat les dues desenes de participants.

A més, la sensació general és que la corrupció del PP i UM durant la legislatura passada pot enfortir el PP, més que no pas debilitar-lo. La conseqüència de la corrupció és la inestabilitat dels governs de coalició en contra del PP, que finalment es van trencar. Així doncs, es tem que la recerca d'estabilitat o de superar una situació de paràlisi institucional pugui afavorir el bipartidisme i, sobretot, el PP. A més, fins ara, a les Illes Balears, el vot del PP s'ha demostrat molt més fidel.

BELLATERRA · LA DIPUTADA ARRIBA A LA FACULTAT DE LA MÀ DE JOAQUIM MARIA MOLINS, MEMBRE D'UNA FAMÍLIA INTEGRADA A L'OPUS DEI

Rosa Díez és esbroncada i suspèn la seva xerrada a la UAB

David Bou
redaccio@setmanaridirecta.info

La diputada al Congrés espanyol, portaveu i líder del partit Unió Progreso y Democracia (Upyd) Rosa Díez va visitar la Facultat de Ciències Polítiques i Sociologia de la UAB el divendres 5 de març. Díez va ser convidada per Joaquim Maria Molins López-Rodó, catedràtic de ciència política i membre de la nissaga dels Molins -coneguda família burgesa relacionada amb el franquisme i l'Opus Dei- per fer una conferència titulada *Una alternativa para Cataluña*. La sala es va obrir 30 minuts abans de l'hora prevista per l'inici de l'acte, amb l'ordre

que els membres de seguretat privada de la UAB escorcollessin les motxilles de tothom que hi volgués entrar. En aquell moment, va aparèixer un grup d'unes 50 persones que portava una pancarta on es llegia *No et volem aquí*, al costat d'un retrat de la política espanyolista. Després de cinc minuts forcejant amb la seguretat, els manifestants van accedir a l'espai cridant: "Rosa Díez fora de la UAB!". Passada una estona i enmig d'un gran desconcert, Díez va intentar accedir a la sala envoltada d'una desena de guardaespalles, però davant la impossibilitat d'avançar més enllà de la porta, va haver de marxar per on havia entrat a l'hora que el degà de la facultat

-Salvador Cardús- suspenia l'acte públicament. Finalment, el deganat va cedir una aula perquè l'exmilitant del PSOE pronunciés la conferència davant d'un auditori pràcticament reduït a membres del seu propi partit. Quan la notícia es va saber, un centenar de persones es van concentrar al passadís per mostrar el seu rebuig. Alguna persona va llançar pintura vermella i va tacar el degà i un professor, abans d'impactar contra la porta de la classe.

A dos quarts de tres del migdia, Rosa Díez va abandonar la UAB mentre rebia el llançament d'objectes i sota els crits de *Fora feixistes de la universitat!*

Rosa Díez surt de la UAB escortada pels membres de la seva pròpia seguretat privada

, així està el pati

GIRONA · ENTREVISTA A L'ANARQUISTA AMADEU CASELLAS DESPRÉS DE QUEDAR EN LLIBERTAT DEFINITIVA

“L'única gent perillosa que hi ha dins les presons és la que mana”

Amadeu Casellas, ex pres anarquista conegut per la seva denúncia reiterada del sistema penitenciari català i per les represàlies que això li ha comportat, va sortir dimarts 9 de març de presó. Finalment, l'esforç de l'Amadeu per exigir la seva posada en llibertat ha pogut més que la intransigència del Departament de Justícia, i amb la jurisprudència d'una sentència del Tribunal Constitucional de fa dos anys ha aconseguit la llibertat definitiva. El fet que no li haguessin deduït les preventives a les condemnes que complia ha fet que l'Amadeu hagi estat gairebé 8 anys més a presó dels que li tocaven, donant així la raó a les seves paraules quan denunciava des de feia anys la situació il·legal que el mantenia retingut. Tanmateix, han calgut fins a tres vagues de fam i posar en perill la seva pròpia vida perquè es faci Justícia. L'Amadeu ha hagut de suportar múltiples muntatges i estratagemes que s'han impulsat amb total discrecionalitat des del Departament, però gràcies al suport incondicional que ha rebut des de l'exterior ha pogut seguir endavant. Ara, afirma feliç i somrient que “vol seguir lluint”, que la presó “l'ha fet més fort” i que és hora que “la gent sàpiga que passa a les presons catalanes”. La DIRECTA l'ha entrevistat a la seva sortida de la presó de Girona.

Manu Simarro
redaccio@setmanaridirecta.info

C om és que has sortit de presó de cop i volta?

Surto de presó en base a la sentència del Tribunal Constitucional 57/08 del 28 d'abril de 2008 que diu que s'han d'aplicar les preventives a les causes que s'estan complint. Al contrari del que diu Justícia l'error no ha estat dels meus advocats, sinó de l'administració de Justícia que no ha acatat la sentència fins ara, després que porti dos anys jutjat per jutjat demanant que se m'apliqués. Justícia intenta catalogar la gent rebel o que reclama l'aplicació de les seves lleis, de gent perillosa per apartar-los i posar-los les coses difícils perquè surtin. La consellera Montserrat Tura hauria de mirar el que fa ella mateixa: tenir gent que ja ha complert la seva condemna empresonada mitjançant artificis legals i falses acusacions.

Fins ara, et mantenien a presó per dues causes pendents. L'una, sobre un delictes de tràfic d'estupefaents, i l'altra una denúncia per “calúmnies, injúries i amenaces” que havia interposat contra tu Serveis Penitenciaris. Aquesta última és una denúncia que no em preocupa perquè qualsevol persona que conèixi mínimament les presons catalanes sap que jo no dic res que no sigui veritat. Només els acuso d'emportar-se uns cèntims, com fan molts altres. La diferència és que uns són dintre les cel·les i ells no. Respecte a l'acusació de tràfic de drogues a Lleida, cal dir que el subdirector va agafar a Àngel Gómez -un pres- i li va oferir donar-li el tercer grau si m'acusava d'extorsió, tràfic de drogues i d'utilitzar als grups anarquistes per intimidar la seva família. Judicialment es va poder demostrar que tot era una farsa. Tanmateix, aquest muntatge el van tornar a repetir a Figueres i després a Quatre Camins, on van utilitzar una persona estrangera per entrar droga. Els muntatges són una cosa habitual a les presons. La justícia en aquest país sempre va en favor de la institució. Hi ha presumpció de culpabilitat i no d'innocència. La presumpció d'innocència només existeix per a personatges de la talla de Barrionuevo, Corcuera, Javier de la

Rosa, Félix Millet o els imputats del Cas Pretòria. La presumpció d'innocència, en canvi, no existeix per a la gent que ve del barri de La Mina, del Carmel o del barri de la Font de la Pòlvora.

Què ha passat des de l'última vaga de fam i de set de 100 dies?

Va arribar un moment en que se'm va lligar al llit i se'm va imposar l'alimentació forçada. Havia entrat en coma un parell de vegades i vaig decidir aturar la vaga. Després de la vaga de fam se'm pregunta que a quina presó vull anar. Jo dic que vull anar a la de Girona perquè és una presó petita i llavors puc tenir més possibilitats de demostrar que estic retingut il·legalment. A Girona, la jurista m'informa que em sobren set anys de presó. El director de la presó de Girona em concreta els dies que em sobren de preventiva i el jutjat al qual corresponen, i jo em dedico a enviar cartes a tots aquests jutjats informant-los dels dies que em sobren.

“La presumpció d'innocència només existeix per a personatges de la talla de Félix Millet”

Veus la possibilitat d'obtenir alguna compensació o que s'obri alguna investigació per aquests anys de més?

La qüestió no és una compensació econòmica perquè vuit d'anys d'una vida ja no es recuperen. La compensació seria que la gent arribés a tenir clar que les presons no són la solució, sinó part del problema. És important que la societat tingui consciència que un país que cada dos anys construeix una presó, i la manté amb els diners del contribuent, no va bé. La solució no passa per més presons sinó per invertir en escoles, hospitals i pisos de protecció oficial, que oferissin una vida sana al jove de 18 i 19 anys que ha de delinquir per sobreviure. Si aquestes persones tinguessin una alternativa, no haurien arribat a punxar-se drogues o a entrar a presó. La presó no està plena de gent peri-

Un instant de l'entrevista al centre social Can Rusc, de Girona

llosa, sinó de gent que, per desgràcia, ha nascut a barris marginals i que no ha tingut les possibilitats que ha tingut molta gent -entre ells jo- de tenir uns estudis i poder-se defensar mínimament a la vida. La única gent perillosa que hi ha dins les presons és la que mana. Les presons estan plenes de gent innocent que l'únic que ha fet a la seva vida ha estat intentar viure. Montserrat Tura, com a mínim, hauria de dimidir. No pot anar dient que a les presons tot està molt bé, quan la realitat és totalment diferent: no es respecten ni els drets humans, ni les lleis, en les quals no hi crec però que, ja que les han fet ells, les haurien de respectar. Es vulneren articles concrets de la Constitució: l'article 24 que parla de la presumpció d'innocència, l'article 14 que parla de la igualtat davant la llei sense discriminació per motius econòmics. A banda, un altre tema que estan explotant és el de la immigració. Així doncs, una persona il·legal a l'entrar a presó obté la condició de legal, cotitza a la Seguretat Social, però al sortir-ne torna a ser un sense papers. Així, una empresa no pot llogar un sense papers fora de presó perquè el multaran però mentre és dintre sí.

Qui mana a les presons?

El que està clar és que hi ha una estructura al marge dels càrrecs polítics d'alt nivell. Governi qui governi a la Generalitat sempre manen els mateixos a les presons. Quan canvien els governs, lo màxim que fan és canviar els directors del CIRE, de les presons i els subdirectors de presó. Si algun comandament vulnera els drets humans o tortura no se'l castiga, sinó que se'l premia amb un canvi a una presó més gran, amb un càrrec més gran. És el cas per exemple del director de la presó de Lleida, Toni

Gutiérrez, i de molts altres. Les presons són un espai per la impunitat. Si fora les presons, els mossos fan i desfan el que volen, imagina't en un centre tancat -on no tens la possibilitat de manifestar-te, d'expressar-te-. Les presons són fàbriques de psicòpates. És l'expressió més dura, però també la més real. Enlloc de rehabilitar i reinserir -com diu la Constitució- la presó converteix la persona en un psicòpata, a no ser que tinguis una ment molt forta que et permeti suportar tota la pressió. Dins els funcionaris sense responsabilitat política hi ha de tot. Hi ha un grup molt en concret, encapçalat per Manuel Allué -delegat del sindicat fa anys de CATAC-Presons, que ara és de la secció d'UGT- partidari de la pena de mort, la tortura i la cadena perpètua. Ha visitat presons dels Estats Units per seguir l'estil americà i contra ell hi ha sentències fermes per maltractaments a presoners. Allué té un seguit de gent que, tot i no ser majoria, és prou important per actuar amb impunitat. La resta de funcionaris es juguen el lloc de treball i callen davant d'aquest grup d'extremadreta, que és qui mana realment a les presons. Els polítics, enlloc d'actuar contra ells, prefereixen callar, mantenir la cadira durant quatre anys, seguir cobrant i si pot ser renovar. A les presons no ha canviat res des del 1979, tret dels uniformes i el fet que les tortures enlloc de ser físiques són psicològiques

Qui t'ha donat suport?

He tingut sort. I si avui sóc aquí és perquè he comptat amb el suport de grups anarquistes molt bons. Això m'ha ajudat a estar bé, a mantenir-me centrat. Tinc gent que sempre ha estat amb mi. A Catalunya hi ha prop d'11.000 presos, i no tots compten amb aquest suport. Quina és la solució quan es troben sols?

La sobredosi o penjar-se. A la presó hi ha moltes morts, que es podrien evitar. Com? Amb un equip de tractament vàlid. La presó és una fabrica d'explotació laboral, i l'objectiu és tenir la gent callada, amb medicació i el que faci falta. Anys enrere rebia el suport d'altres presoners. Tanmateix, la tradició de vagues de fam, motins, etc, s'ha perdut molt. El sistema ha aconseguit que la gent es torni molt conformista. Jo penso que lo pitjor que pot fer una societat és ser conformista. Jo penso que qualsevol acte de rebel·lia contra un sistema imposat està bé. La gent creu que perquè treballa, té hipoteca i li donen un crèdit pot viure com Javier De la Rosa. El problema és quan arriba una crisi De la Rosa segueix vivint bé i tu no. La gent ha perdut les ganes de lluitar i ha preferit la submissió i creure's tot el que diuen els mitjans de comunicació.

A part de tu, hi ha gent empresonada per les seves idees a Catalunya?

Hi ha molta gent empresonada per les seves idees. La idea de la gent és sobreviure, i si es pot viure bé. Les normes del sistema diuen que entrar a un banc és il·legal. Si aquesta norma fos al revés, és a dir, entrar a un banc fos legal i fundar-lo no, ara estaria tancat l'Emilio Botín. Com són normes en què no hi crec, no les entenc. Com no les entenc, no les puc respectar. Jo mai faré mal a una persona humana per la seva ideologia, perquè la persona està per sobre del seu patrimoni. Amb les normes, el sistema es protegeix de nosaltres, de la gent que volem lo millor per a la gent que ens envolta.

“La presó m'ha fet fort, i és clar que seguiré lluint fins que tothom sàpiga que són realment les presons”

Què els diries a companyes com la Tamara, la Núria o l'Alfonso, que han sigut o poden ser empresonades?

Que lluitin i que no perdin l'esperança. Jo espero poder-los ajudar. Que no es desanimin perquè de la presó se surt. Més vell, però amb les mateixes idees. Que no s'espantin. Han de ser conscients que tenen gent a fora, i els intentarem treure. Amb mi han jugat molt. Han arribat a denegar-me la llibertat condicional per no mostrar penediment. Les autoritats actuen amb total discrecionalitat.

Després de 24 anys privat de llibertat, et sents amb força per seguir lluint?

La presó m'ha fet fort, i és clar que seguiré lluint fins que tothom sàpiga que són realment les presons avui dia, ja que no és lo que es pensa ni molt menys. No se si faré un llibre, perquè escriure tampoc és el meu fort, però no pot ser que la gent estigui entrant a presó per multes de 100 euros.

, així està el pati

CATALUNYA · NEVADES

Els vuit models de previsió principals van alertar d'una nevada forta al litoral set dies abans del temporal

Jesús Rodríguez
redaccio@setmanaridirecta.info

Amb els mapes de previsió sobre la taula, els serveis d'emergència sabien, una setmana abans, que hi havia probabilitats altes que es produís la forta nevada que va provocar un col·lapse viari i d'infraestructures important a les comarques de Girona i Barcelona el dia 8 de març. El macrocomputador europeu ECMWF, des del 28 de febrer, assenyalava una clara tendència a la irrupció d'aire fred i les nevades generalitzades. El model de previsió alemany GME/DWD (que és el referent dels serveis informatius de TV3) es va afegir a aquesta tendència l'endemà mateix. Durant l'1 de març, la resta de models de previsió van anar tancant files al voltant de la gran nevada situada entre el delta de l'Ebre i la Costa Brava francesa. Hi havia unanimitat entre l'UKMO britànic, el JMA japonès, el LAMMA italià, l'HIRLAM de l'Institut Nacional de Meteorologia de l'Estat espanyol i l'USAF dels Estats Units. El model de previsió del Servei de Meteorologia de Catalunya, l'MM5, es va afegir a aquest consens uns dies més tard, ja que només fa previsions a 72 hores vista. Només el sistema de previsió dels Estats Units -el GFS- va dubtar de la nevada fins 48 hores abans. Basant-nos en aquesta unanimitat quasi absoluta, una situació poc habitual en el camp de les previsions meteorològiques, a l'agenda del setmanari redactada el dia 2 de març, ens vam fer ressò que, el dilluns 8 de març, hi hauria un fort temporal de neu a Catalunya, tal com ha passat. Durant la setmana passada, a les principals pàgines web i fóruns d'Internet on es fa seguiment dels fenòmens meteorològics, alguns professionals de la física de l'aire i la climatologia i nombrosa gent aficionada criticaven el poc rigor de les previsions que estava fent el cap de meteorologia de TV3, Tomàs Molina, al voltant del que ens cauria a sobre el 8 de març. L'avanç de previsió del dimecres 3 de març va arribar a posar el símbol d'ambient assolellat i temperatures a l'alça, tot i que els mapes assenyalaven tot el contrari. En aquest sentit, moltes persones aficionades van denunciar que, el cap de setmana passat, era molt important pel tancament de caixa de la majoria de pistes d'esquí del Pirineu català i que TV3 estava actuant amb una prudència excessiva per evitar crítiques del sector hotel·ler. Precisament, el dijous 4 de març, el meteoròleg de BTV Alfred Rodríguez Picó va denunciar que, l'any 1993, van rebre moltes pressions i crítiques per part dels sectors hotel·lers del Pirineu arran d'unes alertes de nevades que no es van complir el dia previst, però sí l'endemà.

L'HOSPITALET LL. · LA DEFENSA VOL LA SUSPENSIO DE L'INGRES A PRESO A L'ESPERA QUE ARRIBI L'INDULT

El jutjat suspèn l'ordre de cerca contra el condemnat del 'cas kubotan'

Jesús Rodríguez
redaccio@setmanaridirecta.info

El jutjat penal d'executories número 12 de Barcelona ha decidit revocar l'ordre de cerca i captura contra Alfonso H., el manifestant condemnat a tres anys de presó arran del cas del kubotan. La decisió ha estat avalada per la jutgessa suplent, ja que la titular que ho va ordenar es troba de baixa. La magistrada ha donat el seu vist-i-plau a la suspensió després de rebre la confirmació en la mateixa línia

Les accions de protesta per denunciar el procés judicial no s'aturen: el 4 de març unes 50 persones es van concentrar davant la Ciutat de la Justícia

per part de la fiscalia. Amb aquest canvi d'escenari, els Mossos d'Esquadra ja no el poden detenir per conduir-lo a la presó. En un termini

La seguretat de la Ciutat de la Justícia va tancar l'accés per l'avinguda Carrilet mentre va durar la concentració

de dies indeterminat, el jutjat hauria d'enviar una carta a Alfonso H. perquè ingressés voluntàriament al centre penitenciari més proper al seu domicili, o així ho espera el seu advocat. Paral·lelament a aquests tràmits, la petició d'indult presentada

davant del govern també pot aconseguir aturar indefinidament el seu ingress a presó fins que es resolgui si se li concedeix o no.

Mentrestant, les accions de protesta per denunciar aquest procés judicial no s'aturen. El dijous 4 de

març, una cinquantena de persones es van tornar a concentrar a les portes de la Ciutat de la Justícia, precisament poques hores abans que es donés a conèixer la decisió judicial de suspendre la cerca i captura contra l'activista.

Denuncien la 'usura' de bancs i caixes

Diversos membres de la Plataforma d'Afectats per les Hipoteques van participar el 4 de març d'una acció simbòlica de denúncia contra bancs i caixes. Duïen pancartes i banderoles i van fer un recorregut per entitats bancàries (La Caixa, Caja Madrid, BBVA i Caixa Catalunya) mentre posaven enganxines sobre les seves vidrieres. L'objectiu de la protesta era exigir que s'aturin els embargaments i les persecucions judicials contra les persones hipotecades que, a banda d'haver perdut els seus habitatges per l'impagament de les cotes hipotecàries, han de fer front

a deutes de centenars de milions d'euros amb les entitats financieres. Els bancs i les caixes han valorat els pisos per sota del preu de taxació, i segueixen perseguint els ex-hipotecats per aconseguir fins l'últim centí del conjunt de la hipoteca. A diversos països de la UE i els Estats Units aquesta situació és impensable, ja que quan s'entreguen les claus i es perd l'habitatge, queden anulats tots els deutes de la hipoteca. En aquest sentit, ERC va presentar una proposició al Parlament per aconseguir modificar la llei que ho regula, però no va prosperar. J.R.

Protesta pel poc pes de l'alumnat amb la nova LOU

Més de mig centenar de persones, entre estudiants i treballadores de la universitat (PAS), van rebre -el dijous 4 de març a l'Escola Tècnica Superior d'Enginyeries de Terrassa- l'actual rector Antoni Giró amb una forta escridassada i xiulets. El motiu de la visita era promocionar la seva candidatura per les properes eleccions a rector del 10 de març, lluny de preocupar-se pel campus de Terrassa. Durant la visita del rector, el Sindicat d'Estudiants dels Països Catalans (SEPC) va denunciar l'actual sistema de vot ponderat imposat per la LOU, que relega l'estudiantat (el sector més nombrós,

amb 27.546 estudiants) a una representació del 24% davant la resta de la comunitat universitària. El SEPC va denunciar que el rector vol cedir el privilegi d'escollir la màxima autoritat acadèmica a un grup d'empreses alienes a la universitat. També van destacar que el mateix rector Antoni Giró va ser escollit, el 2006, amb una participació que no va arribar al 20% i que la direcció de la universitat va fer cas omís del referèndum no vinculant -i que va registrar xifres de participació rècord- per dir No a Bolonya. Per això que es creu que Antoni Giró és la pitjor opció per les eleccions. DIRECTA TERRASSA

, així està el pati

ESTAT ESPANYOL · LA INICIATIVA ESTOSOLOLOARREGLAMOSENTRETODOS.ORG GENERA REBUIG A LA XARXA D'INTERNET

Bancs i empreses munten una campanya publicitària disfressada de moviment social

Fran Richart
redaccio@setmanaridirecta.info

Després que es fes pública la xifra que 82.132 treballadores més havien ingressat a les llistes de l'atur a l'Estat espanyol, el dia 25 de febrer, una campanya publicitària -sota el nom estosoaloloarreglamosentretodos.org- es va anunciar als principals mitjans de comunicació amb l'objectiu de "combatre els efectes de la crisi" i "transmetre optimisme a la societat", segons expliquen a l'adreça electrònica en qüestió. La iniciativa ha estat ideada per les cambres de comerç i la Fundació Confianza, una entitat creada *ad hoc* i integrada per algunes de les empreses més grans de l'Estat espanyol: La Caixa, BBVA, Santander, Iberia, Repsol, Cepsa, Seopan -patronal

La campanya la integren La Caixa, BBVA, Iberia, Repsol, Cepsa o Endesa, entre d'altres

de les constructores-, Endesa, Iberdrola, Mercadona, Indra, etc. L'objectiu d'aquesta iniciativa, segons les patrocinadores, és "crear un clima de confiança" per combatre el desànim causat

Frame del vídeo publicitari de la campanya estosoaloloarreglamosentretodos on apareix Àngels Barceló

per la crisi. Ja porten gairebé dues setmanes de promoció televisiva i radiofònica. En aquesta campanya, hi han participat -gratuitament, segons van informar els organitzadors- personatges tan diversos com Àngels Barceló, Pau Gasol, Jordi Évole, Ferran Adrià, Juan José Millás, Andreu Buenafuente, Javier Mariscal, Michael Robinson o el Langui, cantant de La Excepcion, entre d'altres.

A la direcció estosoaloloarreglamosentretodos.org, s'hi allotgen diversos vídeos sobre *personatges inspiradors* que han sabut sortir de la crisi i que proposen "noves idees" i "experiències" per "arreglar això". Entre aquests exemples, trobem des d'Isak Andic -fundador de l'imperi tèxtil Mango- fins a Jacinto Oliva -un aturador sevillà que cobra als seus veïns per baixar-los la brossa al carrer. El manifest de la

campanya explica -amb un to bucòlic- que, un dia, un publicitari anomenat Jaime, afectat pel "desànim que havia provocat la crisi" i amb la idea que "per arreglar la situació, calia transmetre un missatge de confiança a la societat", va presentar aquest projecte al consell de cambres. Casualment, en Jaime -un personatge anònim fins i tot a l'entrada que té la campanya a la wikipedia- és el màxim responsable de publicitat a

Telefónica i, juntament amb Javier Gómez Navarro -exministre socialista i actual president de les cambres de comerç, que fa un parell d'anys va declarar que "si les mares volen que els seus fills siguin funcionaris, les que tenen fills homosexuals prefereixen que siguin diplomàtics per veure'ls poc (...) -, són els arquitectes d'aquesta iniciativa que s'exhibirà durant dos mesos als mitjans de comunicació de l'Estat espanyol. També han apadrinat el projecte Miquel Roca i Junyent -un dels advocats més importants del país i polític vinculat durant molts anys a Convergència Democràtica de Catalunya-, Guillermo de la Dehesa -economista, exconseller delegat del Banc Pastor i exalt càrrec a l'època de Felipe González- i Antoni Garrigues, també advocat d'elit i lligat a l'escola ESADE. El presupost de l'operació publicitària és de quatre milions d'euros -aportats per la Fundació Confianza- i 600.000 euros més per part del govern espanyol, que hi ha volgut col·laborar per "desenvolupar accions d'aquest tipus a l'estranger".

Resposta a Internet

Poc després de l'estrena de l'espot televisiu de la campanya, la xarxa va veure sorgir nombrosos blocs i pàgines crítiques amb la iniciativa, com estosoaloloarreglamosinellos.org -amb 14.000 seguidors a Facebook i 1.300 comentaris en cinc dies- o estosoaloloarreglamosentretodos.org, amb 4.000 seguidors.

OPINIÓ

ÀNGEL RODRÍGUEZ
SINDICALISTA

"És com la 'mentida perfecta' de Goebbels"

Repeteix, repeteix 1.000 vegades una mentida fins que sigui veritat, tal com va dir el ministre de propaganda nazi Joseph Goebbels. Aquest tipus de campanyes aberrants estan creades per confondre la població i falsejar la realitat. Venen un missatge d'optimisme quan tenim els pitjors contractes laborals d'Europa i un president de la patronal que proposa contractes sense indemnització per acomiadament, sense dret d'atur, sense cotització i per sota del salari mínim per les persones menors de 30 anys. Aquests actes haurien ser considerats terroristes i d'apologia de l'esclavitud. Volen que no es culpï els banquers o els empresaris, sinó, per exemple, els immigrants. El capital defensarà fins a la mort els seus interessos i, en canvi, el treballador, temorós, no voldrà perdre el poc que li queda. En temps difícils, lluitar és difícil.

SANTIAGO REDONDO
EXPERT EN MARQUETING DIGITAL

"Tindria sentit si fos espontani i vingués dels joves o els jubilats"

Pretenen donar una visió optimista del futur i transmetre-ho a la gent amb un missatge i una actitud bona, però, rere el que sembla un principi psicològic bo, s'hi amaga un equip de màrqueting de les grans empreses amb un guió interessat. M'hagués semblat una iniciativa genial, si l'acció hagués estat espontània i hagués provingut de joves o jubilats. El que volen vendre és quelcom tan intangible com l'optimisme, l'emotivitat -de fet, estan en el millor context per fer-ho-, que la gent se senti bé i que continuem consumint i mantenint la vida que dúiem abans de la crisi. A banda de les crítiques, la campanya està molt ben feta.

ISABEL ITURRIETA
SERVEIS SOCIALS DE CÀRITAS

"A nivell emocional, la gent està molt tocada, els programes de retorn no donen l'abast"

Una de les coses més dures que ens toca veure és com les persones que havien tingut i havien aconseguit un estatus ara ho han perdut tot i tornen a entrar a la roda dels serveis socials. A més, feia anys que deixàvem de repartir menjar per les parròquies i ara hi hem tornat amb molta més eferescència. Els exemples de superació són l'enginyer i el treball en comunitat, com ara treballar per alimentar companys que estan a l'atur o cuidar la quitxalla d'una companyia mentre es troba a la feina. Aquesta crisi no l'han generada les treballadores, sinó el sistema econòmic -des de fa molts anys- i s'està ajudant els bancs mentre aquest ajut no es reflecteix en la classe treballadora.

JOAN M. ROSICH
DE LA REVISTA 'CATALUNYA'

"Ens volen vendre que la crisi ha caigut del cel"

Tots aquests gestos són de cara a la galeria; és com quan diuen, demagògicament, que el canvi climàtic és culpa de tots; alguns més culpables que altres, és clar. Quin missatge de confiança podem donar a una persona que manté una família amb 420 euros d'ajuda? Aquí no tenim exemples de superació, sinó de precarietat. Sobreviure en aquest context ja és un senyal d'optimisme... Tenim 600.000 persones aturades a Catalunya i volen descontextualitzar la situació dels seus veritables culpables i causants; o és que hem creat la crisi entre tots? Que potser ha caigut del cel? Regalen diners a la banca, no fiscalitzen les grans fortunes i -a sobre- després, CCOO i UGT protesten contra la jubilació als 67 anys, però acorden la pròxima reforma laboral.

, així està el pati

BARCELONA · LLUITA

La direcció de TMB incompleix una resolució de la Inspecció de Treball

M.R.
laboral@setmanaridirecta.info

La secció sindical de la CGT a Transports Metropolitans de Barcelona (TMB) va posar una denúncia a la Inspecció de Treball el 13 de setembre de 2007. La denúncia reclamava que l'empresa pagués les ulleres de sol a les conductores de TMB, ja que "són imprescindibles per garantir tant la salut de les treballadores com la seguretat de les passatgeres i la majoria de conductores n'utilitzen". La denúncia es va posar després que el Comitè de Seguretat i Salut de l'empresa fes cas omís de les demandes de les treballadores.

Després que un inspector de treball demanés un informe tècnic, el 23 d'octubre de 2009, més de dos anys després d'iniciar el procés, les treballadores van rebre la resolució, que va ser favorable a les seves reivindicacions. El text afirmava: "Es requereix que l'empresa, en un termini màxim de 90 dies, doti els treballadors que facin feines consistents en la conducció de vehicles d'ulleres de sol adequades a aquesta tasca" amb l'objectiu d'"evitar els enlluernaments i, així, prevenir els possibles errors de conducció amb resultat d'accident que poden posar en risc la seguretat i la salut dels conductors".

El període de 90 dies establert per la Inspecció de Treball a la Direcció d'autobusos de TMB va vèncer el dia 13 de gener i, avui, les treballadores encara no tenen les ulleres de sol que els pertoquegen. Des del mateix dia del venciment del termini, la secció sindical de la CGT ha reclamat el compliment de la resolució. El 2 de març, la CGT va entregar de nou un escrit a la Inspecció de Treball per tornar a reclamar el seu compliment. Per la CGT, la direcció de TMB "no ha complert amb el requeriment i ha mostrat un menyspreu absolut per la seguretat i la salut de totes les seves treballadores".

La CGT esperava que la direcció no incomplís quelcom tan seriós com un requeriment de la Inspecció de Treball: "Desitjàvem que la direcció seguís fil per randa allò que escriu al seu document *Les polítiques de recursos humans a TMB. Prevenció de riscos laborals a TMB*". En aquest document, la direcció de TMB afirma que està "absolutament compromesa amb la prevenció de riscos laborals" i que, des de fa anys, està "desenvolupant aquesta política preventiva".

Per altra banda, mentre es tanca aquesta edició del setmanari, s'estaven celebrant les eleccions sindicals a TMB, on -després de les eleccions parcials de fa dos anys- la CGT, ACTUB i la Plataforma Sindical van aconseguir la majoria dins el Comitè d'Empresa, després de deu anys de majoria de CCOO, UGT i SIT. Les candidatures dels sindicats del Comitè de Conveni -abans Comitè de Descansos- són les candidatures de la CGT, ACTUB i la Plataforma Sindical.

MENORCA I EIVISSA · LA PLANTILLA CREU QUE LA DECISIÓ RESPON A LA VOLUNTAT D'"OPTIMITZAR RECURSOS"

La Conselleria Balear de Salut pretén desmantellar el 061

Directa Menorca
menorca@setmanaridirecta.info

"De vegades, les persones que estan esperant la UVI Mòbil pensen que arribem tard. En aquesta percepció, hi influeixen molts factors difícils de controlar, però un dels factors més habituals de la tardança és que, en aquell precís moment, estem atenent una altra emergència. Doncs bé, tot el personal del 061 de Menorca volem manifestar i posar en coneixement de la població que existeix la intenció de desmantellar aquest servei". Així, en forma de manifest i també de concentració, el 4 de març al capvespre, a les portes de l'Hospital Mateu Orfila de Maó, una dotzena de treballadores del 061 de Menorca van voler deixar clara la seva disconformitat amb la idea de la Conselleria Balear de Salut que preveu que el personal adscrit al 061 -és a dir, les plantilles d'emergència extrahospitalària d'Eivissa i Menorca- passin a dependre de les gerències de l'IB-Salut. Segons la plantilla, "aquest fet comportaria fer feina a temps complet en l'atenció extrahospitalària" -atendre les persones ingressades a l'hospital- i, quan rebim un avís -o sigui, mentre practi-

Algunes de les treballadores del 061 de les Illes Balears

quen una atenció-, deixar-la tot d'una i sortir amb la UVI Mòbil. "Deixarem tirat un pacient per socórrer-ne un altre", diuen. Davant d'aquesta situació -que interpreten que sols respon a la voluntat d'"optimitzar recursos"-, reiteren: "La nostra feina consisteix a estar preparats i en alerta durant 24 hores els 365 dies de l'any i actuar el més prest possible quan se sol·licita la nostra intervenció".

Aquest canvi es pot considerar incomprensible si tenim en compte

que Mallorca -que és on hi ha l'hospital de referència que acull totes les especialitats- seguirà comptant amb el servei del 061 com fins ara. La Central de Coordinació on es reben les trucades i es gestiona el servei, ubicada a Palma, continuarà existint. Les informacions oficials que han rebut fins ara deixen les treballadores en una situació d'incertesa, fet que ha motivat la demanda d'atenció dirigida a diversos càrrecs de l'administració. Per ara, la planti-

lla ha aconseguit reunir-se amb el vicepresident del Govern Balear, Albert Moragues. Una reunió que han valorat positivament, ja que Moragues -diuen- "ha demostrat entendre i sintonitzar perfectament amb les reivindicacions del personal del 061 i s'ha compromès a fer feina per paralitzar el desmantellament del 061 a Menorca i a Eivissa".

Mentrestant, les treballadores resten a l'espera que el president del Consell Insular de Menorca Marc Pons les rebi. La gerència ha citat la plantilla el 10 de març per fer-li saber, suposadament, el plantejament definitiu de tot plegat. Altres veus, com el Sindicat de metges de Balears (Simebal), entre d'altres, també s'han alçat contra el desmantellament d'aquest servei. El Sindicat d'Infermeria SATSE diu que açò es "produeix exclusivament pels retalls pressupostaris a la sanitat pública" i que "no es quedaran de braços creuats davant mesures que suposen un atac frontal als professionals i un retall i un empitjorament de les prestacions a l'usuari". Mentrestant, a través de l'autoorganització, la plantilla del 061 de Menorca ha aconseguit recollir 500 firmes de suport.

CATALUNYA · ES PRETÉN INICIAR UN PROCÉS PARTICIPATIU I ELABORAR UN PLA DE LLUITA CONJUNT

Una nova associació unitària de docents defensarà l'ensenyament públic

Manel Ros
laboral@setmanaridirecta.info

La nova vaga contra la política educativa del Departament d'Educació es farà el proper dimecres 17 de març. La vaga ha estat convocada per tots els sindicats, des de la USTEC-STES, fins a CCOO, ASPEPC-SPS, FETE-UGT i la CGT. Ja fa un temps, però, que una sèrie de docents s'estan organitzant per fer front d'una forma més unitària i combativa a les polítiques educatives de la Generalitat. D'aquesta manera, ha nascut l'Associació de Docents en Defensa de l'Ensenyament Públic (ADOCDEP), que ja compta amb més d'un centenar de persones.

Com indica el seu propi manifest fundacional, l'ADOCDEP pretén "treballar i lluitar amb plena determinació en defensa de l'ensenyament públic" i contra la implantació de "la gestió autoritària als centres públics, que obre la seva administració a les entitats privades i als criteris empresarials". També denuncien la flexibilització i la desregulació de les seves condicions de treball, l'estratificació i la segmentació dels centres públics i l'augment en les càrregues de feina arran de la implantació de les hores extres. L'associació creu que s'han establert uns nomenaments telemàtics "caòtics, interessats i poc transpa-

Manifestació d'educació de secundària al centre de Barcelona celebrada el 2008

rents" i que s'ha aprovat un expedient de regulació d'ocupació encobert "que ha provocat una retallada de llocs de feina", amb 1.500 docents menys a secundària.

Les seves principals reivindicacions són la derogació de l'autonomia dels centres aplicada amb la LEC, la baixada de les ràtios professorat-alumnes -que aquest curs ha augmentat- o un augment del 6% del PIB per la inversió en educació. Per Samuel Palacín, professor interí i membre de l'ADOCDEP, amb la LEC, no només s'ha desapropiat una oportunitat de millorar l'ensenyament públic "sinó que, a

través d'una interpretació pretesament ambigua d'alguns dels seus articles més polèmics, s'ha obert la porta a un procés privatitzador de difícil retorn". La societat, segons aquest professor interí, hauria de ser conscient que durant el curs més nombrós de la història pel que fa al nombre d'alumnes, "a secundària, treballem 1.500 docents menys que el curs anterior" i que s'han establert "diferents tipus de jornades low cost pel professorat, que està fent que, en el pitjor dels casos, es cobri una nòmina equivalent al salari mínim interprofessional".

Fer vaga des de la base

Pel que fa a la vaga del 17 de març, l'ADOCDEP hi dona tot el seu suport i fa una crida a "tot el col·lectiu docent perquè faci vaga i participi a totes les mobilitzacions". Al mateix temps, l'associació és molt crítica amb els processos de mobilització i convocatòria que estan a duent a terme els principals sindicats. Exigeixen l'obertura d'un procés democràtic "per elaborar un pla de lluita conjunt i consensuat entre tot el col·lectiu docent". Per l'ADOCDEP "no n'hi ha prou amb quatre mobilitzacions en tres cursos. Cal un procés de mobilitzacions més contundent i coherent per rebutjar totes les injustícies que pateix el nostre col·lectiu i el conjunt de l'ensenyament públic". Per Samuel Palacín, "les quatre vagues convocades pels diferents sindicats des del febrer de 2008 fins ara han posat de manifest el seu escàs interès per fer front a la LEC i unir-se a la majoria del col·lectiu docent". Palacín creu que "el conseller ha tibant tant de la corda que ja no és concebible cap mobilització que no sigui la convocatòria d'una vaga indefinida".

Per parlar de tot això, l'associació ha convocat una assemblea per "opinari, participar i decidir sobre tot allò que afecta el col·lectiu", el proper 18 de març a les set de la tarda a l'Espai Jove Fontana, al barri de Gràcia de Barcelona.

MIRALLS | ENTREVISTA
Alberto Acosta:
 “L’Ajut Oficial al
 Desenvolupament no és útil”
 pàg. 4-5

PETJADES
**Col·lectius i persones
 preocupats per l’espai
 natural de l’Horta**
 pàg. 6

DIRECTA 175
 10 de març de 2010

Anarcosindicalisme, la força de la praxi

Enguany fa 100 anys, a Barcelona, prop de 120 delegats de diferents organitzacions obreres van iniciar una experiència que canviaria l’imaginari revolucionari: la Confederació Nacional del Treball (CNT). Es combregui o no amb els seus postulats (amplis, canviant al llarg del temps i a voltes contradictoris), sense l’experiència que va donar lloc a la creació de la CNT, la lluita de classes a casa nostra no seria el que és. A continuació, proposem un viatge pel recorregut històric de l’anarcosindicalisme i analitzem els reptes que afronta avui dia.

Juan Cristóbal Marinello i Carles Montoliu
 afons@setmanaridirecta.info

Barcelona, 1907: es constitueix Solidaridad Obrera, federació d’associacions obreres, com a resposta dels grups socialistes, anarquistes i republicans a la Solidaritat Catalana. El moviment s’estén al conjunt de Catalunya el 1908 i, un any més tard, promou la vaga que desembocarà en els fets de la Setmana Tràgica. Posteriorment, Solidaridad Obrera convoca el congrés del Palau de Belles Arts (1910), en el qual s’aprova la seva extensió orgànica al conjunt de l’Estat. És en aquest moment que es pot considerar constituïda la CNT, de la qual ja no participen els grups socialistes que formaven part de la Solidaridad Obrera original.

La derrota a la Guerra Civil va portar prop de 80.000 cenetistes pels camins de l’exili

De la convocatòria d’un primer congrés ordinari, el setembre de 1911, en sortirà una primera vaga general. Com a represàlia, a més dels centenars de persones detingudes, la CNT és il·legalitzada, situació que perdurarà fins el 1915. Poc després, s’inicien un seguit de contactes amb la UGT que conduiran al pacte d’unitat d’acció i a la vaga general revolucionària de l’agost de 1917. Al congrés de Sants (1918), es reorganitza la Regional Catalana i s’estableixen els Sindicats Únics, que seran adoptats a nivell estatal al congrés de l’any següent.

‘Pistolisme’, repressió i guerra

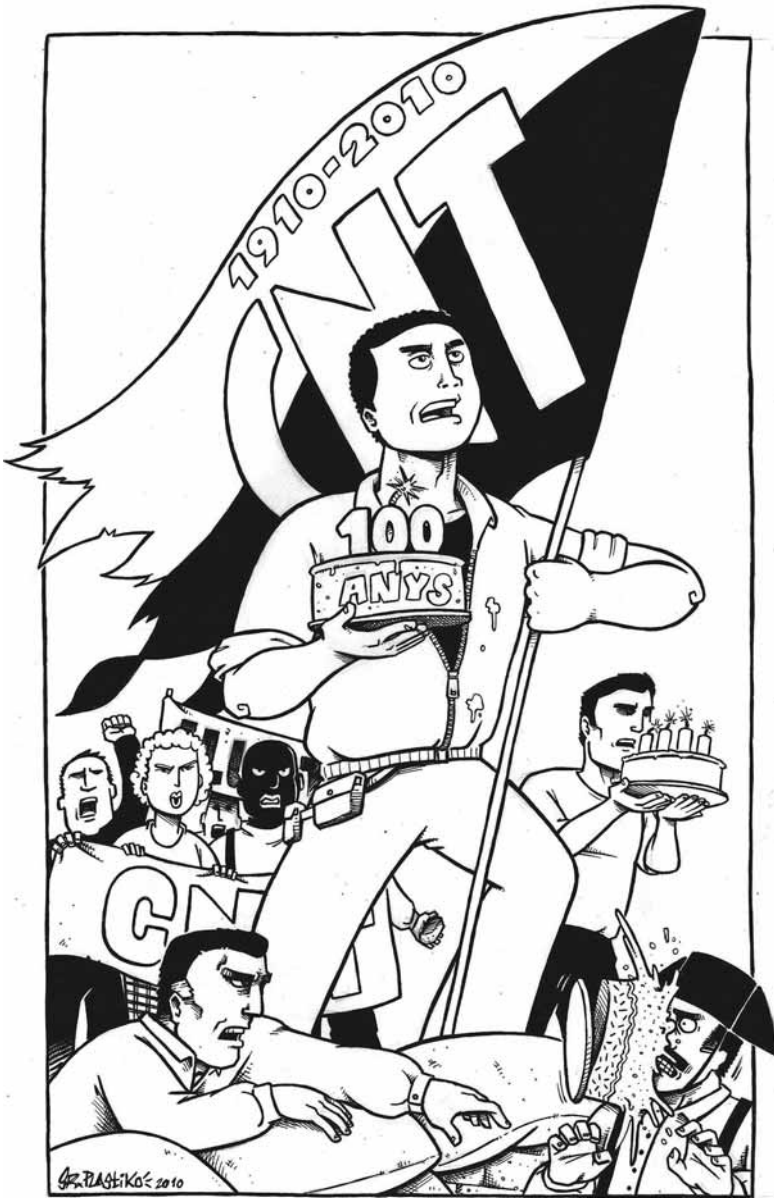
D’aquesta manera, entre il·legalitzacions, vagues i repressió, s’arriba als anys del *pistolisme* (1918-23), un període marcat pel vessament de sang als carrers de Barcelona, que deixa un saldo de 261 persones mortes. D’altra banda, vagues com la de la Canadenca (febrer-març de 1919) i pràctiques com el *lock-out* patronal aniran creant el caldo de cultiu que *justificarà* una solució de força: l’establiment, el 1923, d’una dictadura dirigida per Miguel Primo de Rivera, fins aleshores capità general de Catalunya. Tot i que, oficialment, la

CNT és permesa fins el maig de 1924, la federació local de Barcelona passa immediatament a la clandestinitat. No és fins l’any 1930, ja amb el govern Berenguer, quan per fi es podran començar a reorganitzar els sindicats.

Abans de proclamar-se la República, l’abril de 1931, la CNT comença a patir un procés intern de polarització entre *faistes* i *trentistes*. D’una banda, els membres de la Federació Anarquista Ibèrica (la FAI), creada el 1927 a la platja valenciana del Saler, plantejaven la necessitat de cremar etapes i consideraven la proclamació de la República la primera d’aquestes etapes. Els *trentistes*, en canvi, van defensar la consolidació del nou règim republicà com a període de capacitació de la classe treballadora per prendre el poder. Darre d’aquest enfrontament, que va portar a la separació dels *trentistes* de la Confederació, s’amagava tant la lluita pel control de l’organització com les divergències davant d’episodis concrets: les insurreccions dels anys 1932, 1933 i de l’octubre de 1934 (en la qual, malgrat no ser protagonista, la CNT també hi participarà), així com la infinitat de conflictes laborals (3.300 vagues proclamades entre el 1931 i el 1935), tot plegat enmig d’una crisi econòmica general.

Debilitada per la repressió i l’escissió dels *trentistes*, finalment la CNT recuperarà la unitat al congrés de maig de 1936. Poc abans, la sortida de la presó de molts dels seus afiliats arran de la victòria del Front d’Esquerres a Catalunya i del Front Popular al conjunt de l’Estat a les eleccions del febrer de 1936 havia proporcionat una nova alenada d’aire fresc al sindicat, després de més de dos anys de governs de dreta. Així és com s’arriba al juliol de 1936, moment en què una part de les forces armades de la República van revoltar-se. El cop militar va ser frustrat als principals centres industrials de la República, la qual cosa portarà el conjunt de forces reaccionàries a iniciar una guerra que durarà prop de tres anys.

La guerra és temps de col·lectivitzacions, de ministres cenetistes i d’organització de columnes per marxar cap al front. La CNT viu, aleshores, un dels moments de major repercussió, ja que assumeix una funció constructiva i participa de la gestió i l’administració de l’Estat en guerra, el mateix Estat que tradicionalment havia combatut. En aquest context,

els fets de maig de 1937 actuen com a punt d'inflexió. A nivell intern, el resultat serà un reguitzell d'acusacions, contraaccusacions i reacusacions per haver seguit aquesta o aquella tàctica, per haver obrat d'aquesta o aquella manera. La derrota de l'abril de 1939 –que, per molt heroica que fos, no podia deixar ningú satisfet– portarà prop de 80.000 cenetistes pels camins de l'exili, fonamentalment a França (ocupada poc després pels nazis), mentre que el gruix de la militància anarcosindicalista va restar sota l'opressió de l'Estat franquista.

Entre l'exili i la clandestinitat

En aquesta difícil conjuntura, la CNT comença a dividir-se segons les valoracions que fan els seus diferents sectors de l'actuació de la Confederació durant la guerra. D'una banda, la gent que renga de la participació als governs republicans promulga l'acció directa insurreccional com a única manera d'enderrocar la dictadura. La facció oposada, en canvi, considera que la guerra no es pot donar per acabada fins que el franquisme no sigui derrotat i aposta per la continuïtat de les aliances amb la resta de formacions republicanes i per l'acció política in-cruenta. L'escissió entre els dos sectors es consuma el 1945, amb motiu de l'in-

grés de dos ministres cenetistes al govern republicà a l'exili de Giral: la facció ortodoxa, partidària de l'acció insurreccional, va mantenir una àmplia majoria a l'exili, mentre l'estructura clandestina de l'organització a l'interior mantenia una postura més possibilista. Les primeres victòries dels aliats a la Segona Guerra Mundial van traduir-se en una lleugera disminució de la repressió a l'interior, fet

IL·LUSTRACIÓ:
Sr. Plástiko

Els enfrontaments interns viscuts en el marc del nou model de relacions laborals de la 'transició' van allunyar gran part de la militància de l'organització

que va propiciar una reorganització de l'estructura confederal. Tanmateix, l'inici de la guerra freda i el progressiu reconeixement internacional del règim franquista va reactivar la repressió i, fruit dels successius cops policials, la CNT va desaparèixer a partir de 1953.

La dècada dels anys 50 va ser particularment dura per la Confederació, sense presència a l'interior i amb un exili divi-

Les possibilitats de creixement de l'anarcosindicalisme durant els propers anys dependran de la seva capacitat d'oferir eines de lluita davant les noves realitats del món del treball

dit i aïllat. Tant l'estratègia insurreccional com la de les aliances polítiques havien fracassat. A això, cal afegir-hi la dificultat d'efectuar un recanvi generacional –circumstància que posava en perill el futur mateix de la CNT– i la incapacitat per afrontar una renovació teòrica que adaptés l'anarcosindicalisme a un món en ràpida transformació. Per intentar revertir aquesta situació, el 1961, es va dur a terme una reunificació a l'exili, per mitjà de la formació del Comitè de Defensa Interior, amb la intenció de reactivar la lluita armada contra el franquisme. Les activitats d'aquest comitè, però, no van tenir la continuïtat esperada i van provocar noves divisions, que s'agregarien durant la dècada següent.

A l'interior, els intents de reorganització de començaments dels anys 60 van topiar novament amb el mur de la repressió franquista, cosa que va comportar la nul·la participació de la CNT en les lluites sindicals, que es van intensificar durant aquest període. D'altra banda, una part important dels quadres de l'interior va apostar per la penetració al sindicat vertical franquista, tot provocant l'abandó de l'organització clandestina a partir de 1968, situació que va fer impossible la constitució d'un nou Comitè Nacional.

Temps de canvis i esperança

Quan va morir Franco, la CNT no comptava amb una existència orgànica a l'Estat. No obstant això, la nova situació política va donar origen a un procés de reconstrucció, que va involucrar una sèrie de grups i tendències lligats a les lluites sindicals autònomes que s'havien desenvolupat durant els anys 70. S'assisteix, aleshores, a la creació d'una nova CNT, que va esdevenir punt de referència pels sectors vinculats al consellisme, a l'autonomia de classe i a una nova generació de militants llibertaris més propera a les no-

ves sensibilitats obertes pel maig francès que a les de l'anarquisme dels anys 30.

Els primers anys de la *transició* atorgaran un protagonisme inusitat a la CNT, tant pel que fa a algunes lluites sindicals emblemàtiques com a alguns actes públics massius (el míting de Montjuïc o les Jornades Llibertàries de Barcelona, ambdós el 1977). Aquest auge s'explica per la conjunció de dos factors fonamentals: d'una banda, la novetat que significava la Confederació en una societat àvida de participació i, de l'altra, el fet que, durant aquests anys, els conceptes bàsics de l'anarcosindicalisme (l'acció directa, les assemblees o el suport mutu) no semblaven anacronismes d'una altra època, sinó que formaven part de l'experiència quotidiana i de la praxi sindical en la qual s'havia format tota una generació d'obers. És això el que explica el ràpid creixement del sindicat, que va arribar a comptar amb prop de 200.000 persones afiliades. Aquesta situació, però, va durar poc, ja que ràpidament va començar a consolidar-se el nou model de relacions laborals. La pedra angular d'aquest nou model van ser els Pactes de la Moncloa i les eleccions sindicals de 1978, combatudes amb veheència, però infructuosament, per la CNT. D'altra banda, les contradiccions entre les diferents tendències que conviuen en el si de l'organització –que van generar enfrontaments, divisions i purgues– van allunyar ràpidament una gran part de la militància de l'organització. En aquesta situació de crisi extrema, la CNT va afrontar el seu V Congrés (1979), que va agreujar la fractura i la va transformar en escissió.

Camins divergents

Des d'aleshores, la història de l'anarcosindicalisme es bifurca. D'un cantó, el sector majoritari va considerar que l'única manera de trencar l'aïllament i evitar

Cartells anunciant el Sisé Congrés de la CNT al gener de 1983

Arxiu CNT

Manifestació de l'1 de maig de 1979 a Sants - Arxiu CNT

El gran repte que afronta l'anarcosindicalisme avui és recuperar el sindicat com a forma d'autoorganització i fer de la federació, l'autogestió, el suport mutu i la solidaritat una pràctica i no un dogma

l'extinció de l'anarcosindicalisme era participar activament dins el nou marc de relacions laborals, amb l'objectiu de "buidar-lo de contingut". Així, defensava una organització que participés a les eleccions sindicals i els comitès d'empresa i que, a més, acceptés les subvencions estatals, sense renunciar a les senyes de l'anarcosindicalisme històric. A causa d'una sentència judicial de finals dels anys 80, aquest sector va ser obligat a renunciar a les seves sigles i va adoptar la denominació de Confederació General del Treball (CGT). Des de llavors, el sindicat ha experimentat un creixement important i sostingut que l'ha portat a consolidar-se com a alternativa a les grans centrals sindicals, tot liderant una renovació teòrica i pràctica de l'anarcosindicalisme i amb un rol protagonista en el si dels moviments socials i de les lluites sindicals. La seva trajectòria no ha estat exempta, amb tot, de contradiccions i tensions internes: cal destacar, en aquest terreny, l'escissió que portarà a la constitució de la Solidaritat Obrera, el tercer sindicat anarcosindicalista més important de l'Estat.

El sector que va mantenir les sigles CNT-AIT va viure l'escissió d'una manera traumàtica i va entrar en un període de crisi. Reduït a un nombre exigü de militants, aquest grup alçà en solitari la senyera de l'anarcosindicalisme revolucionari clàssic en el context advers dels anys 80 i 90 i tampoc no es va lliurar de

les divisions internes: el 1995, un nombre important de sindicats de la regional catalana es van desfederar. Malgrat això, amb el nou segle, una nova generació de militants deslligada de les disputes i ruptures del passat ha aportat saba nova a la CNT, que ha experimentat un petit –però significatiu– creixement durant els darrers anys i ha recuperat protagonisme sindical a través de certs conflictes, com la vaga de Mercadona.

Un segle després de la fundació de la CNT, l'anarcosindicalisme continua viu a l'Estat espanyol. Les centrals sindicals que es reclamen anarcosindicalistes es troben molt lluny de la força que va arribar a tenir la CNT durant el primer terç del segle XX. No obstant això, es mantenen com a alternativa sindical gràcies a una praxi radicalment diferenciada de la dels sindicats majoritaris. Això es va poder apreciar durant el conflicte pels *dos dies* a TMB –en què la CGT va tenir un paper destacat– i en la vaga general de Lebrija (Sevilla) de l'any passat, encapçalada per la CNT. Tal com van mostrar aquests dos conflictes, les possibilitats de creixement de l'anarcosindicalisme durant els propers anys dependran de la seva capacitat d'oferir eines de lluita davant les noves realitats del món del treball. És a dir, de la seva capacitat d'aportar les eines necessàries per transformar la crisi del sindicalisme clàssic en una oportunitat pel sindicalisme revolucionari.

Els reptes actuals de l'anarcosindicalisme

Més enllà dels aspectes ideològics de l'anarcosindicalisme, l'èxit de la CNT durant els anys 30 es va basar en la seva capacitat per erigir-se en un model organitzatiu popular i en una eina d'unió per les lluites de la classe treballadora. L'anarcosindicalisme oferia a les seves afiliades una praxi sindical revolucionària que conjugava allò concret amb allò general, tradicions urbanes i anhels rurals. Amb errors i encerts, la CNT es va constituir en l'organització de i per la classe treballadora, tot capacitant-la i mobilitzant-la. La seva força i la seva capacitat no procedia de la teoria, sinó de la praxi; i aquesta estava avalada pel prestigi d'una gent i d'unes experiències.

calisme abandonista; en la seva capacitat d'oferir no un *producte* més, sinó una manera radicalment diferent d'entendre el sindicat i les relacions laborals; en la seva capacitat, en definitiva, d'esdevenir un espai de cohesió que faci realitat el seu eslògan: *Una altra manera de fer sindicalisme*. I aquesta no és una tasca que es pugui assolir d'un dia per l'altre: la coherència, el prestigi i la solvència són elements que triguen a quallar, sempre confrontats amb el sentit comú de les classes productores.

Les persones treballadores que avui ingressen al mercat laboral ho fan en condicions molt diferents de les que imperaven durant les darreres dècades del segle XX. L'ofensiva neoliberal ha fet que els drets conquerits pel moviment obrer i les organitzacions d'esquerra s'erosionin dia a dia; un procés que compta amb la connivència de les centrals sindicals majoritàries. Aquest és el nou escenari en què ha de treballar el sindicalisme revolucionari: una realitat caracteritzada pels nous *murcians* –amb o sense papers–, pels treballadors inestables i precaris. Són aquests sectors els que han aportat una part important del petit –però significatiu– creixement que està vivint l'anarcosindicalisme darrerament.

Arran de la progressiva desaparició dels partits i sindicats de classe –principal fractura produïda durant la *transició*–, han aparegut un conjunt de discursos polítics que apel·len més a les *sensibilitats* que no pas als interessos classistes. En aquest nou context de mercantilització ideològica, la principal senya d'identitat de la CNT, l'anarcosindicalisme, apareix com una opció minoritària amb una *quota de mercat* cada cop més limitada al moviment llibertari. Aquest, en ser reduït, disposa de menys recursos per competir dins la fal·laç lliurecompetència de les ideologies.

En aquesta conjuntura, la força de l'anarcosindicalisme continua residint, més que no pas en els aspectes ideològics, en la seva capacitat d'oferir una alternativa convincent, valenta i eficaç a les treballadores descontentes o ignorades pel sindi-

Comparades amb les grans vagues organitzades històricament per la CNT, les lluites sostingudes actualment per l'anarcosindicalisme són certament reduïdes. Però no és tan sols l'anarcosindicalisme allò que està en crisi, sinó la idea mateixa de sindicat: llevat d'honorables excepcions, la força del moviment obrer ha quedat diluïda. El repte que afronta l'anarcosindicalisme avui és recuperar el sindicat com a forma d'autoorganització i resistència popular; fer de la federació, l'autogestió, el suport mutu i la solidaritat una pràctica i no un dogma. I això passa per valorar l'experiència històrica de la CNT no només com el patrimoni d'una ideologia, sinó com una experiència de les classes productores.

Hi ha lloc per l'esperança. Com deia un conegut militant: "Portem un món nou als nostres cors".

Camp de futbol del Sant Andreu el 28 d'abril de 1978 mentre es parlava el conveni del rang del metall - Arxiu CNT

Alberto Acosta: Canviar les estructures inequitàtives és més útil que l'Ajut Oficial al Desenvolupament

Alberto Acosta va ser un dels artífexs del triomf de Rafael Correa a l'Equador i del procés que va culminar amb l'aprovació de la Constitució de Montecristi, la lletra d'una revolució ciutadana que ha canviat el seu país i que vol obrir camins per canviar el món. Exministre d'Energia i Mines i expresident de l'Assemblea Constituent, va abandonar el govern quan va aparèixer el primer senyal de manca de compromís amb una autèntica participació ciutadana, eix i principi fonamental del nou text constitucional. Com a economista, treballa amb diferents moviments i xarxes internacionals per construir alternatives econòmiques radicals i factibles, com ara un Tribunal Internacional d'Arbitratge del Deute i la Iniciativa ITT, que planteja que els països rics paguin als pobres per evitar l'explotació petroliera de les zones amb més biodiversitat del planeta.

Montse Santolino i Manuel Torres Mendoza
entrevista@setmanaridirecta.info

Si les transferències de recursos dels països pobres cap als rics superen de lluny l'Ajut Oficial al Desenvolupament (AOD), caldria centrar-se en unes relacions comercials més justes i no perdre temps reclamant l'augment d'aquest ajut?

Si analitzem el que rep el Sud en concepte d'AOD i ho comparem amb el que perd en l'intercanvi comercial dels béns primaris, o pels recursos destinats al deute extern, podem dir que aquest ajut és totalment innecessari, tot i que dir això seria incomplet. Cal fer una anàlisi més concreta, mirar cada projecte i veure si realment està contribuint al desenvolupament o no. Hi ha països que donen diners via AOD però, després, aquests diners retornen en forma de compres de béns i serveis o de consultors. Hem de mirar si un projecte ajudarà a desenvolupar les capacitats locals o si, per contra, trasllada un patró de consum i treball que no s'adapta a la realitat local.

L'any 1995, uns funcionaris del govern holandès em van convocar, juntament amb altra gent, i em van preguntar on podien col·locar deu milions de dòlars del seu Ajut Oficial al Desenvolupament. Algú va proposar que s'utilitzessin per construir un canal de rec i altres persones van dir que es podien destinar a protegir espais naturals o a fer escoles d'artesanía. En canvi, nosaltres vam proposar utilitzar aquests diners per crear un sistema per evitar l'evasió fiscal. Un canal de rec o una carretera són útils, però ho és molt més canviar les estructures inequitàtives o combatre el frau fiscal.

En el cas de l'Equador, quin paper hi han jugat les ONGD internacionals?

Hi ha de tot a la *vinya del Senyor*. Hi ha ONG que són una extensió de la política exterior dels seus països d'origen. Moltes treballen obertament per defensar els interessos de les transnacionals –com les que estan vinculades a la indústria farmacèutica, interessades en la nostra biodiversitat– i també tenim ONG vinculades a grups religiosos fanàtics. Però hi ha altres organitzacions que acompanyen de manera respectuosa i solidària els processos d'organització de la societat. Conec ONG que estan a prop del moviment indígena i altres que, de bona fe, han intentat donar suport al moviment sindical. Però també n'hi ha que són un *modus vivendi*. Cal vigilar-les; i també a aquelles que

representen els grups de poder i tracten d'ocupar els espais de la societat civil. Quan una ONG és la base d'un moviment social, anem per un camí equívoc.

Les ONG haurien d'estar en sintonia amb els plans de desenvolupament nacionals i no remar en direcció contrària o treballar per mantenir l'*statu quo*. Tal com estableix la Constitució de Montecristi, nosaltres creiem que ens hem d'*incursionar* en el camí del bon viure, del postdesenvolupament. Avancem cap a allò que considerem una economia social i solidària: l'ésser humà –i no el capital– com a objectiu i eix de totes les activitats econòmiques.

–
“Un canal de rec o una carretera són útils, però ho és molt més canviar les estructures inequitàtives o combatre l'evasió fiscal”

–
“Avancem cap a una economia social i solidària: l'ésser humà –i no el capital– com a objectiu i eix de totes les activitats econòmiques”

Llavors, les ONG internacionals són útils per enfortir les organitzacions locals mentre hi ha governs de dretes, però, quan governs com el de Correa arriben al poder han de retirar-se de l'escenari?

Les ONG són necessàries perquè fan tasques que no poden fer els estats. Cal distingir entre allò públic estatal i allò públic social, que és on les ONG han de fer molta feina. I són les organitzacions de base les que han de decidir si treballen amb ONG externes o no.

Però estem veient que, a molts països, es persegueixen les ONG locals i internacionals. També a l'Equador...

Als països on hi ha projectes estatals per millorar les condicions de vida, és necessari establir certs registres per saber qui està

fent què, on i amb qui. Perquè pot donar-se el cas que les ONG facin oposició. En alguns països progressistes, n'hi ha que omplen els buits que van deixar els vells partits polítics, que estan en crisi.

No estic d'acord que es pressioni una ONG que és crítica, tal com ha succeït a l'Equador amb Acció Ecològica, una ONG local de la qual sóc membre honorari. Se li va treure la personalitat jurídica, amb l'excusa que s'estaven *normalitzant* les ONG. A l'Equador, s'estima que n'hi ha prop de 25.000 i és molta casualitat que la *normalització* comencés concretament amb tres i que una d'elles fos Acció Ecològica, justament quan estàvem desenvolupant una campanya contra la minería a cel obert i la privatització de l'aigua. Som incòmodes per al govern des del respecte a la Constitució, que prohibeix aquesta privatització. El govern va tancar l'ONG dient que estava registrada al Ministeri de Salut i no al de Medi Ambient. Però va oblidar que Acció Ecològica era un actor important dels judicis que s'estaven fent a la Cort de l'Haia contra el govern colombià arran de les fumigacions de fulla de coca amb glifosat, que contaminava els pobladors de la zona. El govern va haver de fer marxa enrere gràcies a la solidaritat nacional però, sobretot, gràcies a la solidaritat internacional.

Seria una aberració que els governs progressistes tanquessin aquests espais de participació ciutadana amb l'argument que ja estan cobrint tots els àmbits d'interès nacional, cosa que no és necessàriament certa. Ningú no ens garanteix que no torni el govern de dretes i que, després, no disposem d'aquests espais per defensar els interessos populars i nacionals. S'ha de respectar l'autonomia de les ONG per no debilitar l'organització social i ciutadana.

“El bon viure és per a tothom, o no és bon viure”

El concepte de bon viure és una proposta des de la cosmovisió indígena o és més intercultural?

És una proposta per construir. No hi ha una definició indiscutible. La primera idea sorgeix de les experiències de les comunitats indígenes, ells l'anomenen Sumak Kawsay en quítxua o Suma Kamaña en aimara, que vol dir una vida en harmonia, de l'ésser humà amb si mateix, amb els seus congèneres (la seva família, la comunitat, el país i el món), i en harmonia amb la naturalesa. Un dels elements fonamentals és entendre que l'ésser humà és part de la naturalesa, és necessari deixar de veure la naturalesa com a una reserva de recursos, com a un capital.

La idea del bon viure és una oportunitat per a tota la humanitat. El bon viure és per a tothom o no és bon viure. Si no garanteix els drets de la natura, no és bon viure, si no garanteix un procés de democràcia sense fi, que és la del veritable socialisme, no és bon viure. És interessant que aquest concepte sorgeixi dels marginats de la terra, però també s'enriqueix amb debats que s'estan donant en l'àmbit internacional. L'esforç està en com entendre i incorporar aquestes aportacions, perquè no només els indígenes tenen la recepta. En l'àmbit ecològic, teòrics com Joan Martínez Alier, José Manuel Naredo i Eduardo Gudinas ja caminen en aquesta direcció, i als països rics es comença a parlar d'una economia del decreixement.

Com es podria gestionar en l'àmbit estatal aquesta proposta, quan rep atacs des de ciutats com Guayaquil? Fins a quin punt s'ha de permetre que tothom visqui com vulgui?

Cadascú ha de viure al seu ritme i com vulgui, però sense que hi hagi grups que

n'explotin d'altres, i que la misèria dels altres no expliqui el benestar d'uns quants. Igual que a Espanya, a l'Equador hi ha realitats diferents a la serralada, a la costa i a l'Amazonia. Cal garantir el dret a organitzar-se, a autodeterminar-se però, insisteixo, sense provocar desequilibris regionals, locals o socials.

Crec que hauríem de parlar no solament d'un bon viure, sinó un bon con-viure. Conviure bé totes no vol dir que a totes les comunitats els patrons de conducta siguin exactament iguals, hi ha realitats diverses.

Però això no pot ser difícil de gestionar, ara que la Constitució recull el dret a la participació i també a la resistència?

És una realitat que ha viscut l'Equador des de fa molts anys. No estava recollit a cap constitució. La societat equatoriana ha demostrat que té capacitat per reaccionar davant de situacions que considerava adverses per als seus interessos. Com les mobilitzacions que van enderrocar tres presidents: Abdalá Bucaram el 1997, Jamil Mahud el 2000 i Lucio Gutiérrez el 2005.

Això es va plasmar com a dret constitucional perquè creiem que és clau en una societat en què cal construir ciutadania, tant en drets com en obligacions per exigir i complir. És bàsica la possibilitat de protestar i, fins i tot, de resistir, d'oposar-se. Naturalment, aquest argument també pot ser utilitzat per part dels opositors al progrés; i tenen el dret de resistir perquè la democràcia és per a tothom. La democràcia no pot ser una camisa de força per a uns i una de llibertat per a altres. La democràcia és un procés de construcció col·lectiva permanent.

No creus que existeix un espai difús entre el que és fer organització política i organització ciutadana?

Aquesta sempre serà una frontera difusa. En cas de dubte, cal apostar per la participació i l'organització ciutadana, encara que sigui una forma encoberta de fer oposició. No podem afectar el principi bàsic de la nova Constitució que és el de la participació ciutadana, un concepte que cal definir per evitar

“La participació no només significa parlar, sinó escoltar i donar importància a allò que diu l'altre. A l'Equador, hi ha una revolució ciutadana amb molts mèrits i propostes de canvi, però encara hi ha molts déficits de ciutadania”

que sigui utilitzat per part del govern quan es reuneixi amb algunes organitzacions per comunicar-los un projecte. La participació no només significa parlar, sinó escoltar i donar importància a allò que diu l'altre. A l'Equador, tenim una revolució ciutadana amb molts mèrits i propostes de canvi –com la política exterior, que és coherent i sòlida– però encara hi ha molts déficits de ciutadania. Una revolució ciutadana sense ciutadania no és una revolució.

Per la cultura i la natura: Per L'Horta!

Darrere l'eslògan *Per L'Horta*, que moltes i molts valencians porten a la samarreta, s'articula un projecte de centenars de col·lectius i persones preocupades pel futur d'un espai natural que és patrimoni cultural, paisatgístic i mediambiental, a més d'un terreny productiu i el mitjà de vida de llauradores i llauradors.

Helena Olcina i Amigó
petjades@setmanaridirecta.info

L'Horta és el nom de la comarca més paradoxal del País Valencià. Per un costat, és la que té més densitat de població –amb més d'un milió d'habitants– i la que allotja la ciutat de València i el gruix del seu cinturó industrial. Per l'altre, posseeix un alt valor mediambiental, que funciona com a pulmó verd a l'àrea metropolitana i constitueix un element d'ordenació territorial que impedeix el creixement il·limitat de les poblacions, cosa que permet reduir les tensions urbanístiques i els impactes ecològics negatius: açò és l'horta que dona nom a la comarca.

L'Agència Europea de Medi Ambient només identifica cinc espais similars a tot el continent

L'horta valenciana conforma un espai econòmic, cultural i natural veritablement únic. L'existència de sòls d'alta productivitat agrícola –molt probablement conreats des de l'època romana– ha generat una cultura social i agrònoma específica. És una realitat producte de la saviesa i l'esforç de moltes generacions i per això integra un conjunt harmoniós d'elements: des d'una xarxa de sèquies mil·lenària fins al mosaic de minifundis dedicats al cultiu intensiu de fruites i d'hortalisses.

Ecologia contra la cobdícia

La pràctica agrícola que s'hi desenvolupa la identifica com a part de la cultura valenciana i l'arrenglera en una tipologia d'explotació escassa a Europa, tal com assenyalava l'informe DOBRIS de l'Agència Europea de Medi Ambient (1998), que només identifica cinc espais similars a tot el continent.

A més, l'horta té un altre valor afegit. Les crisis alimentàries d'aquests últims anys han fet augmentar la demanda de cultius menys industrialitzats. Una sèrie de productes sans i frescos gràcies als quals la percepció social sobre les zones agràries més properes a les ciutats ha canviat. I aquesta potencialitat econòmica, sumada a la creació de llocs de treball, podria augmentar si s'apostés per "l'especialització, la pro-

fessionalització i els mercats locals", explica Enric Navarro, agricultor i enginyer agrònom valencià.

Malauradament, però, les diferents administracions veuen la comarca de l'Horta com una gran reserva de sòl urbà, tal com demostra l'expansió urbanística de València i de la resta de municipis metropolitans, que hi han ubicat les seves infraestructures sense una mínima ordenació territorial i sacrificant la majoria dels seus terrenys agrícoles fins a l'extrem que, des de 1960, aproximadament la meitat d'aquesta superfície ha desaparegut.

Reinventant la resistència

I, precisament, aquesta incapacitat de les institucions públiques de comprometre's en l'ordenació i en la protecció de l'Horta de València va originar un moviment cívic que, d'aleshores ençà, malda per conscienciar la ciutadania i els governants de la situació crítica que viu aquest espai natural. Després de lliurar batalles parcials per la seva preservació, l'any 2001, les diferents associacions i entitats implicades en la defensa de l'Horta van elaborar i promoure una Iniciativa Legislativa Popular (ILP) que reclamava una llei reguladora del procés d'ordenació i protecció de l'Horta de València com a espai natural protegit.

Des de 1960, aproximadament la meitat d'aquesta superfície emblemàtica ha desaparegut

Prop de 117.000 persones van avalar aquell projecte, que la majoria parlamentària del PP a les Corts Valencianes va rebutjar el novembre del mateix any. No obstant això, el projecte va ser el bressol de l'Associació Per L'Horta, encara avui un referent en la lluita pel manteniment d'aquesta àrea agrícola com a espai productiu, paisatgístic i patrimonial de tot el país. Catalitzadora de sinergies entre diversos agents socials, institucionals i/o econòmics, la plataforma ha sabut generar la seua pròpia doctrina a través de la Universitat d'Estiu de l'Horta, que enguany celebrarà la seua novena edició.

Vuit anys després, amb la crisi del sector de la construcció –tan terrible pels sectors més desprotegits de la població–, s'ha aconseguit una moratòria forçosa per la destrucció de l'Horta. Una circumstància que els col·lectius compromesos amb la seua defensa han aprofitat per guanyar temps i endinsar-se en un procés de reunificació de forces. Aquest reagrupament farà possible

organitzar més campanyes de construcció i de conscienciació, però també inventar noves eines de revolta, a l'espera que les institucions despertin de la crisi i tornin a la càrrega. Serà llavors quan els col·lectius estaran preparats per no deixar l'Horta a la intempèrie i per lluitar per la pervivència d'aquest patrimoni clau en la cultura i l'equilibri natural del nostre país.

Mural en una façana a la Punta
- Arxiu Paco Collado
Manifestació el juny de 2001 amb 10.000 persones
- Arxiu Idoia
Calabuig i Olcina
Horta de València
- Anna Gimeno

La inclusió social com a pregunta

En l'àmbit de la salut mental, el tema de la inserció social és i ha estat prioritari. Tanmateix, només en comptades ocasions les mateixes persones afectades són convidades a participar del disseny de les estratègies d'aquesta inclusió, o són convidades a

pensar col·lectivament què és el que es pensa conceptualment com a inclusió. Potser aquesta sigui una de les raons per les quals existeix l'experiència de Ràdio Nikosia, una de les primeres emissores fetes per persones amb problemes de salut mental.

Emissió del programa Ràdio Nikosia als estudis de Ràdio Contrabanda

Arxiu Pau Coll_Ruido

Ràdio Nikosia
bonviure@setmanaridirecta.info

Ràdio Nikosia (91.4 Contrabanda FM) és coordinada per l'associació sociocultural Ràdio Nikosia, una entitat formada majoritàriament per persones que han estat diagnosticades per problemes de salut mental i que estan unides per la lluita contra l'estigmatització. Un dels eixos de la seva lluita és demostrar que la realitat de la vida de qui rep un diagnòstic psiquiàtric és molt més dura i complexa del que sovint se suposa i que les marques que deixa el mateix diagnòstic en el subjecte són igualment profundes i difícils de treure. Ser *nikosiana* —o ser una persona diagnosticada en una societat individualista, competitiva i exclouent— és viure una àrdua tragicomèdia, un llarg i tortuós camí d'aprenentatge quotidià, entorpit per problemes intrínsecs a la condició humana. Ser diagnosticada també és malestar, falta de sentit davant la pròpia existència, davant d'una vida estructurada d'acord amb certs valors morals, amb certs paràmetres amb els quals no s'està necessàriament d'acord. Parlem d'una bogeria que no és genial; que és patiment i devastació quan domina l'episodi. Aquí, el boig no és representant de la llibertat i la genialitat, és una persona que pateix els errors d'un sistema social alienant que, de vegades, solament medicalitza el patiment, que tapa les fractures socials amb ciment far-

macològic, sense un pensament crític i menyspreant els drets i les llibertats.

La consciència de patir una malaltia crònica i incurable, lluny de contribuir a una vida millor, fa que l'individu se senti malaurat i infeliç, inferior, sense futur, destinat a patir durant tota la vida l'estigma i les diverses formes de sanció social. Aquesta persona queda condemnada a la pobresa,

—
“Créixer relativitzant els seus propis límits, aquest ha estat, des de sempre, un dels desafiaments més grans de totes les societats humanes”
—

la incomprensió, el desamor, la desolació, la submissió al sistema terapèutic que l'ha marcat com a esquizofrènica. De vegades, és obligada a acceptar un rang inferior i a seguir fidelment el tractament fins a acceptar com a propi —amb desesperança i impotència— un estat cronificat davant la vida. Davant d'aquest estat d'indefensió, sorgeix l'automarginació, una altra de les cares de la moneda que contribueix a diluir l'individu. Aquest és el cercle viciós contra el qual Ràdio Nikosia aixeca la veu. La intenció és contribuir a la reflexió i plantejar que l'anomenada exclusió no és un fenomen produït en soledat i autogestió per la persona exclosa —ningú no és una illa encara que visquem aïllades—, sinó també el resultat de

les seves interaccions amb un entorn exclouent. Per combatre tota exclusió, cal una autoreflexió constant per part de la mateixa societat que exclou. Cal posar en marxa una tasca compartida i desenvolupada sobre la base de tres principis que creiem fonamentals: complicitat, simetria i complementarietat. Totes ens trobem a la mateixa barca.

Ràdio Nikosia, acció i risc

Entre la salut i la malaltia, s'obre un tercer camí: Ràdio Nikosia. És el camí de la disponibilitat per una mateixa, el de l'acció i el risc: som el que expliquem, solament una espurna de l'existència, però encara amb vida per explicar-ho. Per formar, informar i deformar el que transmet la societat benpensant... conversar, conversar, conversar... Nikosia és una emissora oberta a la comunitat. El seu gran desig és viure en llibertat per construir la pròpia experiència, història i identitat; per reflexionar i expressar la seva realitat, les percepcions i els desitjos, els acords i desacords amb l'entorn. El projecte pretén crear condicions d'aprenentatge capaces d'afavorir l'autoconfiança i treballa des de l'equilibri —un malabarisme interior diari— per no caure en el pou negre de la bogeria total. Busca la dignitat per cultivar els propis desacords amb els altres, la gosadia per manifestar un comportament individual que, de vegades, pequi de diferent. Es tracta de buscar valor per veure el que ningú no vol veure, per descobrir i explicar el que treu la felicitat, per reivindicar l'afec-

tuosa estima que transmet una càlida abraçada, tan senzilla, tan humana, tan escassa. Les ones de Ràdio Nikosia canalitzen el que no es vol escoltar. Unes veus que, encara que existeixin, no estan legitimades per expressar-se. La veu a Ràdio Nikosia es transforma en el pont entre els altres i els seus mons interiors. Un pont que es construeix des d'una nova relació amb l'exterior; una relació activa, responsable i pròpia.

Cada dimecres, emeten un programa, organitzen xerrades i ràdios obertes a les universitats, els museus, els teatres, etc., escriuen llibres i articles, produeixen documentals, creen art, fan fotografia... És a dir, es mouen en un món dinàmic i produeixen obra. Una obra que té el seu públic que la compon, la justifica i la fa potent: algú t'escolta, et veu, et fa cas, espera per tu, t'acompanya. I potser per això ja podem parlar d'una inserció social, una inclusió que sorgeix des de la pròpia diferència posada en actiu i que va obrint espais de construcció de ciutadania. Una ciutadania que es planteja l'horitzó de canviar les estructures excloents constitutives de la nostra cultura per transformar els vicis històrics del que anomenem societat.

MÉS INFORMACIÓ

Ràdio Nikosia, 91.4 Contrabanda FM.
www.radionikosia.orgMarta Salinas

'Macaco'

FOTOGRAFIA: Xavi Sule

Carlos Mario Jiménez *Macaco* va fer formar tota la seva tropa quan li vaig demanar si li podia fer unes fotos. Em trobava davant d'un dels principals –i més sanguinaris– comandaments paramilitars de Colòmbia. Era el cap del Bloque Central Bolívar de les Autodefensas Unidas de Colòmbia (AUC), l'estructura paramilitar més gran del país, que va arribar a tenir cinc mil integrants repartits per les diferents regions del territori. Era uns dies abans que ell mateix i tots els seus homes entreguessin les armes, en el marc del suposat procés de desmobilització del paramilitarisme a Colòmbia. *Macaco* es va comportar com un autèntic model i el podia haver fet ballar si hagués volgut. El *capo* tenia el seu punt de vanitat, amb un posat orgullós d'heroi salvapàtries que no oblidaré. Per a mi, no era més que un mafiós en tota regla i el causant d'un dolor infinit per milers i milers de colombians i colombianes.

Potser havia passat un any, quan vaig veure una foto del mateix personatge al diari *El Tiempo* –aquest cop emmanillat– en el moment de ser extradit, mentre el pujaven a un avió en direcció cap als Estats Units, país que el reclama com a narco-

trafican i on serà jutjat. La seva cara reflectia por i nerviosisme. *Macaco* no havia contemplat la possibilitat de l'extradició ni sabia si es podia beneficiar dels avantatges de l'anomenada

llei de justícia i pau, el marc jurídic per la desmobilització dels grups armats insurgents. La seva intenció era conformar un moviment polític. El pitjor de l'extradició és que el victimari no ha declarat, a Colòmbia, els seus crims i les possibles implicacions del paramilitarisme amb els polítics de torn.

Aquests dies, he tornat a pensar en *Macaco*. La premsa ha publicat alguns fets que posen de manifest la dimensió dels crims i les massacres comeses a Colòmbia pels grups paramilitars. La fiscalia colombiana ha recollit 300.000 denúncies que indiquen que els assassinats comesos per

grups paramilitars podrien arribar a 150.000. *Macaco* ja no hi és, però la llavor del paramilitarisme sí, perquè les AUC no es van dedicar només a combatre la guerrilla. El seu poder va més enllà de les armes i els seus tentacles mantenen un control polític, econòmic i social a molts llocs del país. Un càncer.

Xavi Sule

, observatori dels mitjans

observatorimitjans@setmanaridirecta.info

PREMSA I INTERNET

El reportatge de TV3 'I tu quin diari compres?' genera rebuig d'una part de la premsa

Manuel Torres

El programa *30 minuts* de TV3 de l'últim diumenge de febrer es va centrar en la caiguda de vendes de diaris en paper als quioscos i en la transformació que està patint el sector de la premsa. Fins i tot va fer una anàlisi de la situació del sector als Estats Units. Aquest programa coincidia amb un altre reportatge al programa *Informe Semanal* de TVE, titulat *La tormenta de papel*, en el qual també s'oferia una visió crítica del futur de la premsa impresa. Aquests reportatges coincideixen en el temps i en la valoració que fan del present i el futur de la premsa en paper.

El rebuig per part d'*El Periódico* i *La Vanguardia* ha estat immediat. Ambdós mitjans van criticar durament els reportatges i van assegurar que les dades eren falses. Davant d'a-

questa acusació, TVE va respondre que les dades "procedien de l'Associació de Venedors Professionals de Madrid, que es basa en els rebuts de vendes". L'Associació Catalana d'Editors de Diaris (ACED) va censurar que TV3 carregués contra altres mitjans de comunicació de titularitat privada.

La qüestió, però, sembla que ha portat a una baralla entre el grup Godó i TV3. Tal com s'informa al bloc <http://lolacomomola.blogspot.com>, *La Vanguardia* va publicar, el 6 de març, un reportatge titulat *¿Es sostenible el modelo de TV3?* sobre les pèrdues de la CCTV i el cost que suposa per les contribucions. A més, l'editor de *La Vanguardia* Javier Godó va fer una editorial -titulada *El compromís de la premsa-*, on el diari privat feia una defensa del paper que juga la premsa a través d'una narració que abraçava des de l'inici dels primers mitjans -fa quatre segles a Ale-

manya- fins al present i en què pregonava la convivència entre Internet i la premsa.

El que sí que ha estat circulant al bloc 233grados.com és una informació segons la qual l'Estat posaria diners als diaris perquè treguin la publicitat de substitució de les seves

pàgines. Aquest ajut també inclouria una reducció de l'IVA a les inversions publicitàries de la premsa i l'adopció d'un pla de foment de la lectura entre la joventut. Aquest últim punt faria que el govern optés per pagar el que la premsa ingressa pels anuncis de sexe.

> Racó català fa onze anys

L'espai web Racó català celebra els seus onze anys amb un concert a la Sala Apolo de Barcelona el 13 de març. Serà l'únic concert de Brama a Barcelona durant la seva gira 2010, on també els acompanyaran el grup Pell de serp.

Des de Racó català, afirmen que ja han arribat als "20.000 usuaris registrats que llegeixen, pensen i opinen" i que "aviat hauran fet 3,5 milions de comentaris als nostres fóruns". Pel que fa al nombre de visites que té, fan un càlcul de "2,5 milions de pàgines vistes al mes, frec a frec amb les pàgines vistes de Vilaweb", cosa que la situa com una de les pàgines d'informació en català més visitades del món.

Aquesta web té una sindicació de notícies més noves, lligides i comentades, cosa que facilita una navegació més adaptada als gustos de les usuaris. Racó català també ofereix allotjament de franc a la xarxa a entitats, associacions i projectes catalanistes. Entre elles, hi ha La Bressola (d'escoles catalanes laiques a la Catalunya Nord), la Comissió de la Dignitat (sobre l'espòli dels papers de Salamanca), projectes com Bloc.cat (blocs en català), PPCC.cat (serveis gratuïts de redreçament web), RXI.cat (música compromesa), Catapings (director de bolcs en català), MúsicaLliure.cat (espai per compartir música gratuïtament), SeleccioCatalana.cat, les planes personals d'alguns membres de la societat civil catalana, com Víctor Alexander o Cesc Freixas i els grups musicals Mesclat i AraMateix. La seva manera de veure el món, afirmen, "és la manera que tenen altres usuaris de mitjans propers a l'òrbita independentista", en la qual esmenten alguns diaris i webs com Nació Digital o Tribuna Catalana. Al seu llistat, no hi apareix el Setmanari DIRECTA, però sí diaris com l'*Avui* o el *Punt* i revistes com *El Temps*. MTM

PREMSA

El diari quinzenal 'Diagonal' celebra el seu cinquè aniversari

Manuel Torres Mendoza

Fa just un lustre, concretament el 3 de març de 2005, va sortir per primera vegada el quinzenari estatal *Diagonal*. Avui dia, aquest mitjà d'informació compta amb 4.700 subscriptores a tot l'Estat i té una tirada de 15.000 exemplars. A més, comparteix redaccions a Navarra, Sevilla, les Illes Canàries, Aragó, Astúries i Cantàbria, aquestes dues últimes amb una capçalera local pròpia des del gener de 2008.

Per celebrar l'aniversari, el 5 de març, han organitzat un concert a

Madrid i en tenen previst un altre a Cadis pel 20 de març. També aprofiten els cinc anys per produir un CD amb disset cançons -la major part d'elles inèdites-, interpretades, entre d'altres, per grups catalans com Obrint Pas, Ràbia positiva, Dijous paella o el cantautor Cesc Freixas.

D'acord amb el pla de presentacions del projecte per donar-se a conèixer més, el dia 12 de març, farà una presentació-debat sobre els mitjans alternatius a Barcelona, a la Universitat Lliure la Rimaia. Hi participaran la DIRECTA, Kaosenlared, la

Haine i *Diagonal*.

Una mica d'història

L'actual *Diagonal* té el substrat de l'antic *Molotov*, que va sorgir l'any 1986 com una publicació de la Facultat de Ciències Polítiques i Sociologia de la Universitat Complutense de Madrid i, poc anys després -el novembre de 1996-, es va ajuntar amb l'agència de notícies UPA. Dos anys més tard, ja el 1998, van fer un aturada d'un any per "agafar forces". L'any 2000 es va tornar a imprimir i, tres anys després, a finals de 2003, el col·lectiu editor del mensual madrileny

Molotov va reflexionar sobre la possibilitat de fer un "gran salt endavant" -parafraçant el programa dels 60 a la Xina de Mao- per crear un nou mitjà, ja que consideraven que havien arribat a un sostre. En aquest context, durant el 2004 van treballar per treure una nova publicació que guanyés en qualitat i -afirmen- van decidir crear "un mitjà col·lectiu i plural amb el qual potser cap de nosaltres no s'identifiqui al 100%, més que intentar crear l'òrgan que expressi tan sols el nostre punt de vista particular o els d'una organització determinada".

FREQUÈNCIES LLIURES I POPULARS [RÀDIO I TELEVISIÓ]

Ràdio Bronka 104.5FM (també 96.6FM de ooh. a 14h.) Àrea metropolitana de Barcelona www.radiobronka.info | Contrabanda 91.4FM Àrea metropolitana de Barcelona www.contrabanda.org | Ràdio Línea IV (només web) Barcelona www.radiolinea4.net | Ràdio Pica 96.6FM Barcelona www.radiopica.net | Ràdio RSK (només per internet) Barcelona www.rsk.cat | Ràdio Trama 91.41FM Sabadell www.radiotrama.net | Ràdio Kaos 90.1FM Terrassa www.canalgadajove.terrasa.net | Postscriptum Radio (només per internet) Terrassa www.postscriptumradio.org | Ràdio Pinsania 90.6FM Berguedà www.radiopinsania.net | Ràdio 90 101.4FM Olot www.r90.org | Ràdio Klara 104.4FM València www.radioklara.org | Ràdio Malva 105FM València www.radiomalva.wordpress.com | Ràdio Aktiva 107.6FM Alcoi www.radioaktivafm.blogspot.com | Ràdio Mistelera 100.8FM Dènia - La Xara www.lamistelera.org | La Tele 52UHF Gràcia (Barcelona) www.okupemlesones.org | Coettv Nou Barris (Barcelona) coettv@gmail.com | Gramenettv Gramenet del Besòs www.tvgramenet.org

BarriSant8.org

La Burxa

comunicació popular des de 1998

+Suma-t'hi

+ actualitat + anàlisi
+ pàgines + continguts

<http://sumat.wordpress.com>

DIRECTA

Tens una idea de negoci?

Ara Coop t'ajuda a fer-la realitat amb forma cooperativa

sectors: serveis a les persones, autoocupació, consum ecològic, solucions per a l'habitatge, ...

assessorament, constitució, ajuts i subvencions, formació

Ara Coop

info@aracoop.coop | www.aracoop.coop
c. Premà, 15, 1a planta - Bcn 93 318 81 62

L'ACCENT

Periòdic popular dels Països Catalans
subscripcions + publicitat = ppcc@laccent.cat

www.laccent.cat

ECOLOGISTES CATALUNYA

en acció

Passa a l'acció!
Fes-te'n soci/sòcia

www.ecologistesenaccio.org
Tlf. 93.429.65.18

, espai directa

+ Suma-t'hi + pàgines + continguts + actualitat + reflexió + anàlisi

Des de gener de 2010 Illacrua i la Directa treballen conjuntament per convertir-se en un setmanari alternatiu de referència, ampliant el ventall d'informació i incorporant un tractament més profund sobre l'actualitat.

+ informació:
imesd@setmanaridirecta.info; imesd@illacrua.cat

Subscriu-te a la Directa i emporta't un regal a elegir entre cd's, samarretes i llibres...

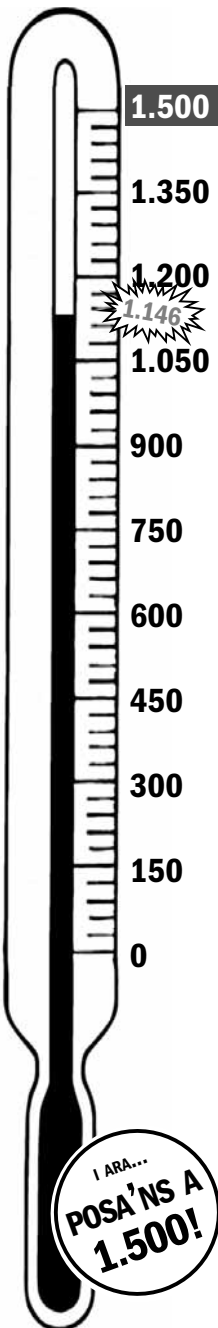
Consulta el catàleg a la nostra web: www.setmanaridirecta.info

PUNTS DE VENDA:

BARCELONA. LES CORTS: Copisteria Facultat de Biologia UB | Copisteria Facultat de Física i Química UB | Llibreria l'Economista Facultat d'Economia UB. **GRÀCIA:** Llibreria Aldarull · Martínez de la Rosa, 57 | Cap i Cua · Torrent de l'Olla, 99 | Infospai · Plaça del Sol, 19 | Taifa · Verdi, 12 | Distrivinyes · Or, 8 (plaça del Diamant) | Quiosc Punt i Coma · Guillem Tell, 29 | Estanc · Roselló amb Castillejos. **EIXAMPLE:** Quiosc Manu · Nàpols-Roselló. **CLOT:** La Farinera · Gran Via, 837 | CSO La Revoltosa · Rogent, 82. **SANT ANDREU:** Patapalo · Rubén Darío, 25 | Bar La Lira · Coroleu, 14 | Quiosc Comerç · Plaça Comerç | Quiosc Rambla · Fabra i Puig, 10 | Trèvol · Portugal, 22. **NOU BARRIS:** Ateneu Popular de 9 Barris · Portlligat, 11-15 | Can Basté · Passeig Fabra i Puig, 274 | Casal de Joves de la Guineueta · Pl. ca n'Ensenya, 4. **CIUTAT VELLA:** AQUENI · Méndez Núñez, 1 principal | Xarxa Consum Solidari · Pl. Sant Agustí Vell, 15 | El Lokal · Cera, 1 bis | La Rosa de Foc · Joaquín Costa, 34 | Quiosc Colom · Rambles | Quiosc Tallers · Rambles | Quiosc Canales · Rambles | Quiosc Hospital · Rambles. **SANTS:** Centre Social de Sants · Olzinelles, 30 | Espai Obert · Violant d'Hongria, 71 | La Ciutat Invisible · Riego, 35 | Terra d'Escudella · Premià, 20 | Teteria Malea · Riego, 16. **POBLENOU:** Llibreria Etcètera · Llull, 203. **BELLATERRA:** Quiosc de Ciències de la Comunicació. **BERGA:** Llibreria La Mafalda · Plaça Viladomat, 21. **BISBAL D'EMPORDÀ:** Casal Estel Roig · Pg Marimon Aspre, 11 1er | Ateneu Llibertari Paqueta · Pg Marimon Aspre, 16. **CORBERA DE LLOBREGAT:** Llibreria el Llapis · Sant Antoni, 20 | Llibreria Corbera · Pg dels Arbres, 4. **CORNELLÀ DE LLOBREGAT:** CSO Banka Rota · Rubió i Ors, 103. **ESPARREQUERA:** Taverna Catalana L'Esparracat · Feliu Munné, 18. **ESPLUGUES DE LLOBREGAT:** Quiosc Reine · Ctra. Cornellà amb Dr. Manuel Riera | Ubud Artesania · Mestre Joaquim Rosal, 22. **GIRONA:** Llibreria 22 · Hortes, 22 | Llibreria Les Voltes · Plaça del Vi, 2 | La Màquia · Vern, 15. **GRANOLLERS:** Llibreria La Gralla · Plaça dels Cabrits, 5 | Anònims · Miquel Ricomà, 57 | El Racó Ecològic · Roger de Flor, 85. **LA PALMA DE CERVELLÓ:** Estanc La Palma · Av. Catalunya, 31. **L'HOSPITALET DE LLOBREGAT:** Quiosc Montserrat · Pl. Mare de Déu de Montserrat | Quiosc · Plaça del Repartidor | La Resistència · Rosalía de Castro, 92. **LLEIDA:** Ateneu La Maranya · Parc, 13 | La Falcata · La Panera, 2 | Quiosc Discom · Alfred Perenyà, 64 | Espai Funàtic · Pi i Margall s26. **MATARÓ:** Llibreria Robafaves · Nou, 9. **MANRESA:** Moe's · Joc de la Pilota, 9 | Quiosc Arroniz · Avinguda de les Bases, 31. **MOLINS DE REI:** Comerç Just · Mercat Municipal | Llibreria Barba · Rafael Casanova, 45 | La Bodegueta · Pintor Fortuny, 45. **PALAFRUGELL:** Ateneu Palafrugellenc · Ample, 1. **EL PRAT DE LLOBREGAT:** Quiosc Piscis · Avinguda Montserrat, 45. **REUS:** Bat a Bat Kultur · Sant Elies, 29. **RIBES DEL GARRAF:** Llibreria Gabaldà · Plaça de la Font, 2. **SANTA COLOMA DE GRAMENET:** Associació Cultural Popular Aramateix · Montserrat 3 | La Krida · Sicília, 97 | Ateneu Julia Romera · Santa Rosa, 18. **SANT BOI DE LLOBREGAT:** Ateneu Santboià · Av. Maria Girón, 2. **SANT FELIU DE LLOBREGAT:** Teteria Índia · Jacint Verdaguer, 9 | Ateneu Sanfeliuenc · Vidal i Ribas, 23. **SANT JOAN DESPÍ:** Llibreria Recort · Major, 60. **LA SEU D'URGELL:** Llibreria La Llibreria · Sant Ot, 1. **SOLSONA:** Llibreria Cal Dach · Sant Miquel, 5. **TARRAGONA:** CGT Tarragona · Rambla Nova, 97-99, 2n pis. **TERRASSA:** L'Estapera · de Baix, 14. **VALÈNCIA:** Llibreria Sahiri · Danzas, 5 | Bar Terra · Baró de Sant Petri, 9 | Sodepau · Carnissers 8. **VALLS:** La Maria de Valls · Forn nou, 26. **VIC:** Llibreria La Tralla · Riera, 5. **VILADECANS:** CSO Els Timbres · Av. de la Generalitat, 27 | Llibreria Els Nou Rals · Sant Joan, 19. **VILAFRANCA DEL PENEDÈS:** La Fornal · Sant Julià, 20.

SUBSCRIPTÒMETRE

Directament presenta'ns!

> Si voleu organitzar una presentació del setmanari, truqueu o escriviu un mail a directa@setmanaridirecta.info

Per subscriure't:

- >> VIA CORREU POSTAL:
C. Radas 27. 08004 Barcelona
- >> VIA CORREU ELECTRÒNIC:
subscripcions@setmanaridirecta.info
- >> VIA TELÈFON:
935 270 982 | 661 493 117

SETMANARI DE COMUNICACIÓ

DIRECTA

Butlleta de subscripció

Nom..... Cognoms..... Edat.....

Adreça.....

Població..... Codi Postal.....

Correu electrònic..... Telèfon.....

Quota: Ordinària 75 euros | Semestral 40 euros | Solidària 150 euros | Altres euros

Forma de pagament: Domiciliació (escriviu a sota el número de compte corrent) / Ingrés

*Amb la subscripció rebre cada setmana la publicació durant un any

Si No Vull rebre informació de qüestions relacionades amb la Directa

Com has conegut la Directa?.....

Ens comprometem a no facilitar les dades a tercers ni fer-les servir amb finalitats alienes a la Directa i a esborrar-les en cas de baixa

Un cop hagis omplert la butlleta ens la pots fer arribar a la nostra adreça postal: carrer Radas 27, 08004, Barcelona. També pots enviar les dades per correu electrònic a l'adreça subscripcions@setmanaridirecta.info o entrar a la nostra web www.setmanaridirecta.info. Per a tenir més informació, podeu trucar al 935 270 982 o al 661 493 117

, roda el món

internacional@setmanaridirecta.info

MÈXIC · L'EMPRESA ESTATAL D'ENERGIA ELÈCTRICA ACOMIADA EN UN SOL DIA 44.000 ELECTRICISTES

Continua la lluita al sector elèctric

Ramón Horta
Ciutat de Mèxic

La nit del dissabte 10 d'octubre de 2009, a quarts de dotze, 10.000 policies i militars van ocupar les instal·lacions de Luz y Fuerza del Centro (LFC), l'empresa estatal que proporcionava llum elèctrica a tota la ciutat de Mèxic i a una vuitantena de municipis més. A mitjanit, en una edició extraordinària del *Diari Oficial de la Federació*, el govern va publicar un decret signat pel president Felipe Calderón que determinava l'extinció d'aquesta companyia. D'un dia per l'altre, 44.000 treballadors i treballadores van ser acomiadades de manera fulminant. L'argument oficial va ser "la ineficiència operativa i financera d'LFC", amb un cost tan elevat que "ja no resultava convenient per l'economia nacional ni per l'interès públic". El decret disposava que es "respectarien els drets laborals" i establia les indemnitzacions per acomiadament "segons el que assenyala la llei". No es donava cap garantia de recol·lecció: "Primer que es liquidin i, després, ja veurem", va afirmar el govern. Paral·lelament, es va iniciar una forta campanya mediàtica de desprestigi de la plantilla d'electricistes per part de les emissores de televisió governamentals Televisa i TV Azteca.

Acte celebrat a la ciutat de Mèxic el 4 de març, durant el qual la plantilla d'electricistes va recordar les seves demandes

10.000 policies i militars van ocupar les instal·lacions de l'empresa elèctrica LFC un dissabte a la nit

Al voltant de la meitat dels treballadors va decidir cobrar la indemnització. El temps jugava en contra, la pressió econòmica augmentava i hi havia una certa esperança en la recontracció. Comercials dels principals bancs del país assaltaven les persones que havien estat liquidades

recentment per oferir-los un aspirador, una maleta o un termos a canvi de l'ingrés del xec. A quatre mesos dels fets, però, encara no hi ha hagut una sola recol·lecció. L'altre meitat d'electricistes que no van anar a recollir la indemnització continuen lluitant per recuperar el seu lloc de treball.

Una privatització encoberta

A Mèxic, les grans empreses públiques operen mitjançant el contracte col·lectiu, un model de relació laboral hereu de l'època de la Revolució. L'Estat es fa càrrec dels sectors claus de l'economia -petroli, electricitat, telefonia, etc.- i els treballadors agrupats en un únic sindicat vigilen l'empresa i vetllen pels drets laborals. LFC tenia

un contracte col·lectiu amb el Sindicat Mexicà d'Electricistes (SME), un sindicat històric que ha participat a nombroses lluites obreres i populars. Tot i la burocratització de la seva direcció, és considerada una organització combativa, sobretot gràcies a la força de les seves bases. Durant els últims anys, s'ha oposat als diversos intents estatals de privatització de l'energia elèctrica. Amb el decret d'extinció d'LFC, els serveis de l'antiga

El Sindicat Mexicà d'Electricistes denuncia que el govern vol privatitzar l'electricitat

empresa han passat a la Comissió Federal d'Electricitat (CFE), l'altra gran empresa pública elèctrica mexicana. La CFE ja està parcialment privatitzada i té un contracte col·lectiu amb el Sindicat Únic de Treballadors de la República Mexicana (SUTERM), dominat pels sectors *charros* o corporatius. Els possibles treballadors recol·locats, a més de canviar d'empresa, hauran de canviar de sindicat. Les veritables raons de l'extinció, segons l'SME, no serien econòmiques, doncs, sinó polítiques: acabar

amb LFC per fer desaparèixer el sindicat opositor i tenir el camí lliure per la privatització.

Una altra raó encoberta de l'extinció que ha denunciat l'SME és el negoci milionari de la fibra òptica. La companyia LFC tenia una xarxa de 1.100 quilòmetres de fibra òptica, instal·lada pels electricistes durant deu anys de feina i preparada per entrar en funcionament. LFC volia competir per la concessió del servei amb diverses empreses privades com l'espanyola Telefónica, WL Comunicaciones, Cablevisión o Telmex. Tres mesos més tard de l'extinció i amb un competidor menys, el govern ha obert el concurs de licitació per la privatització de la xarxa.

Quatre mesos de conflicte

L'endemà de l'acomiadament, la plantilla d'electricistes va anunciar les seves demandes: la derogació del decret de liquidació, la sortida immediata de la policia i l'exèrcit de les instal·lacions d'LFC i l'establiment d'una taula de treball amb el govern federal per resoldre el rescat de l'empresa. Fins ara, l'estratègia utilitzada per aconseguir aquests objectius ha estat la mobilització i les demandes judicials. El mes de desembre, la jutgessa Guillermina Coutiño va denegar el recurs promogut pels treballadors contra el decret d'extinció, fet que va suposar una derrota moral.

Pel que fa a les accions de protesta, la jornada més important va ser

l'11 de novembre, quan l'SME va convocar una "aturada cívica nacional". Prop de 100.000 persones es van manifestar a la plaça del Zócalo de la ciutat de Mèxic. Onze treballadors van ser detinguts durant una càrrega policial contra els vehicles d'electricistes que es dirigien a la marxa de la capital. Posteriorment, van ser alliberats amb càrrecs.

Altres accions que s'han dut a terme per part dels treballadors han estat les *plantones*, les marxes, les vagues de fam i les cremes col·lectives de rebuts de la llum. Alguns sectors, però, consideren que l'estratègia de la direcció sindical és feble i s'han produït alguns episodis d'organització autònoma. El 7 de novembre, a la planta de Turbogas, situada al Districte Federal, els treballadors van construir una barricada per impedir el desmantellament de la maquinària i el material. Van resistir durant dos mesos i, finalment, van ser desallotjats per la policia. Dos treballadors van ser empresonats i posteriorment alliberats.

El dia 4 de març, durant una marxa a Nezahualcoyotl -ciutat de Mèxic- que va comptar amb la participació de prop de 3.000 persones, els electricistes van declarar que la seva lluita continua vigent a través de nous recursos judicials, una campanya de desobediència al pagament de la llum i la convocatòria d'una vaga política nacional el 16 de març.

> Resistència civil a les altes tarifes

El Sindicat Mexicà d'Electricistes (SME) ha fet una crida a la desobediència civil per no pagar els rebuts emesos per l'empresa CFE amb l'argument que encara no té la facultat jurídica per fer cobraments ni per tallar l'electricitat als llocs on operava l'antiga empresa LFC. Però ja fa anys que un altre moviment anomenat Red de Resistència Civil a las Altas Tarifas de la Energía Eléctrica promou la resistència al pagament dels rebuts de CFE pels seus preus abusius. Aquest moviment s'organitza de forma autònoma a diferents llocs del país com Chiapas, Campeche, Tabasco, Oaxaca, Veracruz, Guerrero o Zacatecas i exigeix una tarifa justa que permeti l'accés universal a la llum elèctrica, considerada un dret bàsic. A més, alguns electricistes d'LFC s'han solidaritzat amb el moviment i han instruit la població de les comunitats perquè pugui restaurar el servei de llum quan la tallen per impagament.

, roda el món

EUROPA · MENTRE ANGLADA BUSCA EL SUPORT DE LE PEN, L'MSR PARTICIPA EN UNA ALIANÇA NACIONALSOCIALISTA

La ultradreta espanyola rivalitza per acostar-se als partits feixistes europeus

Alex Romaguera
redaccio@setmanaridirecta.info

L'extrema dreta espanyola continua la seva travessia pel desert. El llast del franquisme, la incapacitat d'allunyar-se de la violència i la divisió atàvica entre les diverses tendències la mantenen en la marginalitat i l'atomització permanents. Si sumem els vots dels tres blocs que van presentar llista als darrers comicis europeus (els socialpatriotes d'Espanya 2000 i Democracia Nacional, els falangistes i els nacionalrevolucionaris del Moviment Social Republicà -MSR), amb prou feines van arribar als 60.000 sufragis a tot l'Estat. Es troben molt lluny, doncs, d'atraure els sectors reaccionaris del PP i d'albirar qualsevol representació a l'eurocambra. Només l'increment de 35.000 paperetes en relació a la convocatòria de 2004 ha animat alguns partits a confluïr de cara a les eleccions municipals i autonòmiques del curs vinent, on Espanya 2000, el Frente Nacional i l'MSR ja han acordat concorrer-hi sota unes mateixes sigles.

L'MSR i la PxC saben que les aliances a Europa els poden donar la força necessària per captar el vot xenòfob

En aquesta tessitura, tots ells busquen la taula de flotació que els permeti sortir del testimonialisme a Europa, conscients que l'extrema dreta ha fet fortuna sobre la base d'atjar l'odi contra la immigració arreu del continent. Un ascens alimentat pel recel que generen els conflictes identitaris i l'arribada de població d'origen islàmic, de qui els partits nazis proposen l'expulsió, després de culpabilitzar-la de la crisi econòmica i de la delinqüència organitzada. El suport preocupant que reben aquestes tesis a Alemanya, Polònia, Itàlia o Suècia, on la ultradreta ha penetrat en alguns parlaments i administracions locals, ha esperonat el feixisme espanyol a intensificar els contactes més enllà del Pirineu com a trampolí per fugir de la seva letargia.

L'hegemonia en joc

Una de les formacions més prolífiques és l'MSR. En la seva estratègia de propagar la pàtria europea, ha trobat el suport de formacions ancorades en el nacional-socialisme i en el discurs identitari. Tant és així que, malgrat no tenir representació a Estrasburg, el 19 i 20 de gener va participar a les reunions de l'Aliança Europea de Moviments Nacionals, nascuda com la gran coalició de partits ultres i xenòfobs del continent. La reunió, celebrada a la cambra europea, va comptar amb la presència del Front Nacional francès, el Front Na-

A dalt, el dirigent racista del BNP britànic, Nick Griffin (al centre de la foto), amb Manuel Canduela, president de Democracia Nacional. A sota, Anglada ha trobat el suport del Pro-Köln, la plataforma impulsora de la campanya ciutadans anti-islam.

cional de Bèlgica, l'Sboboda d'Ucraïna, el Partit Nacional Britànic, el Jobbik d'Hongria i Fiamma Tricolore d'Itàlia, a més de l'MSR. D'aquesta manera, el partit de Juan Antonio Llopert, que anirà a les eleccions amb Espanya 2000 i el Frente Nacional (abans Falange Española), fa un pas en la seva

reflotació i, a través d'aquests contactes, pretén erigir-se en el principal paraigües ultra de l'Estat.

En aquesta cursa, també hi apareix la Plataforma per Catalunya (PxC) de Josep Anglada, que després de fracassar com el *bufó* de la ultradreta, torna a bellugar-se en els cercles del nazisme

europeu per finançar la seva campanya al Parlament de Catalunya. Amb aquest propòsit, fa poques setmanes, l'exdirigent de Fuerza Nueva es va reunir a Viena amb l'FPÖ austríac -del desaparegut Jörg Haider-, el Vlaams Belang belga, la Lliga Nord italiana i l'NPD alemany, amb els quals va aparauar el suport lo-

gístic a la seva llista electoral. D'aquesta manera, Anglada -que havia assistit al primer congrés anti-islam d'Europa, celebrat a Colònia (Alemanya) el maig de 2009 en qualitat de convidat- busca el protagonisme a través d'unes formacions amb recursos suficients per donar-li cobertura econòmica. Entre els seus mecenes, hi ha el multimilionari suec Patrik Brinkmann, amb qui Anglada va reunir-se a la capital austríaca i que s'ha fet famós després de lliurar cinc milions d'euros a Pro-Köln, tercera força a l'Ajuntament de Colònia i impulsora de la iniciativa contra els minarets i contra l'ingrés de Turquia a Europa. Així mateix, l'històric regidor de Vic ha contactat amb el líder de la ultradreta francesa, el veterà Jean Marie Le Pen, perquè presideixi l'acte central que la Plataforma preveu organitzar amb motiu de les eleccions autonòmiques de la tardor vinent.

Buscant el Nord

En la batalla per fer-se un lloc entre la ultradreta europea, doncs, l'MSR i la PxC mantenen una estira-i-arrotonsa que, a Catalunya, ha provocat l'entrada d'una escissió del partit d'Anglada -el Partit per Catalunya (PxCat)- a la formació de Llopart. Uns i altres es disputen el vot xenòfob i saben que les aliances a Europa els poden donar la força necessària per captar un electorat fascinat per Le Pen o pel britànic Nick Griffin, un populista en alça.

Qui també vol treure'n rèdit és Democracia Nacional, que tot i perdre pistonada pels casos de violència en què estan involucrats els seus militants, continua postulant-se com el partit ultra de referència. Així, amb l'intent de perpetuar-se en aquest imaginari, la formació de l'excantant de Divisió 250 Manuel Canduela organitza actes periòdicament on aireja els seus postulats racistes i excloents, el darrer dels quals es va celebrar a Madrid el 23 de novembre passat. Una jornada que va comptar amb la presència del mateix Griffin i del president de Forza Nuova, Roberto Fiore, a més d'altres líders europeus. Aquesta trobada va quedar marcada per l'intent de boicot del Moviment Patriota Socialista (MPS), un grup neonazi vinculat a l'MSR, pel qual Democracia Nacional s'ha convertit en el rival a batre per liderar l'escena ultra a l'Estat, després que Candela fos designat el representant espanyol de la campanya Ciutadans anti-islam que Pro-Köln i altres formacions promouen arreu d'Europa. En canvi, Alianza Nacional té molt menys pes, si bé aquest grup lligat als sectors més violents de l'extrema dreta també busca còmplices fora de l'Estat, tal com demostra la seva presència a la marxa neonazi que es va fer el 12 de febrer a Dresden en commemoració del bombardeig aliat sobre la localitat germanica.

Europa esdevé, d'aquesta manera, la vàlvula d'oxigen amb què els feixistes espanyols es disputen l'hegemonia i intenten escapar de la seva marginalitat històrica.

> Els miralls del nacionalcatolicisme

El vessant més retrògrad de l'espanyolisme també busca complicitats a Europa. Aprofitant el retorn a l'ultracatolicisme que promouen alguns partits vinculats a l'Església, Alternativa Española s'ha erigit en la força que abandera aquestes proclames contra l'avortament, el moviment homosexual o les doctrines laicistes d'esquerra. Amb motiu de les darreres

eleccions a l'eurocambra, la formació presidida per Rafael López-Diéguez va trobar en el Partit Conservador Britànic el baló d'oxigen per captar 20.000 vots i aparèixer com la veu del *socialcatolicisme* a l'Estat, amb el suport de falangistes, exmilitants del PP i entusiastes de Cristo Rei.

Arran del suport dels *tories* britànics, que tenen com a cap visible

l'euroescèptic Daniel Hannan, Alternativa Española ha ampliat els seus tentacles a Alemanya -on ha rebut l'ajuda de la Fundació Cancellor Aduaner, presidida per la dirigent CDU Anneliese Poppinga-, a Itàlia i a l'Europa central, on ha trobat aixopluc en formacions de caràcter confessional com l'FPÖ austríac o la Lliga de les famílies poloneses.

MÓN · ARRAN DEL DIA INTERNACIONAL DE LA DONA RECORDEM SITUACIONS I LLUITES A BOLÍVIA, EGIPTE I LA XINA

La dona a tres puntes del món

Laia Gordi
redaccio@setmanaridirecta.info

Ara fa 100 anys, es va parlar per primera vegada del Dia Internacional de la Dona Treballadora. El Partit Socialista d'Amèrica, dels EUA, va ser el primer que va contem-

plar un Dia de la Dona, el 28 de febrer de l'any 1909. Però el caràcter internacional de la jornada va néixer el 1910, durant una conferència socialista internacional de dones que es va fer a Copenhagen, on es va establir la celebració d'aquest dia en honor als moviments a favor del sufragi universal. La

El caràcter
internacional
de la jornada va
néixer el 1910

proposta es va aprovar per unanimitat durant una assemblea que va comptar amb la participació de més de 100 persones, entre elles, les tres primeres dones electes del parlament finès. No es va fixar cap data. El 1917, després de la revolució bolxevic, les dones russes van escollir l'últim diumenge de fe-

brer per fer vaga "pel pa i la pau". Quatre dies després, el tsar va ser forçat a abdicar i el govern provisional va garantir el dret de vot a les dones. Aquella jornada de vaga històrica va ser el 23 de febrer del calendari julià que aleshores s'usava a Rússia, el 8 de març en el calendari gregorià.

Miss Bolívia es proclama candidata pel MAS el Dia de la Dona Treballadora

Feliu Fusté
Bolívia

El govern del MAS, la igualtat entre dones i homes era un tema que s'havia de posar sobre la taula. La nova constitució incorpora principis d'igualtat i obre espais per la participació de la dona en tots els escenaris de la política. En aquest sentit, la confederació de dones pageses indígenes Bartolina Sisa és l'organització de dones que acompanya el MAS en les tasques de govern i que vetlla per una major inclusió de la dona en la vida política. Les *bartolines* van aprofitar el Dia Internacional de la Dona Treballadora per presentar, a la ciutat de Trini-

dad, la nova candidata a governadora pel departament del Beni: Jessica Jordan, Miss Bolívia 2009. Actualment, el govern liderat pel MAS estableix la paritat entre homes i dones (50% de ministres, 47% de senadores), però, tal com explica l'activista feminista Maria Galindo: "Una dona, no fa una política amb mirada de dona pel fet de ser-ho". En aquest sentit, fa menys d'una setmana, la ministra de cultura Zulma Yungas va anunciar la construcció d'un gran escenari a Santa Cruz per la celebració del concurs Miss Bolívia 2010. Tot plegat posa en dubte la voluntat política per avançar en les qüestions de

gènere i també l'autonomia de l'organització de dones Bartolina Sisa respecte el MAS. En canvi, el col·lectiu feminista Mujeres Creando s'ha dirigit al Ministeri de Cultura per reivindicar l'abolició del concurs de Miss i ha tornat a bombardejar les ciutats de Bolívia amb missatges com *Si l'Evo tingués úter, l'avortament seria constitucionalitzat i nacionalitzat*. D'altra banda, Evo Morales, per més retòrica que utilitzi contra les desigualtats de gènere, no és capaç de dissimular el seu to masculista quan bromeja i afirma: "Deien que els ho prendríem tot: les terres, les cases... i, als que tenien dues dones, deien que els prendríem una de les seves dones...".

FELIU FUSTÉ

Marxa dels sindicats de dones Bartolina Sisa en suport a la candidatura del MAS

La prohibició d'exercir com a jutgesses marca la jornada a Egipte

SERGI CARDONA

Marc Almodóvar
Alexandria

Dues generacions de dones egípcies encaren el futur

La polèmica pel veto a les jutgesses ha marcat el Dia Internacional de la Dona a Egipte. El tema va sortir a la llum quan 300 dones van sol·licitar plaça com a jutgesses. Davant d'aquesta situació, alguns responsables van reclamar un veredict, que va ser fulgurant. El 80% dels membres del Consell d'Estat es van oposar al nomenament de dones com a jutgesses. Entre els arguments esgrimits, hi havia el perill de "feminitzar el model judicial" i la mala imatge que podien donar les dones embarassades exercint com a jutgesses. A partir d'aleshores, diverses mobilitzacions han denunciat la resolució, han reclamat la igualtat entre gèneres i

han destacat que moltes dones ja han mostrat la seva vàlua a la fiscalia-ens que han arribat a dirigir fins a dues vegades - o com a membres dels consells disciplinaris del Consell d'Estat. Precisament, el cap del Consell d'Estat, Mohamed Hussein, va posar més llenya al foc quan va demanar que s'estudiessin les sol·licituds, tot ignorant la prohibició. Aquesta mostra d'insubordinació fins i tot li podria costar la plaça. Els partidaris de Hussein, però, defensen que "no es pot sotmetre a votació un dret constitucional com el del treball".

En termes generals, segons un estudi del Centre Egipci pels Drets de les Dones, l'any 2008, el 60% de les dones egípcies (i el 98% de les estrangeres residents) denunciava que havia patit algun tipus d'assetjament sexual al ca-

rrer. Tot i que s'han fet nombrosos avenços al respecte, el 2007, un informe esgarriat de l'OMS afirmava que el 97% de les dones egípcies havien patit algun tipus de mutilació genital, fet que convertia Egipte en el segon país del món amb més mutilacions, només superat per Guinea Equatorial. La història feminista i comunista egípcia Nawaal el Saadawi assegura que, "durant els darrers 20 anys, l'opressió de la dona ha augmentat a la zona, a mesura que ho ha fet -també- l'avària i l'agressivitat d'un sistema patriarcal, colonialista i hipòcrita, mentre la diferència entre rics i pobres no para de créixer". Saadawi també assegura que "normalment, l'opressió de classe va acompanyada de l'opressió de gènere; la classe i el patriarcat han estat molt relacionats al llarg de la història".

La Xina anuncia que enviarà dues dones a l'espai

Laia Gordi
Pequín

El programa espacial de la Xina enviarà la seva primera dona astronauta a l'espai en un futur proper, segons ha publicat el diari de Hong Kong *Wen Wei Po*. És l'única notícia del 8 de març relacionada amb la dona que es publica al país comunista més gran del món. El mes de novembre, ja es coneixia el procés de selecció secret que havia de dur a la tria, un procés que estableix que les candidates no podrien tenir ni antecedents d'al·lèrgia a la família. Ara, un oficial militar que oculta la seva identitat ha explicat a la premsa que "s'han escollit dues dones, al costat de cinc homes". Els seus noms i el moment en què viatjaran a l'espai encara són un

secret. Segons unes declaracions de Hu Shixiang, segon comandant en cap del programa espacial xinès, a l'agència governamental Xinhua: "La nostra selecció de dones astronautes no és simplement un projecte simbòlic d'imatge (...) Les persones sanes poden esdevenir astronautes després d'un entrenament especial, gràcies a la millora de les tècniques de preparació espacial xineses; també les dones". Algun professor universitari ha fet declaracions als mitjans i ha celebrat la iniciativa com una contribució a la igualtat de gèneres: "De moment, ja se sap que han d'estar casades i ser mares, perquè -segons els experts xinesos- estar en òrbita podria afectar la seva fertilitat; com si una dona no pogués escollir o com si no hi hagués maneres de conservar òvuls avui dia".

La Xina és un país amb grans diferències socials, racista, classista i masculista. La sortida més comuna d'una dona pobra és la prostitució, una situació que es fa evident a qualsevol ciutat xinesa. Les prostitutes estan mal vistes i perseguides per la policia, que ho soluciona tot amb un servei gratuït. En canvi, "aquesta pràctica s'entén com una necessitat per un home de negocis que viatgi molt", explica Huang Yingying, professora de la Universitat del Poble de Pequín i especialitzada en gènere. Tot just el juliol de 2008, es va celebrar el primer judici per assaltament sexual a la Xina. L'acusat, el dirigent d'una empresa de fabricació d'alta tecnologia, va ser condemnat a cinc mesos de presó per perseguir una treballadora.

La Xina ha escollit les seves astronautes d'entre les dones pilots d'avions de combat

, expressions

cultura@setmanaridirecta.info

Ferrerries glosa

Crònica de la tercera edició de les dotze hores de glosa improvisada a Menorca

Un sopar de pa amb tomàtic, carnixulla, sobrassada i coques a Cas Vesins de Ferreries va donar la benvinguda a les 45 persones improvisadores d'arreu dels Països Catalans que han respost a la crida de l'organització de la tercera edició de les dotze hores de glosa improvisada (entre el 5 i el 7 de març), així com a les de Menorca i unes quantes més que han viatjat a l'illa per iniciativa pròpia.

Directa Menorca
menorca@setmanaridirecta.info

En un vespre d'aquells que "no es pot explicar, s'hi havia de ser", els garrotins, les corrandes, les albaides, el rap i les gloses -acompanyades de guitarra o xim-bomba- van aconseguir una vetllada amb una intensitat excel·lent.

Al matí següent, a la sala de plens de l'ajuntament ferrerrienc, una

taula rodona moderada per en Felip Munar i Munar va donar veu a tres improvisadors -Mireia Mata (Catalunya), Mateu Matas *xoric* (Mallorca) i Moisès Coll Zès (Menorca)-, que varen exposar raonaments més que interessants sobre la glosa en el passat, el present i el futur.

Al capvespre, hores després del dinar que va muntar l'organització a la plaça, va començar el que, tal vegada, és l'activitat estrella de la jornada: el

passabars. Enguany, les diverses improvisadores d'arreu van ser repartides en tres grups a través d'un sorteig. Als bars -ben plens- per on anaren rodant els grups, s'escoltà tot tipus de poesia oral improvisada representativa dels diversos indrets de provenença de les persones participants.

Un concert del grup de rap valencià Rapsodes, que va comptar amb la participació espontània del públic glosador i/o rapejador fins a la matinada, va tancar les dotze hores enmig d'un molt bon ambient, una bona participació i deixant ben alt l'entusiasme per continuar esperant les noves improvisadores i per donar a conèixer i enriquir la cançó popular durant els propers anys.

CRISTINA EL-HAGE

Les improvisadores d'arreu reben la benvinguda a Cas Vesins

ENTREVISTA · ISMAEL MOLL PELEGRÍ 'PELE', SONADOR I MEMBRE DE L'ORGANITZACIÓ DE LES DOTZE HORES DE GLOSA IMPROVISADA

“S’ha de convertir el glosat en una trobada humana i no fer dels glosadors unes estrelles”

Directa Menorca
menorca@setmanaridirecta.info

Per què dotze hores de glosa improvisada?

L'espirit de les dotze hores és de caire popular, de la gent de base. És un trobada on canta qui vol i en què aquell glosador que no es veu amb massa coratge per cantar pot fer-ho sense que passi res si s'equivoca. La filosofia ha de ser aquesta perquè, a vegades, fem trobades que són com de la *Jet Set*. L'essència del glosat no respon a tenir uns glosadors damunt d'un escenari. No és el mateix un acte amb 200 persones que estar en un espai a tocar de la gent, on el caliu humà determina la inspiració del glosador. L'essència es troba en el contacte i en el fet de poder glosar aquell a qui li ha caigut la cervesa, el que ha amollat un pet...

Bé s'haurà de fer cosa per donar-la a conèixer i avançar?

A Menorca, cada tardor, tenim la Trobada de vers i glosa improvisada. Però és molt elitista i tot ve donat per l'administració i les subvencions. S'ha de fer, encara que, emprant el mateix pressupost, jo prefereix les dotze hores perquè aglutines més improvisadors i pots escoltar des d'una glosadora de Manacor fins un de Ripoll...
En quin punt es troba la glosa a Menorca?

Durant les darreres dècades, s'estava perdent. Fa 20 anys, sols hi havia dos glosadors que cantessin en públic, en *Verderol* i en Miquel Ametller... En Miquel va fer tallers i han sortit una vintena de glosadors joves. Vull ser optimista, veig que ara hi ha joves que s'interessen per la glosa.

CRISTINA EL-HAGE

'Pele' acompanya un glosador a Cas Vesins

Tant s'ha perdut? Bé hi ha espais on es glosa...

Fa molta estona i pertot, quan en un lloc es feia una porcatjada, no hi faltaven mai glosadors. En aquests espais de caliu i tracte directe és on es viu millor un glosat. Les tradicions han baratat i, de porcatjades, se'n fan poques. Ara hi ha una fornada de joves que puguen amb ganes d'aprendre. Per les persones de més edat, la glosa és sagrada. Un casal de jubilats sempre està a rebotar i hi ha molt respecte. Gent jove, però... Els glosats en espais no habituals, com el del Centre Social de Maó que es va fer l'any passat, donen a conèixer la glosa a públics nous. Aquesta és la feina que hem de fer.
És possible una nova generació?
Aprendre a fer gloses és mal de fer. Has d'aprendre la tècnica i has de tenir una cosa innata per poder

transmetre aquella idea que t'ha vingut en dos segons convertida en una poesia. La capacitat mental per poder-ho resoldre no la té qualsevol. En *Verderol* no sap llegir ni escriure, però li diràs qualque cosa i te farà una poesia... és innat, és màgia. La tècnica es pot transmetre, la resta...
I, de les dones glosadores, què n'has de dir?

Dins el món de la glosa -com pertot-, també hi ha masclisme. Hi ha un desequilibri abismal entre glosadors i glosadores. Sols en tenim una. Ara, amb els tallers, hi ha dues al·lotes de Ferreries que estan començant a fer-ne. I sí, s'ha de dir, manquen *ties* que *rebutin* un poc aquest món.
Què ha fet que ressorgeixi l'interès, les actuacions, els mitjans de comunicació...?
Ni la premsa ni les administracions... aquests no fan res. La tasca de la

premsa durant les dotze hores ha estat nul·la. Som la gent que mos agrada aquest món qui estiram del carro. Sí que s'està incidint, però, en el sentit de fer entrar el glosat a les escoles. És un pecat -en majúscules- que mos haguem d'aprendre n'Alcover -entre d'altres i sense faltar al respecte- i mai no se'n hagi explicat res sobre un glosat. El valor de la poesia improvisada no té res a veure amb l'escripta. No s'ha valorat mai. A Euskal Herria, per exemple, el tema dels *vertsolaris* s'ensenya. Aquí costa molt.

Esteis agrupats per organitzar-vos millor i tenir més força?

Som una associació, de nom Soca de Mots, que difon i aplega persones de l'àmbit de la glosa a Menorca. Som una seixantena de sòcies i fem glosats, tant públics com privats. Hem sortit arreu d'Europa i hem participat a moltes trobades dels Països Catalans. Ara, pensam en qualque passabars.

I, aquest any, amfitrions de les dotze hores!!

Quan va acabar la darrera edició, la

idea va ser que les dotze hores fossin itinerants. L'esforç de les persones implicades a Menorca va consolidar aquesta proposta i el resultat ha estat una tercera edició molt humana. El caliu de benvinguda a Cas Vesins va ser espectacular, cosa que no es va veure a Ciutat. Allà, amb tanta gent, hi va mancar el tracte personal. Ho hem fet tot noltros, sense subvencions, amb la col·laboració logística de diverses administracions, bars del poble i -sobretot- el *camp base* de Cas Vesins.

Amb què et quedaries d'aquesta edició de les dotze hores?

Jo em quedo amb l'ambient que s'ha creat. El fet d'estar en un poble i la mescla d'improvisadors ha diferenciat molt les dotze hores d'enguany de les altres edicions.

Vols afegir qualque cosa?

Idò, açò m'ho has de posar... La verdadera unitat de poble i de llengua. Aquí, qui ha vingut ha pogut veure, molt clarament, quin intercanvi hi ha hagut i com nos hem entès entre tothom. Mos entenam!!

> Gloses per la DIRECTA

Ismael Moll Pelegrí de Migjorn jo som nat te faré un glosat i tu m'hauries de dir que sí i ara que m'has entrevistat m'hauries de fer un rodolí.

Tu m'has entrevistat de manera adequada sa DIRECTA he pensat que és una cosa endevinada però no sé si t'hi has fixat, que s'ambient que s'ha creat per jo ha estat una passada.

MÚSICA

El modernisme aborigen en la seva màxima expressió

Expressió Directa s'alia amb el primer Aplec Modernista del Barcelonès

Angelina i els Moderns a l'escenari de la Nit del Modernisme Aborigen

La Nit del Modernisme Aborigen comença a despertar expectació com un dels saraus de categoria del cycle Expressió Directa. I és que, al marge del concert d'Angelina i Els Moderns i Els Trons, la 'modernor' ha fet pinya per muntar tota una jornada i presentar el que serà el primer Aplec Modernista del Barcelonès. Passejada d'"scooters", dinar amb vistes, vetllada de vermut i molt iè-iè. Serà el dissabte 20 de març i tindrà l'espèctec final a La Farinera.

Estel Barbé
expressions@setmanaridirecta.info

La denominació oficial és *Escutera torrista pels cims i abismes de la ciutat*. La traducció és concreta en una trobada a les deu del matí a la plaça d'Espanya, des d'on s'encendran els motors per fer una passejada diürna amb *vespes i labret*.

El concert final del cycle oferirà l'actuació d'At Versaris i Asstrio

tas per acabar amb un dinar amb vistes sobre Barcelona. El dia serà llarg i continuarà amb una vetllada al bar Barbara Ann, amb Jordi Pinyol de punxadiscos iè-iè. Després de desper-

tar els malucs, es tornarà a reprendre l'asfalt per arribar a la Farinera del Clot. El jazz fusió d'Els Trons serà l'encarregat de trencar el poc gel que quedi i d'omplir l'escena de garatge i de versions en català de grups dels 60 com Love o Byrds. L'actuació d'Els Trons donarà pas al *remember* de l'Angelina i Els Moderns, tot un exercici de memòria històrica. La nit, però, no s'acabarà aquí, sinó que continuarà de la mà del fanàtic dels vinils PD Phil Musical i de la disbauxa incansable dels Selectors Badabodocs amb els seus hits *torristes*.

L'epicentre d'Expressió Directa

La Nit del Modernisme Aborigen porta un bon historial al darrere. Després de la inauguració del cycle amb els apoteòsics Surfing Sirls, l'escenari de la Farinera ja ha vist passar Le Petit Ramon, Ixl, Feliu Ventura i Yacine & Oriental Groove. Diverses vespres que s'han anat allargant fins a la matina-

Expressió Directa Primer Aplec Modernista del Barcelonès

ANGELINA I ELS MODERNES + ELS TRONS
Dissabte 20 de març.
22h. Centre Cultural La Farinera del Clot. Gran Via de les Corts Catalanes, 837. <M> Glòries / Clot
PREU: 6 EUROS.

da, amb el so dels plats dels punxadiscos i els vidres entelats del Brot. Ara, encara en queden tres més, amb un as a la màniga pel concert final, l'actuació d'At Versaris i Asstrio, que ens oferiran el treball *Per principis elegants*, la nit del 30 d'abril, durant el quart aniversari de la DIRECTA.

MÚSICA

La Gira porta la música en valencià arreu del territori

El cycle de concerts impulsat per l'Escola Valenciana s'inaugura el 17 de març a Burjassot amb el retorn als escenaris d'Obrint Pas

Roger Palà
expressions@setmanaridirecta.info

Burjassot acollirà, el proper 17 de març, la cinquena edició de La Gira, el cycle de concerts que, des de fa cinc anys, organitza l'Escola Valenciana amb l'objectiu de donar sortida a propostes emergents del panorama musical valencià. Enguany, La Gira programa 22 concerts amb la participació de més de 30 grups i començarà amb un concert de falles, protagonitzat pel retorn als escenaris d'Obrint Pas.

El recital d'Obrint Pas a Burjassot serà el primer de la nova gira del grup que encapçalava el cantant Xavi Sarrí, que l'any 2009 es va prendre un descans i només va fer concerts fora dels Països Catalans. Els de Benimaçlet tornen als escenaris després d'un any i mig d'inactivitat durant el qual només han ofert alguns acústics puntuals. La gira d'Obrint Pas servirà d'escalfament per la preparació de la gravació del seu proper disc. L'espectacle serà complet, amb l'actuació del grup 121db i amb les col·laboracions de músics com Miquel Gil o Pep Gimeno Botifarra. La idea de començar La Gira coincidint amb les falles rau, segons l'organització, en l'objectiu d'introduir la música en català a les festes populars del País Valencià.

La columna vertebral del projecte de La Gira continuen sent les Trobades d'Escoles en Valencià, que funcionen com a punt d'atracció pe l'alumnat d'institut i universitari. La Gira és possible gràcies a dotzenes de col·laboradores, les entitats comarcals d'Escola Valenciana i associacions de tota mena que hi participen, així com grups musicals i equips tècnics.

Aquest any, La Gira preveu superar les 25.000 assistents als 22 concerts que programa a les localitats de Burjassot, València, Benimaçlet, Alfarrasi, Bonrepòs i Mirambell, Barcelona, Elx, Gàtova, Gandia, Mutxamel, l'Alfàs del Pi, Calp, Estivella, Morella, Alacant, Sueca, Parcent, Benlloch (amb els dos dies del Feslloch, el festival de cloenda), Cocentaina i Mallorca. A més, enguany, La Gira viatja al País Basc, a la localitat de Tolosa, en el marc d'un programa d'intercanvi de grups. En total, hi participen més de 40 grups.

També en disc

L'entitat de joves Reviscola i l'Escola Valenciana, amb la col·laboració de la Universitat de València, la Universitat Jaume I de Castelló i la Universitat d'Alacant, han editat el *IV Disc de la Música en Valencià*. Un disc de recopilació amb 22 cançons que resumeix La Gira'09 i mostra un ventall de les darreres novetats discogràfiques en valencià, de diferents estils i tendències. Des del pop independent, l'electrònica, la cançó d'autor, el folk, l'ska combatiu o el rock més clàssic. Un disc del qual s'han editat 10.000 exemplars, que es repartiran gratuïtament als concerts de La Gira i a les trobades i esdeveniments universitaris. Els grups que hi participen són: Óscar Briz, Aspenat, Senior i El Cor Brutal, Pep Gimeno Botifarra, 121 dB, Verdcel, Orxata Sound System, Sensevais, Desgavell, Arthur Caravan, Skalissai, Enderrocks, Mugroman, Hugo Mas, Compartir Dóna Gustet, Carles Dénia i la Nova Rimaire, Neuròtics, Batà, Inseminació, Lonomdelporc, Rascanya i Miquel Gil.

ESPAI OBERT
Nou horari:
de dilluns a divendres
de 18 a 22 h

Ajuda i a col·laborar econòmicament el projecte. Necessitem més socs i sòcies per fer front a les nombroses despeses mensuals!
Contacta amb nosaltres o passa't pel local!

*Col·lectius: Ecètera, Contra-Infos, Biogràfic, Polèmica, Ateneu Llibertari del Pob. Sec, Ràdio Sants Ona Lliure, Cooperativa de consum crític.
*La coordinadora es reuneix els dimarts a les 20 h.
C/ Violant d'Hongria 71, 1er pis. Sants, BCN

Llibreria Distrivinyes

Llibre polític, crític...
Editorials: Virus, Vasa, Txalaparta, Hiru, El Jonc...

c/ de l'Or, 8 (Plaça del Diamant)
08012 Gràcia. Barcelona
Teléfono 933 683 901
distrivinyes@yahoo.es

disco 100

c/ Escorial 33 Barcelona
Teléfono 932 840 904
disco@disco100.com

Teteria Malea
cooperativa autogestionaria

vine a comprar les nostres juntes

c/ Riego 16
barri de Santa Únia
Obert de dimarts a dijumenge
Dimarts i caps de setmana
tancat al matí

QUESONI
sonorització d'esdeveniments

667 338 594 - Toba
626 824 345 - Uri
info@quesoni.cat

www.quesoni.cat

, expressions

CAMPANYES

Jornades Anarcopeministes durant el centenari de la CNT

Reflexió i actualitat de les lluites contra el patriarcat i el capitalisme

La Comissió organitzadora dels actes del centenari de la CNT ha volgut remarcar especialment algunes de les lluites històriques i actuals del sindicat. Una d'elles és la denúncia permanent del patriarcat i el seu vincle indissociable amb el capitalisme. Així, durant tot el mes de març i a diferents espais de Barcelona, es duran a terme les Jornades Anarcopeministes, amb cinc eixos de reflexió, intercanvi i debat que aniran des del món laboral al referent històric de les Mujeres Libres, passant per qüestions com la diversitat sexual i la perspectiva anarquista.

Marta Camps
expressions@setmanaridirecta.info

Les activitats programades inclouen tallers, debats, cinefòrums i trobades, que es duran a terme principalment durant tots els caps de setmana del mes de març, fins a la darrera xerrada del dissabte 27 de març. Un dels blocs d'anàlisi s'ha volgut dedicar al paper de la dona en l'àmbit mediàtic i en la propagació d'idees. Aquesta temàtica centrarà la jornada del dissabte 13 de març al Centre Cívic Pati Llimona i també inclourà una trobada de publicacions

feministes, que comptarà amb la presència de revistes i fanzines com la irlandesa RAG o la coneguda a casa nostra *Mujeres Preocupando*.

La jornada per recuperar la memòria de les lluites de gènere contra el feixisme serà el dissabte 20 de març al CCCB. Marta Ackelsberg, referent dels estudis de dona i gènere i autora del llibre *Mujeres Libres: el anarquismo y la lucha para la emancipación de las mujeres*, serà l'amfitriona d'una vetllada amb convidades d'honor: supervivents de l'organització d'Extremadura i de Madrid.

Jornades Anarcopeministes

Del 6 al 27 de març.
Barcelona.
Més info: www.cnt.es.

ARTS ESCÈNIQUES

Converses de terrat amb la roba estesa

Impacta Teatre comença a moure la nova producció 'No vaig demanar néixer'

ALBA BARBÉ

Alba Barbé
expressions@setmanaridirecta.info

Impacta Teatre presenta *No vaig demanar néixer*, endinsant-se en terrenys escènics agosarats i apostant per un relat íntim, impregnat per l'exquisidesa de les seves actrius. La nova creació es va presentar les nits del 25 al 28 de febrer a l'Antic Teatre de la ciutat de Barcelona. Tot ben mimat i la sobrietat d'un escenari quasi buit. Un so minimalista, la subtilesa del detall. El balandreig de tres dones amb la brisa d'una primavera qualsevol. La Mercè, la Bebe i la Irene, tres veïnes d'un pis antic del barri del Raval, es troben al terrat. Entre roba estesa, ordint converses com si es tractés d'una teranyina, comparteixen el captiveri d'una vida que no han triat, o la teixeixen elles, qui sap. Així com cap d'elles no va demanar néixer, a cap d'elles tampoc se'ls permet decidir com i quan volen morir. I passen. I passen per la vida com cadascuna de nosaltres, amb la presència penetrant que les

No vaig demanar néixer

Cia Impacta Teatre.
Direcció: Carles Vidal.
Actrius: Sílvia de Toro, Anna Caubet i Alicia González.
Durada: 65 minuts.
Gènere: Teatre.

acompanya, convidant-nos a resseguir el fil, a descobrir els retalls i a furejear per les seves vides. Amb lucidesa abaltada, la veu de la Mercè ens acompanya: "El temps no passa. Som nosaltres els que passem; passem i ens pensem. Això és el que passa". Amb la virtut d'apropar-nos al detall de les seves mirades, la creació ens permet tastar un bon bocí d'un treball eixit d'improvisacions profundes. "Estem davant d'un relat íntim que ens convida a fer de *voyeurs*, a tafanejar indiscretament i amagats darrere la porta, en la vida de tres dones que són tu, són jo; perquè, al final, tots som pedaços d'un trencaclosques incomplet".

OPINIÓ

L'Ateneu Llibertari del Berguedà arriba als quinze anys de vida

Neix el 1995 a partir de la trobada de persones provinents d'altres ateneus i lluites

L'Ateneu Llibertari del Berguedà va néixer fa quinze anys, el 1995, a partir d'una trobada de persones provinents d'experiències d'altres ateneus llibertaris i de lluites afins i, sobretot, en aquells moments inicials, del moviment per la insummissió. Anteriorment, a Berga, hi havia hagut un projecte d'Ateneu Llibertari no reeixit al voltant de la CNT i, posteriorment, de la CGT. En aquella època, cal esmentar, també, l'existència d'un col·lectiu proper vinculat a les lluites de solidaritat internacionalista, anomenat Can Nel·les.

Bambula
expressions@setmanaridirecta.info

Durant els primers anys com a únic espai alternatiu a la ciutat, l'Ateneu va anar aglutinant progressivament sensibilitats al voltant de la seva pràctica assembleària i es va obrir d'una manera natural a persones provinents de diverses tradicions polítiques, culturals o vitals, més enllà de les del mateix grup inicial. Aquesta fase de redefinició gradual va coincidir en el temps amb l'aparició a Berga del Centre d'Estudis Josep Ester Borràs i del Casal Panxo (projectes més identitaris políticament i associats, teòricament o orgànicament, als moviments anarquista i independentista, respectivament).

L'Ateneu, doncs, està conformat per una militància nombrosa i heterogènia, ideològicament variada i unida pel desig col·lectiu de la transformació social, per l'assemblearisme i l'autogestió com a metodolò-

gia de treball i, sobretot, pel respecte mutu entre els companys i companyes que conformem l'espai. Aquest camí, malauradament, també ha comportat fugues, abandonaments i pèrdues de persones properes, a més de conflictes, sovint relacionats amb dogmatismes ideològics que creiem caducs en un context polític, social i econòmic com l'actual.

Una de les conseqüències del nostre ferm propòsit de combatre les tendències duals i, en definitiva, de mantenir l'espai en el que creiem, ha estat que, darrerament, hem estat qüestionades per la publicació -paradoxalment nascuda al mateix Ateneu- *El Pèsol Negre* i, també, per una part del moviment llibertari. Ens hem sentit difamades des de molt a prop arran d'un conflicte que, per nosaltres, ha mostrat la llunyania existent entre la teoria i la pràctica.

Durant aquests quinze anys, n'hem viscut de tots colors i posem l'experiència acumulada com un valor present en la nostra mateixa inèr-

cia de treball i oci. Actualment, a l'Ateneu, ens trobem amb un espai de barra obert diàriament per l'autogestió del local (la planta baixa i el pati de l'antiga casa fabril Cal Corneta), amb rocòdrom i ping-pong, una ràdio lliure i autogestionada -Ràdio Pinsània (90.6 FM al Berguedà, www.radio-pinsania.net)-, una distribuïdora de material alternatiu i un arxiu de publicacions i material polític i social. També ens estem barallant amb les noves tecnologies i amb noves pràctiques d'intercanvi i consum i, com a tot de gastic, fins i tot hem parit la Colla Bastonera Cop de Garrot (www.copdegarrot.blogspot.com). Ara fem quinze anys i us convidem a celebrar-ho amb nosaltres.

ARTS ESCÈNIQUES

La malaltia de la lectura i l'escriptura

L'Analfabeta

Cia Horsdutemps.
Direcció: Laura Batllori.
Actriu: Eva Saumell.
Durada: 50 minuts.
Gènere: Monòleg.

Marta Camps
expressions@setmanaridirecta.info

L'actriu Eva Saumell es converteix en analfabeta per iniciar un viatge intern cap a les profunditats de la memòria de l'escriptora Agota Kristof. Un monòleg de gairebé una hora de durada dona peu a l'autobiografia

de *L'Analfabeta*, un conjunt de vivències sobre la infantesa, l'exili i la malaltia de la lectura i l'escriptura. Amb aquest nou muntatge, la companyia Horsdutemps, nascuda el 2008, consolida el petit format minuciós i detallista, treballat fins a l'últim detall i amb música clàssica de fons. L'obra es pot veure al Versus Teatre fins el 24 de març.

LIBRES

De la socialització de la cultura a la novel·la multimèdia per fascicles a Internet

'Pornografia: una història de rock'n'roll' recrea l'univers d'una banda musical que va existir durant els anys 80 i 90

RAMÓN FERRANDIS

David Rivera, de Caldes de Montbui, dona vida a Piedra, cantant de Pornografia

Amb la universalització de l'accés a Internet, milers de persones vam poder accedir a tot tipus d'informació i recursos en tot tipus de formats. Una informació que, sovint, no et serveix per res, però que, només pel fet de poder-hi accedir, ja suposa un avenç en la manera de pensar i de veure el món. A voltes, però, hi ha qui fa servir Internet per oferir-nos entreteniment. I és d'agrair. És el cas de l'autor de 'Pornografia: una història de rock'n'roll', una novel·la multimèdia que recrea el món d'una banda de música imaginària que va existir a les nostres terres durant els anys 80 i 90. Cada setmana es penja un capítol en tres idiomes (català, castellà i anglès) a la web (www.pornografiaweb.com).

Ares Arbós
terresponent@setmanaridirecta.info

Quan entres al món de *Pornografia*, t'adones de la capacitat de l'autor d'inventar, tant de la realitat de cada personatge com dels barris, les societats i els universos generals que els emparen. La música n'és l'eix central -ja que, com hem dit, tot gira al voltant d'una banda clàssica de l'època- i, a partir d'aquí, la capacitat narrativa de l'autor flueix.

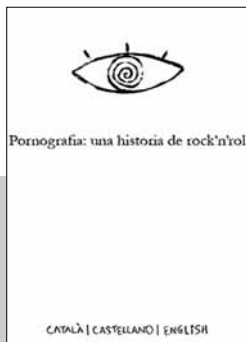
El format d'Internet, ideal per arribar a qui vulgui, també mostra el màxim interès de l'escriptor: explicar el que vol i que arribi a la gent. I a partir d'aquí, amb les possibilitats que ofereix la xarxa, tot és possible. Si, per exemple, algun membre de la banda va escriure quelcom en un moment determinat, aquesta documentació pot ser interessant per la unió de lectors que segueixen la novel·la i, per tant, apareixerà a la web. I quan algú necessiti imaginar-se les cares dels personatges que guien la novel·la, l'autor utilitza les dels amics i amigues, que es posen davant la càmera com actors improvisats.

En aquesta novel·la, tot és amateur. No hi ha qui cobri per fer

res i tot es fa per l'amor d'ensenyar, d'explicar una història que hagués pogut ser. Una història que, tranquil·lament, podria ser la del mateix escriptor, si no fos perquè, a hores d'ara, s'ha de guanyar la vida en altres coses.

L'autor de la novel·la

Ramon Solé és periodista -redactor d'esports d'un diari comarcal- però, sobretot, és músic d'una banda (Lo:La; podeu escoltar-ne el primer disc a www.petitindie.com) que intenta fer-se un forat dins la selva de bandes no professionalitzades ni comercials. Ser periodista li permet tenir la flexibilitat mental necessària per descriure tot allò que vol a *Pornografia*. I el vessant musical li ha permès recrear tot l'univers que envolta una banda d'aquestes característiques. La capacitat de plasmar aquest món -negre sobre blanc- és fruit de la seva llarga tasca com a periodista. Inquiet culturalment, sempre ha estat l'autor de la música de les bandes on ha participat (versions dels anys 80, música celta, pop...), així com d'altres de caràcter tradicional, com pot ser la música que es toca en directe durant l'Escal·dàrium organitzada pel Ball de Diables de Caldes de Montbui.

Pornografia: una història de rock'n'roll

Novel·la gratuïta per fascicles a Internet.
Per descarregar-la:
www.pornografiaweb.com.

Evidentment, és l'autor de la música que es pot descarregar, també, de la web de *Pornografia*. D'aquesta manera, pot posar banda sonora a l'amena lectura (la història té forma d'entrevistes amb els protagonistes) de la novel·la que aquí us proposem.

Democratitzar i fer arribar la bona lectura al màxim de gent, doncs, és possible. S'han de complir algunes condicions i bona part d'elles estan relacionades amb la capacitat d'inventiva i, òbviament, amb les ganes de fer-ho. També t'has d'ajuntar amb persones que creguin en el projecte. I aquest cúmul de circumstàncies, com no pot ser d'altra manera, fan que el que fas sigui agradable. Molt. Això és el que passa amb *Pornografia*.

A LA CANTONADA

HISTÒRIA. CARRERS DE BARCELONA

Llençant la casa per la finestra

Dani Cortijo

El 13 de novembre de 1842. Cap al vespre, una trentena d'obres que havien sortit a beure fora muralles es van dirigir cap al portal de l'Àngel amb les botes i els porrons encara plens de vi.

En arribar a les portes de la ciutat, com de costum, els agents del resguard van obligar els obrers a pagar l'impost corresponent per entrar el vi dins les muralles. Aquest fet acostumava a ser motiu de disputes que, a vegades, tal com afirma Francesc Curet, "solien acabar en riotes quan els barcelonins s'ho bevien tot de cop -a Sant Hilari- abans d'entrar i provocaven els guardes preguntant-los si el vi ingerit pagava impost".

Aquell dia, però, les disputes entre guardes i paisans van pujar massa de to. A Barcelona, la tensió política era molt forta i aquella espurna va acabar encenent els ànims de la població.

En pocs minuts, van començar a concentrar-se persones al pla de la Boqueria i a la plaça de Sant Jaume i uns trets a la plaça de l'Àngel van provocar l'alarma general.

Sense ni tan sols haver començat la revolta, l'Ajuntament va dimitir i el cap polític Juan Gutiérrez es va presentar -provocatiu- a la plaça de Sant Jaume.

Davant la cridòria i els insults amb què va ser rebut, va ordenar carregar contra la multitud concentrada. Les provocacions de Juan Gutiérrez i la sang calenta dels barcelonins formaven un tàndem explosiu i les conseqüències es van fer notar aviat.

El 15 de novembre, amb els carrers estrets de la ciutat plens de barricades i fossats, que formaven un laberint infranquejable, les campanes de l'església de Sant Just van començar a tocar a sometent. Aviat tots els campanars, inclòs el de la Catedral, es van sumar a la crida a la revolta i la població va començar a organitzar-se per rebutjar l'exèrcit.

Després dels dos trets de canó que anunciaven l'entrada de la tropa del general Zurbano al carrer Argenteria, uns quants escamots de l'exèrcit van saquejar les joieries i les botigues del carrer mentre destruïen tot el mobiliari que es trobava al davant.

Aquesta notícia es va escampar ràpidament per tota la ciutat. Ja no es tractava d'una revolta política, era una qüestió de solidaritat veïnal. Dels més petits als més grans, gent, de tot gènere es va abocar a les batusses per contraatacar els militars.

Si els soldats arribaven a apoderar-se dels carrers, els terrats i els balcons normalment restaven sota el control veïnal, cosa que, a més, permetia saltar d'edifici a edifici.

La població barcelonina, a part de disparar, va acabar llençant literalment la casa per la finestra. Una pluja de mobles, testos, pedres, fogons portàtils i aigua bullint va caure sobre els soldats atacants.

Les tropes de Zurbano van patir un gran nombre de baixes al carrer Nou de la Rambla a resultes d'aquest peculiar mètode de defensa. Una de les víctimes va ser, precisament, el seu cavall, que va morir a causa de l'impacte d'un armari llençant des del balcó, tal com ens explica el menestral Coroleu a les seves memòries:

"Y como la calle era angosta y la tropa iba apretada, no había piedra, bala ni mueble que no hiciese blanco. Al mismo Zurbano le mataron el caballo que montaba con una cómoda que le arrojaron desde un piso alto. En el Call, hasta las mujeres tomaron parte en la resistencia, arrojando agua hirviendo desde las ventanas".

Les tropes es van veure forçades a la retirada per la muralla de terra i les llances que van deixar abandonades durant la fugida van ser utilitzades pels revolucionaris com a trofeu i van acabar decorant les barricades. Però el desafiament no va quedar impune. Barcelona acabaria patint un terrible bombardeig des de Montjuïc.

, agenda directa

BARCELONA

Jornades Anarcofeministes

Divendres 12 de març
Teoria i Pràctica Anarcofeminista amb La Katino Anarkista i Vanessa Ortiz.
19h. Fundació d'Estudis Llibertaris i Anarcosindicalistes. C. Joaquín Costa, 34
Dissabte 13 de març
Dones anarquistes propagadores de la Idea, amb Ma. Ángeles García Maroto i Antonina Rodrigo.
Trobada de publicacions feministes.
17h. Centri Cívic Pati Llimona. C. Regomir, 3
Diumenge 14 de març
Taller d'autodefensa feminista, inscripció prèvia: libertariascnt@hotmail.com
17h. Casa de la Solidaritat. C. Vistalegre, 15.
Organitza: Comissió del centenari de la CNT
Més info: www.cnt.es/centenario

Activitats a l'Ateneu de Nou Barris

Divendres 12
Concert: Ibuprofeno Project + Dj Malungo.
23h. Nit canalla a ritme de funk.
Dissabte 13
Dansa: *Cambio de piel*, de Claudia Solwat i un fragment de *Staff*, de la Cia. La Intrusa.
22h.
Diumenge 14
Teatre Infantil: *Maduuuixes*, de la Cia. La Bleda.
18h. Gratuït

Divendres 12 de març

Xerrada: 'Dones afganeses: dels talibans a l'ocupació'

A càrrec de Mariam Rawi, activista de l'Associació Revolucionària de les Dones de l'Afganistan.
19h. Centre de Cultura de Dones Bonne-maison C. Sant Pere més baix, 7.
Organitza: Dones x Dones

Divendres 12 de març

Taller de Poesia de Dones

Dolors Monserdà i Montserrat Abelló
19:30h. CSO La Gordíssima.

Mitjans alternatius: trencant el monopoli informatiu

Xerrada-debat amb membres de *Diagonal*, *DIRECTA*, *Kaoselared* i *La Haine* per parlar dels objectius i les dificultats que afronta la contrainformació, tant en paper com a Internet.

BARCELONA
DIVENDRES
12 DE MARÇ

18h. Universitat Lliure
la Rimaia
Gran Via, 550

Després del seu recent desallotjament, la nova seu de la Universitat Lliure la Rimaia acollirà, el divendres dia 12 de març, un debat sobre els mitjans de comunicació alternatius. La jornada comptarà amb la presència de membres de les publicacions *Diagonal* i *DIRECTA* i de les webs contrainformatives *Kaoselared* i *La Haine*, entre altres mitjans que se sumaran a l'acte.

El debat girarà al voltant de les oportunitats i les dificultats que tenen els mitjans contrainformatius i tractarà de dirigir-se de manera participativa a totes les persones que desitgin conèixer més aquests mitjans o vulguin implicar-s'hi activament.

La importància de la confluència estratègica i periodística dels diferents projectes que defensen un periodisme ètic i basat en un projecte de societat més just és una necessitat que, abans o després, s'haurà d'abordar. Per això, aquest debat obert no es planteja com un acte puntual i aïllat, sinó com un marc que doni una empenta definitiva als mitjans de comunicació independents que mirin cara a cara la mercantilitzada indústria periodística generalista.

El propòsit de la iniciativa, doncs, és crear un punt de trobada que permeti construir una xarxa poderosa integrada per la ciutadania anònima que està disposada a viure i elaborar la informació de primera mà. Sense complexos i deixant de banda la superficialitat, la hipocresia i la manipulació per crear una revolució en la comunicació basada en la llibertat d'expressió i en la informació veraç, de qualitat i veritablement plural; sense una cotilla que impedeixi la crítica social severa i rotunda d'un sistema que col·lapsa i que contínuament ens vol fer callar.

C. Pons i Gallarza, 10.
Divendres 12 de Març,

Documental 'No s'accepten propins'
Reflexiona sobre l'obra *Quadern roig de Barcelona* (1937), de Mary Low. Després de la projecció, xerrada amb Llum Ventura i les autores i protagonistes del curt.
20h. Espai País València
C. Pere Serafi, 7. Gràcia.

Dissabte 13 de març

Cinema: 'Zeitgeist' de Peter Joseph
19h. CSO La Gordíssima. Pons i Gallarza, 10
Organitza: La Trinxera

Dissabte 13 de març

Concert commemoratiu:

11 anys del Racó Català

Amb els grups BRAMS i Pell de Serp
21h. Sala Apolo. C. Nou de la Rambla, 113.

Diumenge 14 de març

Activitats a Can Masdeu

11:30h. Taller d'introducció al Drag King, a *metamorfosearse*. 14:30h. Dinar. 16:30h. Documental: *El test de la vida real* i passi de vídeos. 17:30h. Presentació de la Campanya Stop Trans Pathologization-2012 i del col·lectiu TransBlock (Piratades del gènere).

Dimarts 16 de març

Trobada de distribuïdors alternatius
De 9 a 14h. Porxo de la Facultat de la

Universitat de Barcelona del Raval.
Dimecres 17 de març

Xerrada sobre Manuel de Pedrolo
Hi intervindran, Adelaís de Pedrolo i Anna Moreno.

Cicle *Literatura i compromís*.

19:30h. UB, Edifici Josep Carner.

Aula 0.1. C. Aribau, 2-8.

Organitza: Sindicat d'Estudiants dels Països Catalans

Dimarts 16 de març

Projecció del documental
'El món segons Monsanto'

Després del documental, hi haurà debat sobre els transgènics amb Marie-Monique Robini i David Bueno.

19:30h. Institut Francès de Barcelona.
C. Moïà, 8.

Fins el 22 de març

Postgrau en Economia Cooperativa

Fins el 22 de març, restarà oberta la preinscripció a la 4ª edició d'aquest postgrau de l'Escola de Polítiques Socials i Urbanes de la UAB. Més info: www.igop.uab.cat

BERGA

Dissabte 13 de març

Actes 15è Aniversari de l'Ateneu Llibertari del Berguedà

17h. Concert a la Plaça sant Joan: Asanf + Filibusters. 22h. Sopar de tapes. 23h. Festa amb: The Mentes + El Pogo del Organillo + P. D. Whatsda + altres artistes, cants improvisats i karaoke punk.
A Cal Corneta. C. Pinsania, 7.

CARDEDEU

Del 15 de març al 13 d'abril

Exposició: 'Índigenes, quan la terra camina'
Centre Cultural. Av. Rei en Jaume, 118.

CASTELLÓ

Festes alternatives de la Magdalena

Cada dia fins el dissabte 13 de març
Música, paelles, pilota valenciana, debats, jocs, concerts. Pots veure tota la programació a www.casalpopulardecastello.blogspot.com

VII Jornades Contra la Hipocresia Política

Dimarts 16 de març

Xerrada: *El camí dels PPCC, conèixer la terra per estimar-la*
Dimecres 17 de març
Debat: Cremar fotos del rei, vandalisme o

> CANVIAR · COMPARTIR · PROJECTAR

Envia'ns el teu anunci, màxim 15 paraules, amb el teu correu o contacte a: intercanvis@setmanadirecta.info

Busquem persones interessades a crear una cooperativa de consum familiar a Sabadell.

CONTACTE: Glòria
ariadnapol@gmail.com

Arreglo portàtil o altres ajudes en informàtica a canvi de tenda de campanya, sac de dormir o alguna cosa que em pugui interessar.

CONTACTE: Vladimír
vladycid@gmail.com

Compartim pis d'estudiants a Sabadell Centre, al costat de la Plaça del Mercat.

CONTACTE: Miriam
636 932 468,
miriam.rm@hotmail.com

Volem donar la volta al món navegant i busquem persones que disposin d'un veler de més de 12 m. i vulguin unir-se al nostre somni.

CONTACTE: Maria
618 139 443

Ofereixo classes de guitarra per a principiants per classes d'alemany.

CONTACTE: Josué
935 199 545
iotnabjosz@hotmail

Necessito una cadira d'oficina confortable per treballar moltes hores. A canvi ofereixo classes d'història de l'Equador o qualsevol cosa que et pugui interessar.

CONTACTE: Manuel
manueltomen@gmail.com

Biblioteca Popular Espontània: seguim recollint llibres donats per a la biblioteca a la nova seu de la Universitat Lliure del CSO La Rimaia, 550 de Barcelona. Cada dia de 17 a 21 h.

CONTACTE: Carfer Gran Via,

> EL TEMPS

DIJOUS 11

Matí de ple hivern.

Temperatures sota zero a gran part de les comarques catalanes. Ambient assolellat i vents forts del nord a l'Empordà.

DIVENDRES 12

Les glaçades tornaran a afectar les comarques interiors i del prelitoral, però, de dia, els termòmetres es recuperaran i el sol s'imposarà.

DISSABTE 13

De mica en mica, anirem abandonant l'ambient hivernal i la suavitat de les temperatures serà la tònica dominant.

DIUMENGE 14

Tot i que la nit continuarà essent freda, de dia, ja ensumarem que s'acosta la primavera. Vents suaus i absència de núvols.

DILLUNS 15

Arribarà l'anticicló i els termòmetres pujaran amb força. Algunes boires matinals a les planes interiors i sol durant tot el dia.

DIMARTS 16

L'anticicló s'imposarà definitivament. El desglaç farà pujar amb força el nivell dels embassaments. Adéu a guants, abrics i bufandes.

llibertat d'expressió?

Xerrada *Crisi i Sindicalisme Revolucionari*
Més info: www.sepc-uji.blogspot.com
Organitza: SEPC de la Universitat Jaume I

CORNELLÀ

Dissabte 13 de març
Mercat d'intercanvi
De 10 a 14h. a la plaça de l'Església
Més informació: info@lafraguaweb.org

GAVÀ

Fins el 13 de març
Exposició de fotografies sobre horts urbans de Strfanie Fock
Casal Sant Jordi. Rambla Joaquim Vayreda, 31
Organitza: Solidaritat, Decreixement i Acció

GIRONA

Divendres, 12 de març
Taula rodona: 'Present i futur dels grans parcs de Girona: Les Pedreres i La Devesa'
19h. Centre Cultural la Mercè.
C. Pujada de la Mercè, 12.
Organitza: AV Les Pedreres-Fora Muralla i CUP

Actes al voltant del dia de la dona

Divendres 12 de març
Xerrada-debat sobre la nova llei de l'avortament amb companyes del col·lectiu Dret al Propi Cos i la Plataforma Antipatriarcal.
20h. Centre Social La Màquia. C. Vern 15
Dimecres 17 de març. Acte sobre la situació de la lluita feminista a l'Afganistan amb Mariam Rawi. 19:30h. Estació Jove de Girona. Carretera Santa Eugènia, 17.
Organitza: Plataforma Antipatriarcal de Girona i Comissió Antisexistista del casal l'Estel Roig de La Bisbal

GRAMENET DE BESÒS

Dimarts, 9 de març
Xerrada sobre la situació de Palestina a càrrec de Glory Majd Falastin
20h. Associació Cultural Popular Aramateix. C. Montserrat, 3-5.
Dissabte, 13 de març. Diada d'agermanament entre Gramenet i els Països Catalans amb el Brasil. 12h. Associació Cultural Popular Aramateix. C. Montserrat, 3-5.

LLEIDA

Dijous 11 de març
Xerrada-debat: 'Alternatives

10è aniversari de la campanya Qui deu a Qui?

ACTES DE
CONMEMORACIÓ
DIES 12 I 13 DE MARÇ
A SANT CUGAT
I BARCELONA

La campanya Qui deu a Qui? celebra, els dies 12 i 13 de març, els deu anys de la Consulta Social per l'Abolició del Deute Extern. El 12 de març de l'any 2000, més de 20.000 persones van participar en l'organització d'aquesta experiència de democràcia participativa en majúscules i, durant la consulta, més d'un milió de persones van votar a tot l'Estat espanyol. Una dècada més tard, la lluita per l'abolició del deute i per unes relacions Nord-Sud més justes continua endavant.

Per commemorar aquella experiència, la Xarxa Ciutadana per l'Abolició del Deute Extern ha organitzat un debat, el divendres 12 de març a les 19h. a la Casa de la Cultura de Sant Cugat del Vallès (C. Castellví, s/n), sota el títol *Ja han passat 10 anys. On hem arribat i què ens queda per fer*. També hi haurà un sopar, al Centre San Pere Apòstol de Barcelona (carrer Sant Pere Més Alt, 25). El sopar es farà a les nou del vespre i, a partir de les onze... començarà una festa oberta a tothom.

de lluita al feminisme, ni patriarcat ni autoritat', amb Isa Garnika
19h. CSA La Maranya. Carrer del Parc, 13.

MANRESA

Dissabte 13 de març
1r aniversari d'Acció Lila
18h. Xerrada sobre l'avortament.
20h. Teatre: *Monòlegs de la Vagina*
21h. Sopar popular. 23h. Concert amb Dava + Skatasun + P.D. Danilsan.
Tots els actes tindran lloc a l'Ateneu Popular La Sèquia. C. Alfons XII, 14-16.
Més info: www.acciolila.blogspot.com

PERPINYÀ

8è Festival TILT
Del 17 al 20 de març
Concerts, espectacles, debats i exposicions.
Més info: www.elmediator.org

RUBÍ

Dissabte 13 de març
Davant l'ordre de desallotjament,

el Centre Social Okupat la Fàbri-ki no para les seves activitats.
3r Gran Cabaret de Circ (Gratuit)
20h. Av. Can Roses, 3.
I hi haurà sopar

SABADELL

Divendres 12 de març
Trobada oberta de persones i famílies atafegades interessades a crear una cooperativa de consum
20h. Safareigs del Centre de Sabadell. C. Font Nova, 36.

TARRAGONA

Activitats a l'Ateneu Llibertari Alomà
Divendres 12 de març. 19h.
Documental *Aquí es tortura*, presentat per una de les autores, Laia Alzina. Cicle Filmen Dones.
Dissabte 13 de març
19:30h. Presentació del llibre *Manifest Unabomber*, a càrrec de Negres Tempestes.
Organitza Memòria de Peix. Cicle de Memòria Anti-Industrial.

Dimecres 17 de març
20h. Cinema: *Los limoneros*, d'Eran Riklis (2007).
Tots els actes al carrer Misser Sitges, 9.

TERRASSA

Activitats al CSO El Kasalet
Dijous 11 de març
Aquest dia farà 5 anys que es va obrir El Kasalet! 19h. Recital de poesia per commemorar el 8 de març, dia de la dona.
21h. Brindis de 5è Aniversari del CSO El Kasalet. Divendres 12 de març
19h. Xerrada de l'Associació Espai Democràtic Intercultural sobre immigració i moviments socials a Terrassa i sopador d'Acció Autònoma. Dissabte 13 de març:
19h. Xerrada sobre el centenari de la CNT i sopador. Diumenges 14 de març:
18h. Passi de documentals sobre okupació.

TORELLÓ

Diumenge 14 de març
Mercat d'intercanvi a Torelló
De 9 a 13h. als Jardins de Can Parella
Organitza: Xarxa d'intercanvi d'Osona
Més info:
www.xarxaintercanvioosona.blogspot.com

VALÈNCIA

Falles populars i combatives
Del 12 al 16 de març
Tots els actes de la programació de les falles alternatives www.fallespopulars.org
Divendres 12 de març
Activitats al Ateneu Llibertari Al Margen
21h. Sopar per l'Autogestió de l'Ateneu 22:30h. Cinema: *Pequeña miss sunshine*
C. Palma, 3.

VIC

Dijous 11 de març
Activitats al voltant del dia de la dona
Passi del vídeo *Campesinas, semillas de cambio* i conferència sobre el paper de la dona en la sobirania alimentària.
Després, inauguració de l'exposició *Sobirania alimentària*, que es podrà visitar durant tot el mes de març.
20h. CSA La Torratxa.
C. Joan de Serrallonga, 3
Organitza: La Torratxa i Casal Manel Viusà

Congrés sobre les fronteres a la Cerdanya

DEL 19 AL 21 DE MARÇ

Sota el títol *Observar les fronteres, veure el món*, entre els dies 19 i 21 de març, Puigcerdà, Llívia i Bellver de Cerdanya es convertiran en les seus d'un congrés internacional dedicat a debatre la idea de frontera al segle XXI. La Cerdanya esdevindrà, així, un espai simbòlic per abordar la funció i el futur de les demarcacions frontereres des d'una perspectiva interdisciplinària. La iniciativa parteix del col·lectiu editor de la revista transfronterera *Mirmanda* i l'assistència al congrés és gratuïta.
MÉS INFORMACIÓ: mirmanda.blogspot.com

> MANIFESTACIONS · CONVOCATÒRIES

ACCIÓ MANTA BLANCA CAP 'MANTERO' A LA PRESÓ!

DISSABTE 13 DE MARÇ
Barcelona. Pl. Catalunya, 18h.
Terrassa. Pl. Vella, 19h.
Vine amb la teva manta a participar a l'acció pública!
Organitza: Campanya per la despenalització del top-manta
Més info: www.communia.info

MANIFESTACIÓ CONTRA LA PLATAFORMA PER CATALUNYA

DISSABTE 13 DE MARÇ. Barcelona. Pl. Joan Peiró, 17h.

LA INDIRECTA

. L'ENTREVISTA

Arnau Vilardebò ARTISTA ESCÈNIC

“Catalunya és tan ‘hortera’ que només es fixa en el que coneix”

Arnau Vilardebò es defineix com un artista escènic. Des de principis dels anys 70, ha treballat en teatre, televisió i cinema i gaudeix de reconeixement internacional, si bé es mou al marge dels circuits oficials de la cultura a Catalunya. ‘Joglar’ empresonat per l’obra ‘La Torna’, actualment treballa des de la Fàbrica Fabra i Cots en un espectacle propi on conjuga la mitologia grega i l’astronomia amb l’actualitat des de la seva visió particular.

Oriol Andrés
entrevista@setmanaridirecta.info

Què et porta a iniciar-te en el teatre als anys setanta?

La teràpia. Jo estudiava medicina i, un dia, un grup de teatre que coordinava Roger Ruiz em va cridar per demanar-me que els expliqués coses del cos humà. Em vaig trobar tot de gent per terra, cridant i fent el lleó. Mai no vaig explicar-los res, jo també em vaig posar a fer l’animal i va començar a interessar-me l’expressió corporal. Poc a poc, m’hi vaig anar introduint. Vaig fer diverses produccions fins que vaig entrar als Joglars. **Vam entrar-hi amb la intenció de fer un teatre militant?** Vaig entrar-hi pensant que seria un grup amb el qual viatjaria molt i m’agradava aquesta filosofia de viure al camp de manera comunitària. A més era un teatre innovador i atrevit. La decepció va ser forta perquè vaig trobar un grup força dividit i la casa al camp se l’havia quedat el Boadella per ell sol. Vam entrar en una fase de crisi, intentant fer una producció bastant profunda i no ens en sortíem. Fins que vam començar *La Torna*. La vam fer en tres mesos.

“Vam crear l’obra de ‘La Torna’ només en tres mesos”

Com va ser el procés d’elaboració de ‘La Torna’?

Un dia, el Boadella ens va proposar fer una obra sobre el procés a Heinz Ches (un alemany executat al garrot vil el mateix dia que Salvador Puig Antich, acusat d’assassinar un guàrdia civil). El judici militar contra ell no havia estat un procés a l’ús, sinó que, ja d’entrada, se sabia que se l’havia de condemnar i vam decidir fer una paròdia de màscares. Vam obrir un procés d’improvisacions basades en la realitat, de les quals anàvem agafant el millor. És la gran màgia de Boadella, no era un bon estimulador d’actors, però sí que era un bon recollidor i ordenador d’allò que fan els actors.

ARNAU VILARDEBÒ

Éreu conscients de les repercussions que podia comportar l’obra?

Un dia, el Boadella va aturar l’assaig, va apuntar que allò era una obra bastant forta i va demanar que quedés clar que era una creació col·lectiva. Vam acceptar, ja que era veritat. Un fet que contrasta molt amb el fet que ara digui que l’obra és només seva. Vam anar a la presó precisament perquè, a la instrucció judicial, ens vam reconèixer tots com a autors de l’obra. **Vau representar ‘La Torna’ 40 vegades fins que va començar el procés judicial. Què va passar llavors?**

Un dia, ens van trucar a Reus i un tio que es va identificar com a militar ens va aconsellar no representar l’obra. Vam entendre que sí que era un militar, però vam decidir fer la representació. Va ser l’inici del procés, la detenció de Boadella i el principi de la campanya per la llibertat d’expressió. **Boadella i d’altres van fugir a França, però tu vas decidir quedar-te. Per què?**

Per autoconvenciment o potser auto-complacença. Hi ha un moment en què t’arribes a creure que allò que estàs fent tindria una repercussió. Tot i que, finalment, l’únic efecte que va tenir va ser que la universitat, que estava molt quieta des de feia anys, va renovar les manifestacions arran

d’això. També hi va haver un tancament de teatres, vagues... Però els militars havien decidit que es podia jugar a la democràcia sense tocar-los. I que nosaltres, segons el codi militar, els havíem insultat i, com que encara no hi havia una constitució, ens van aplicar l’últim consell de guerra a civils. Va ser una mica decebedor que els polítics no es moguessin abans per treure’ns. La presó és una cosa absurda, inútil, avorrida... Quan portàvem onze mesos tancats i només ens en quedava un de presó, ens van indultar. A l’inici, vam pensar que se’l foteessin al cul, però al final vam decidir que no hi tornàvem.

Des de llavors, sempre t’has mantingut a l’escena alternativa del teatre. És quelcom voluntari o t’hi vas trobar?

D’entrada, el meu cercle de gent és el d’aquella que crea els seus propis espectacles. Contrasta amb el que és habitualment l’ofici del teatre, en què un va buscant papers individualment. Està molt bé la seva feina, però no hi combrego emocionalment. Jo em vinculo molt més a grups que s’ho munten per la via no oficial, lluny de les institucions, que no són actors a l’ús. Està bé que et caiguin papers a la tele o al cine, però has de tenir una inquietud personal pròpia

que s’ha de posar en produccions pròpies. Pràcticament es pot dir que, en la història recent de Catalunya, després dels Comediants i els Joglars, hi ha hagut molt poca cosa de grups que se l’hagin jugada en aquest sentit.

La marató de l’espectacle, de la qual tu vas ser un dels creadors, anava en aquesta direcció, oi?

Sí, va ser un intent de difondre i crear un mercat per tota aquesta gent, però no ho vam aconseguir. Durant els 25 anys que es va fer, van canviar moltes coses. Per una banda, vam viure l’arribada dels socialistes al poder, amb l’explosió de contractació de teatre de carrer que va significar. Però, després, també vam viure aquesta mena d’aburguesament de la política, en què la cultura passa a ser el darrer mico i en mans de tècnics. Tècnics que opten per trucar a Focus perquè els omplin les programacions amb espectacles mediàtics.

Aquest continua essent el tarannà actual de la política cultural en les arts escèniques?

Sí. Per la gent que programa a Catalunya, si un surt al Nacional, ja els agrada i el demanen, mentre consideren que els circuits alternatius són rareses. Catalunya és tan *hortera* que només es fixa en el que coneix, el que és evident. Tots els altres s’ho passen molt malament.

“No combrego emocionalment tant amb els actors que no creen els seus propis espectacles”

Des de fa una dècada, els teus espectacles es basen en la mitologia grega. Per què?

Jo volia tenir un espectacle personal per rodar pel món. Vaig anar buscant fins que vaig trobar la mitologia grega, un camp que vaig considerar que m’oferia possibilitats per mostrar el meu pensament. L’explico d’una forma molt acadèmica, però al mateix temps amb molt d’humor, provant de trobar-hi les contradiccions i amb un discurs social i polític. S’hi reflecteix tot.

El rerefons de la mitologia és vigent?

La gent no ha canviat. La mitologia grega, en definitiva, és un tractat de psicologia humana que defineix molt bé situacions que continuem vivint. Quan un convoca Palas Atenea, el que està convocant és la seva part de Palas Atenea, la capacitat de càlcul, la fredor per poder fer una acció. Aquesta concepció és la que m’interessa explicar.

. LA COLUMNA

“Però no hi aniré mai més”

Jordi Martí Font
opinio@setmanaridirecta.info

36 anys de lucidesa penjats d’una corda, o d’una corbata. Dius que no ho va suportar...?, que el món i les seves injustícies se’l van empassar...?, que la desigualtat i el racisme li feien tant de fàstic que es va ofegar...?, que a la vida no hi trobava sentit sense la veu que articulava les paraules de guerra a la guerra...?, que ni de nit ni de dia no oblidava que havia fet vibrar vibrant?

Sí, pot ser. Si fa no fot com la immensa majoria dels qui llegim o escrivim això. Tot i que també pots dir que la immensa majoria mai no hem cantat malgrat veure injustícies, que no hem parlat malgrat viure la pobresa, que no hem aixecat la veu tot i veure, patir i notar dins nostre el racisme. Diguis el que diguis, ell va “anar a la batalla de Nova Orleans” i va deixar clar que no hi aniria més. Mai més.

Els crancs han embogit i la mar s’agita quan l’odi esdevé respectable

Els crancs han embogit i la mar s’agita quan l’odi esdevé respectable i fins i tot una feina amb prestigi. Matar els altres és un ofici respectable i qui el té i el fa bé, és a dir qui mata més i més ràpid, obté el reconeixement social que cal als herois. Sí. Perquè els assassins en sèrie contractats per l’Estat els anomenen herois quan posen en perill la seva vida o fins i tot quan l’únic que fan és esborrar la d’altres, de molts altres, com més millor.

Però ell no hi anirà mai més. Phil Ochs. La guitarra com a defensa. La veu com a atac contra la mort. Perquè la veu no la poden combatre. O sí? El 1973, l’atacaren amb el cos que la traginava i mai més no va poder cantar. Tres anys després, “el món que gira bojament, a la deriva, en la foscor” el va trobar penjat. Lluny els peus del terra, el seu propi pes l’havia asfixiat. Assassinat pels militars humanitaris a qui va combatre amb les armes del cant i la paraula, va cantar que “Sempre són els grans els qui ens empenyen a la guerra, sempre serà el jove qui caurà”. El jove i qui digui per a què serveix un militar. Ho sabem del cert de fa temps. Un militar no serveix per a res. Si servir el considerem un verb positiu. Un militar, o dos, o tres, separen el terra dels peus de Phil Ochs, perquè no hi toqui i no es repensi. I alhora, uns altres estiren la corda per dalt, perquè l’aire deixi d’entrar en el seu cos i esdevingui erm.

Mort el cos, roman la veu, la paraula. Ho deia Maragall i és cert del tot que un màuser pot matar un home però mai no s’ha vist un màuser que matés una paraula.